THE LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF
NORTH CAROLINA

PRESENTED BY

Dannie Heineman

M782
K96g

John L. Grimodd

UNIVERSITY OF N.C. AT CHAPEL HILL
00039788890

F. L. Æ. KUNZEN.

MUSIK

TIL

GYRITHE

ELLER

DANMARKS FRELSE,

SKUESPIL AF L. KRUSE.

Forkortet Klaver-Udtog af Chr. Barnekow.

KJOBENHAVN.

SAMFUNDET TIL UDGIVELSE AF DANSK MUSIK.

1872.

I.

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

http://www.archive.org/details/musiktilgyrithee00kunz

F. L. Æ. Kunzen

Frederik Ludvig Æmilius Kunzen var født i Lybek den 24de September 1761 og hørte ligesom sin Fader til de forunderlig tidlig udviklede musikalske Talenter. Faderen, Adolf Carl Kunzen, gjorde allerede i sit 8de Aar Lykke som Klaverspiller baade i Tydskland og i England, Sønnen var kun 6 Aar gammel, da han forsøgte paa at nedskrive sine første smaa Kompositioner. Ogsaa Bedstefaderen, Johan Paul Kunzen, var en anset Musiker, der en Tid lang havde Beskjæftigelse ved Operaen i Hamborg, men siden fik et Organistembede i Lybek, som ved hans Død gik i Arv til hans Søn Adolf. Denne følte sig ikke lykkelig i sin Stilling. Sin tidlige Modenhed maatte han betale med en tidlig Affældighed, og han blev derved ikke alene sat ud af Stand til at vejlede Sønnen, men hans Mismod gik saa vidt, at han ikke engang vilde tillade ham at følge sit naturlige Kald. Som lydig Søn gik Kunzen da ogsaa efter sin Faders Død i Aaret 1781 til Universitetet i Kiel for at blive Jurist, og saa blev han naturligvis alligevel Musiker. Det kunde ikke være Andet, dertil var hans Begavelse for betydelig og dens Retning for udpræget.

Der var dog en ydre Anledning, som bestemte Tidspunktet for denne vigtige Forandring af Livsopgave. Ved et snurrigt Spil af Skjæbnen var Kunzen netop ved Universitetet, der skulde have værnet ham mod Musikens Forforelser, kommen i Berøring med en Mand, som lidenskabelig elskede Tonekunsten, og som istedetfor at holde ham til Bogen drog ham med sig ind i forskjellige musikalske Foretagender. Denne Mand var Professor C. F. Cramer, en Søn af Joh. A. Cramer, der havde været tydsk Hofpræst og siden theologisk Professor i Kjøbenhavn. Det traf sig nu, at J. A. P. Schulz, dengang Kapelmester ved det franske Hoftheater i Rheinsberg, besøgte sin Ven Cramer i Kiel, medens Kunzen arbejdede paa Musiken til Klopstocks »Hermann und die Fürsten«, der skulde optages i en af de musikalske Samlinger, Cramer udgav. Schulz fandt i Planen til dette Stykke og i det deraf, som allerede var udarbejdet, saa tydelige Beviser paa ualmindelige kunstneriske Anlæg, at han ikke tog i Betænkning at raade den unge Komponist til at lægge Universitetsstudierne paa Hylden for udelukkende at dyrke Kunsten. Den afgjørende Beslutning blev tagen, og Kunzen valgte Kjøbenhavn til Stedet for sin fremtidige musikalske Virksomhed.

804940

Dette var i Aaret 1784. Medens Tonekunsten ved denne Tid stod i fuld Blomst i Tydskland, var den herhjemme endnu i sin Barndom som selvstændig skabende Kunst betragtet. Den musikalske Interesse var imidlertid overordenlig levende, og Kjøbenhavn gjorde, med Rette eller Urette, Krav paa at anses for en af de mest musikalske Byer i Europa. Kunzen blev en af de Mænd, der paa en dygtig og virksom Maade bidroge til den danske Musiks første Udvikling. Hans Ophold i Kjøbenhavn, hvor man hurtig lærte at skatte ham baade som Komponist og som »en af de første Virtuoser paa Flygelet«, men hvor han ikke desto mindre forgjæves søgte en fast Ansættelse, maatte imidlertid lide en længere Afbrydelse. Den nærmeste Anledning hertil var den Storm, som fra et vist Partis Side rejstes imod Baggesens romantiske Opera »Holger Danske«, hvormed Kunzen i 1789 debuterede paa den danske Scene. Der var egenlig ikke Nogen, som angreb Kunzens Musik. Man var vred paa Operavæsenet i det Hele, paa den romantiske Retning i Kunsten, paa de Tydskere, der vare komne her ind i Landet, til hvilke Kunzen jo unægtelig hørte, og paa meget Andet, som ikke kom Sagen ved. Jo mere man snakkede og skrev, desto hidsigere, ensidigere og blindere blev man; nok er det, at det virkelig lykkedes at faa »Holger Danske« slaaet ihjel efter kun 6 Forestillinger, til Trods for den gode og livlige Modtagelse, dette inspirerede og i flere Henseender mærkelige Arbejde havde faaet fra det store Publikums Side.

Kunzen forlod nedslaaet Kjøbenhavn for ogsaa i Tydskland at prøve Lykkens Luner. Schulz, der et Par Aar, før dette skete, var kaldet hertil som kongelig Kapelmester, gav ham Anbefalinger med til Reichardt i Berlin, hvor han ogsaa blev vel modtaget ved Hoffet, men hurtig sat til Side og glemt paa Grund af Intriger, som Reichardts Indflydelse hos Kongen ikke formaaede at besejre. Han forsøgte paa forskjellige Ting, Intet vilde gaa. Schulz vilde have ham til at vende tilbage til Kjøbenhavn og lovede at afstaa ham en Del af sin egen Gage, naar han kom, men dette ædelmodige Tilbud mente Kunzen ikke at kunne modtage. Han tænkte da paa at gaa til Wien og komponerede i Efteraaret 1791 en komisk Operette, som han agtede at tage med sig, da han vidste, at denne Genre var yndet i Kejserstaden. Men inden denne Plan kom til Udførelse, indløb der et Tilbud til ham om Ansættelse som Direktør for Syngespillet ved det nye Nationaltheater i Frankfurt a. M., og han modtog det naturligvis uden Betænkning. Ogsaa her havde han imidlertid Meget at kæmpe imod, og da hans treaarige Engagement var udløbet, forlod han Frankfurt og begav sig til Prag for der at overtage et lignende Hverv. Hans Hustru, Joh. Margr. Antonetta Zuccarini, hvem han havde lært at kjende ved Theatret i Frankfurt, blev tillige ansat som første Sangerinde ved Operaen. Opholdet i Prag blev af endnu kortere Varighed end Opholdet i Frankfurt, idet nemlig Schulz, som paa Grund af Svagelighed saa sig nødsaget til at nedlægge sit Embede i Aaret 1795, havde udbedet sig Kunzen til Efterfølger, hvilket Ønske ogsaa blev taget til Følge. Saaledes kom Kunzen da tilbage til sin tidligere Virkekreds, beriget med 6 Aars Erfaringer i Livet og i Kunsten.

Det eneste betydelige Arbejde, Kunzen medbragte fra Tydskland, var Syngestykket »Vinhøsten«, som han havde komponeret for Theatret i Frankfurt og siden med stort Bifald bragt paa Scenen ogsaa i Prag. Efter sin Tilbagekomst til Kjøbenhavn omarbejdede han det aldeles og opførte det i Saisonen 1796—97 tilligemed to helt nye Arbejder, det lille muntre, oprindelig franske Stykke »Hemmeligheden« og et større originalt Syngestykke »Dragedukken« med Text af Falsen. Under Paavirkning af den franske Opéra comique, der ret slog an hos det danske Publikum, havde der, navnlig medens Kunzen var borte, dannet sig et helt lille Repertoire af danske Syngestykker. Med »Vinhøsten« i dens nye Skikkelse og de to andre nys nævnte Syngestykker føjede Kunzen højst værdifulde Led til Rækken; alle tre Kompositioner, men især den friske og karakteristiske Musik til »Vinhøsten«, hørte i mange Aar til Publikums Yndlinge. Overhovedet laa det lette og graciøse, halv komiske, halv følsomme Syngestykke efter fransk Mønster ypperlig for Kunzens Begavelse; thi hans poetiske Sind udmærkede sig netop mere ved Letbevægelighed og Ynde end ved Kraft og Dybde. At han dog ogsaa, naar Lejlighed gaves, kunde hæve sig til en højere Flugt, det beviser bl. A. hans Musik til Baggesens historiske Opera »Erik Ejegod« (1798), et af Kunzens betydeligste og modneste Værker.

Forinden Kunzen første Gang tog Ophold her i Kjøbenhavn, synes han med en vis Forkjærlighed at have dyrket Instrumentalkompositionen. I Kiel og allerede i Lybek skrev han saaledes baade Symfonier, Sonater og Koncerter. Senere vendte han sig mere og mere udelukkende til den Side af Kunsten, hvor Sangen indtager den første Plads. Antallet af hans herhen hørende Værker er meget betydeligt; han skrev gjerne og med ualmindelig Lethed. Dels som en Følge af, at han ved sin Stilling var knyttet til Theatret, dels ogsaa i god Overensstemmelse

med hans hele kunstneriske Individualitet, blev den dramatiske Musik hans egenlige Hovedfag, medens der neppe var nogen Gren af Kunsten, uden at han med Held havde forsøgt sig i den. Her skal af Arbejder for Theatret, foruden de allerede anførte, kun fremhæves det patriotiske Stykke »Hjemkomsten« af Thaarup (1802), Sanders lyriske Skuespil »Eropolis« (1803), Kotzebues Drama »Hussiterne« (1806), »Gyrithe« (1807) og N. T. Bruuns komiske Syngestykke »Husarerne paa Frieri« (1813). En tydsk Opera »Ossians Harfe«, hvis Text Kunzen noget hensynsløst havde ladet udarbejde efter et paabegyndt Operadigt af Baggesen, uden at denne vidste Noget deraf, blev opført i Tydskland, men gjorde Fiasko paa Grund af Bearbejdelsens Slethed. En Del af Musiken anvendte Komponisten siden i Syngestykket »Kjærlighed paa Landet« (1810).

Blandt Kunzens Kompositioner i kirkelig eller dog dermed beslægtet Stil, bestaaende af Oratorier og Kantater, navnlig Sørgekantater, var »Skabningens Halleluja« af Baggesen uden Tvivl den betydeligste. Det Meste af, hvad han skrev i denne Retning, kjendes forøvrigt kun af Navn og er sagtens gaaet tabt.

Kunzens Musik udmærker sig i det Hele ved intelligent Opfattelse og en livlig Opfindelse, der vel ikke altid var særdeles original, men stedse ædel og smagfuld; Udarbejdelsen røber en udviklet Sands for Velklang og Formskjønhed. Han var i den Henseende en Discipel af Mozart, hvem han elskede og beundrede. Det var fornemmelig under Opholdet i Berlin, at Kunzen fik Lejlighed til at blive nøjere fortrolig med dette epokegjørende Genis Frembringelser. Ligesom han i Frankfurt begyndte sin første større selvstændige Virksomhed med Indstuderingen af en mozartsk Opera, nemlig »Tryllefløjten«, saaledes var Opførelsen af »Don Juan« (1807) hans egenlige Stordaad som Kapelmester ved vort kongelige Theater. Den Varme og Energi, han udfoldede for at bringe dette Mesterværk frem i en værdig Skikkelse, og hans levende Glæde, da det endelig var lykkedes ham at overvinde al Modstand og alle Vanskeligheder, fortjener at mindes og paaskjønnes som et Tegn paa ægte Kunstnersind. Kunzens egne Arbejder, fra »Vinhøsten« at regne, bære ogsaa i mange enkelte Træk Spor af mozartsk Paavirkning.

I en særlig Retning vedblev han dog nærmest at være Schulz's Efterfølger. De levede begge i den nyere danske Vises frugtbareste Periode, og Kunzen, der hørte til dem, hvem denne mindste, men ikke mindst vigtige Kunstforms musikalske Udvikling hos os især skyldes, lagde ikke Skjul paa, hvad han i denne Henseende havde Schulz at takke for. Kunzens Visemelodier vare ligesom Schulz's i sin Tid paa Alles Læber, og de friskeste af dem ere endnu ikke uddøde.

Man kan sige om Kunzen, at var han end ikke dansk af Fødsel, saa blev han det ved sit eget frie Valg. Han kom hertil af egen Drift og i en ung Alder, da det er let at leve sig ind i nye Forhold. Det varede heller ikke længe, inden han følte sig hjemme her og færdedes mellem de ledende Mænd i Kunsten og Literaturen, komponerede for den danske Scenes ypperste Kræfter, arbejdede sammen med flere af Tidens fremragende danske Digtere, hvem han selv betegnede som »vore mest yndede Digtere«. De fleste, bedste og ejendommeligste af hans Værker ere derfor ikke blot blevne til her i Landet, men de ere nøje knyttede til dansk Sprog og dansk Aand. Kunzens livlige Sind omfattede med Interesse alt Dansk. Saaledes bidrog han, for at nævne et Exempel, til at udbrede Kjendskabet til vore gamle Folkemelodier. Maa Baggesen end siges fortrinsvis at være hans Digter, ligesom Thaarup var Schulz's, saa kunde hans Talent dog ogsaa sympathisere med andre Retninger i vor poetiske Literatur. En »malerisk og rig« Musik til Evalds »Fiskerne« skal have været noget af det Første, Kunzen komponerede her i Kjøbenhavn. Senere beskjæftigede han sig med »Balders Død«, og flere øhlenschlægerske Tragedier, saasom »Stærkodder« og »Hagbarth og Signe«, fik af ham deres første musikalske Udstyr.

Kunzen døde den 28de Januar 1817. Ved hans Jordfæstelse sagde Thaarup og Sander ham det sidste Farvel til Tonerne af en af hans egne Sørgekantater.

V. C. R.

Skuespillet »Gyrithe« opførtes første Gang paa det kongelige Theater den 30te Januar 1807 og gik endnu 6 Gange over Scenen i Løbet af samme Saison, efter hvilken Tid det lagdes hen.

Musiken dertil har, paa en enkelt Undtagelse nær, ikke tidligere været udgivet.

Det Æmne, hvorom Stykket handler, er følgende:

Gyrithe, Kong Alfs Datter og den Sidste af Skjoldungeætten, er Danmarks retmæssige Herskerinde; men af det opløste Rige har hun kun Sjælland tilbage. Den sachsiske Konge Sigvard, der tidligere havde været skatskyldig til hendes Fader, har bejlet til hende; ved Bestikkelser har han vundet hendes Formyndere og faaet dem til at stemme det danske Folk for denne Forbindelse; derved, hed det, vilde den gamle Tvedragt imellem Danmark og Sachsen forsvinde, og ved Sigvards Vaaben vilde hele Danmark igjen blive samlet. Men Gyrithe har indset, at Danmark saa vilde blive Sachsens Lydland; hun elsker desuden Halfdan, Konge i Skaane, som dog først ved Stordaad i fremmede Lande skulde gjøre sig værdig til hendes Haand.

Længe har hun vægret sig ved at ægte Sigvard, men nødtvungen maa hun omsider fastsætte en Frist, ved hvis Udløb hun vil ægte ham, saafremt ikke hans tapre Kæmpe Hildiger forinden er falden i Tvekamp med en dansk Kæmpe; derimod har Sigvard lovet at rømme Landet, hvis Hildiger falder, og det er Gyrithes Haab, at Halfdan itide vil vende hjem fra sine Vikingetog og frelse hende. Hildiger, der saaledes gjælder for Sigvards Kæmpe og Hirdmand, er i Virkeligheden ingen Sachser, men Halfdans Halvbroder, født af samme Moder som han. Men hans Fader var fordum bleven dræbt af Halfdans Fader, han selv maatte flygte bort fra Skaane, og hans Hu staar derfor til at hævne Faderens Drab paa Halfdan.

Dagen er kommen, da Gyrithe skal indfri sit Løfte; ingen Dansk tør vove Tvekampen med Hildiger. Gyrithe udbryder i harmfulde Klager; i sin Vrede afslaar hun at modtage Sigvards Bryllupsgaver; men Thora, hendes Terne, der er vunden af Sachserkongen, faar Sendebudene til at dølge dette Afslag og betro hende Gaverne, hun vil da formaa Gyrithe til at tage imod dem. Men herved opflammes kun Gyrithes Vrede. Paa flere Maader søger denne at undgaa det forhadte Bryllup, men alle hendes Planer strande.

Alt gjøres nu rede til Bryllupsfesten: forinden Gyrithe i Frejas Tempel skal vies til Sigvard, holdes Gilde til Ære for dem begge. Imidlertid er Halfdan vendt tilbage fra Rusland med sine Mænd; han har lagt Fyen under Gyrithes Herredømme, og kommer netop tidsnok til at lade sig indføre ved Festen, forklædt som russisk Kjøbmand. Han mærker snart, at Gyrithe i Hjertet er ham tro, og da hun, som gjenkjender ham, kaarer ham til sin Kæmper, idet hun rækker ham et Horn med Mjød, kaster han Forklædningen, rede til at stride for hende.

Halfdan og Hildiger skulle nu kæmpe. Under en Samtale, der forinden føres imellem dem, kommer Halfdan, der ikke ved, hvem Hildiger er, til at udtale sig saa kjærligt om den Broder, han aldrig har kjendt, at Hildiger opgiver alle Hævntanker og lader sig fælde i Kampen, for ikke at udgyde sin Broders Blod. Først døende aabenbarer han for Halfdan, hvem han er.

Sigvard har imidlertid tænkt paa Svig, og da han erfarer Kampens Udfald, lader han sine Mænd, trods det givne Løfte, overfalde de Danske; men i den derved opstaaede Strid falder han. Sachserne, som nu tabe Modet, sværge Gyrithe Troskab, og ved Frejas Alter rækker hun Halfdan sin Haand.

Man har anset det for nødvendigt at lade Texten til de her meddelte Musiknumere undergaa en Revision; denne er foretaget af Adolph Hertz.

INDHOLD.

		Side
Nr. 1.	Chor: Alt bortsvinder Nattens Taage	1.
- 2.	Marche med Chor: Vældig i sin Kraft fremtræder	7.
- 3.	Chor: Hvilken Skjændsel! hvilken Spot	10.
- 4.	Solo med Chor: Se vor Graad og hor vor Klage	16.
- 5.	Chor og Soli: Sachsens Kæmpe og dets Konning	20.
- 6.	Chor: Hulde, o, din Skjonheds Pragt	25.
- 7—8.	Dandse	28.
- 9.	Vise med Chor: Du herlige Mjod, du Guders Drik	30.
- 10.	Vise med Chor: Men hvad er Mjoden, liflig sod	32.
- 11.	Vise: Ræk Hornet mig! til Troskabs Pris	34.
- 12.	Chor: O Irminsul, vor hoje Gud	35.
- 13.	Chor: Hojt vor Bon til dig skal stige	40.
- 14.	Slutnings-Chor: Freja, hor vort Jubelraab	44.

GYRITHE

af

F. L. Æ. KUNZEN.

En Lund ved Gyrithes Jomfrubur; tidlig Morgen.— Krigere, som have holdt Nattevagt, gjøre sig rede til at drage bort. Under deres Sang komme Gyrithes Terner ud fra Buret.

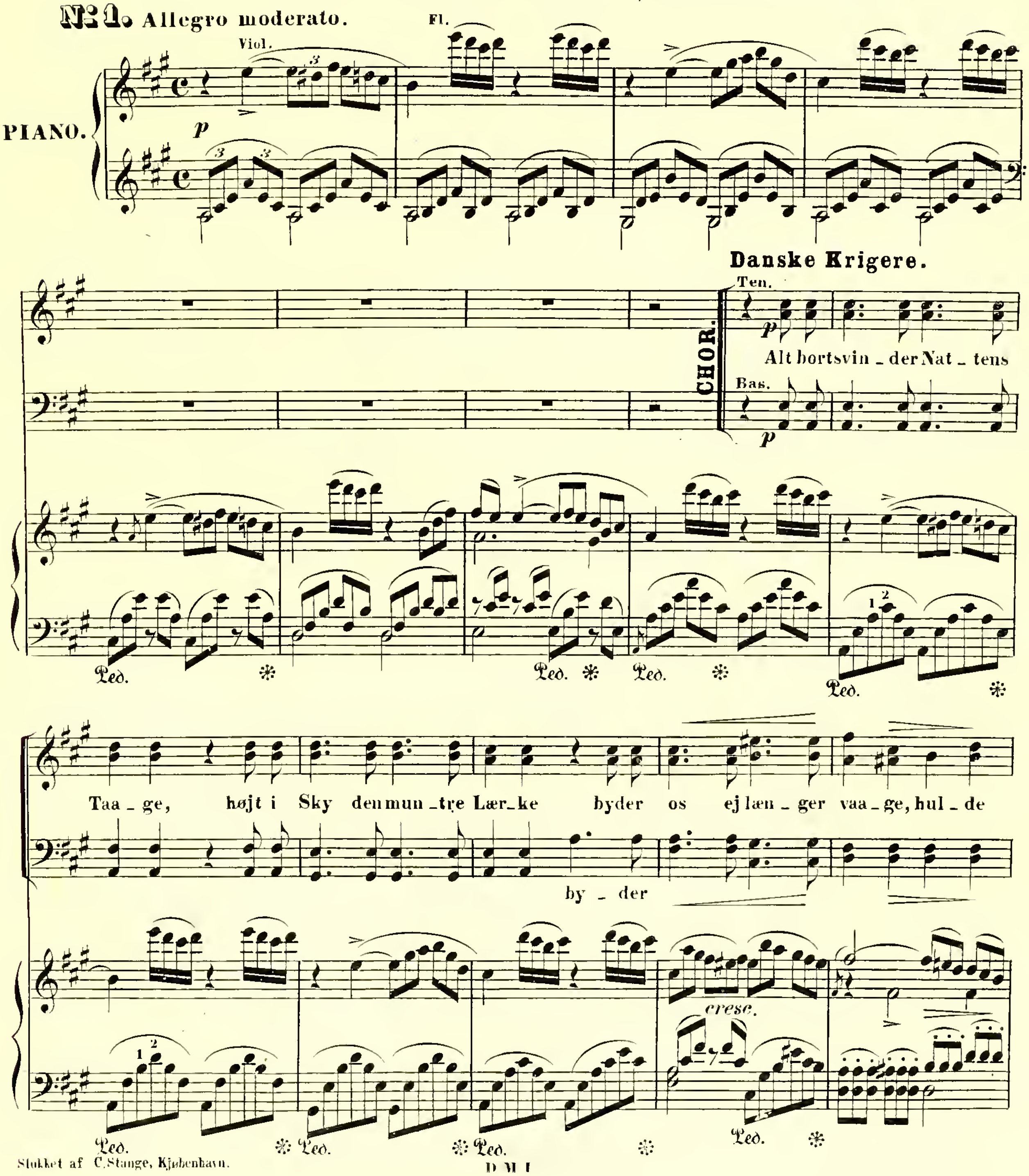

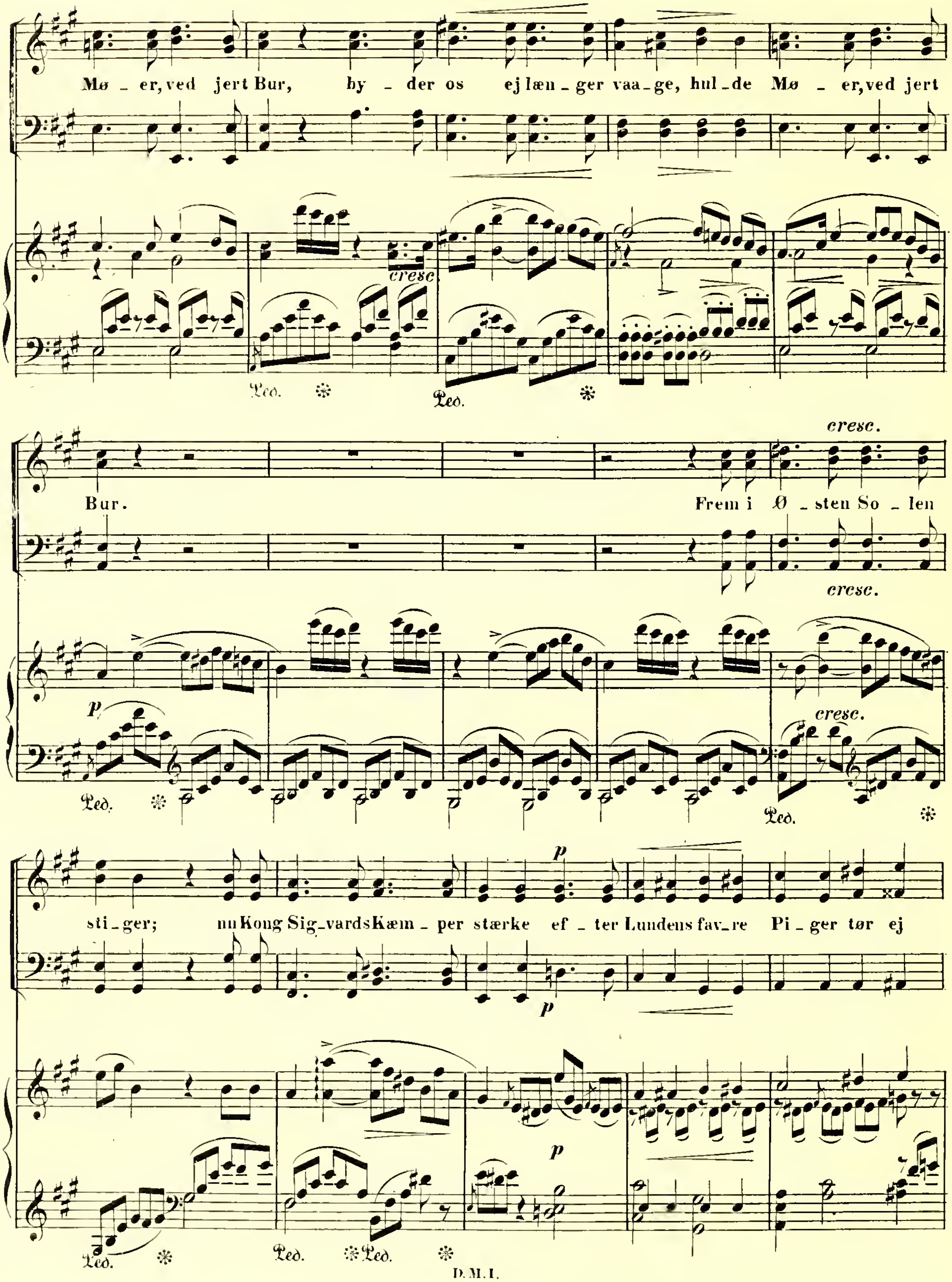
Mø _ er, ved jert Bur, by _ der os ej læn _ ger vaa _ ge, hul _ de Mø _ er, ved jert
cresc.
Bur. Frem i Ø _ sten So _ len
cresc.
sti _ ger; nu Kong Sig _ vards Kæm _ per stærke ef _ ter Lundens fav _ re Pi _ ger tør ej

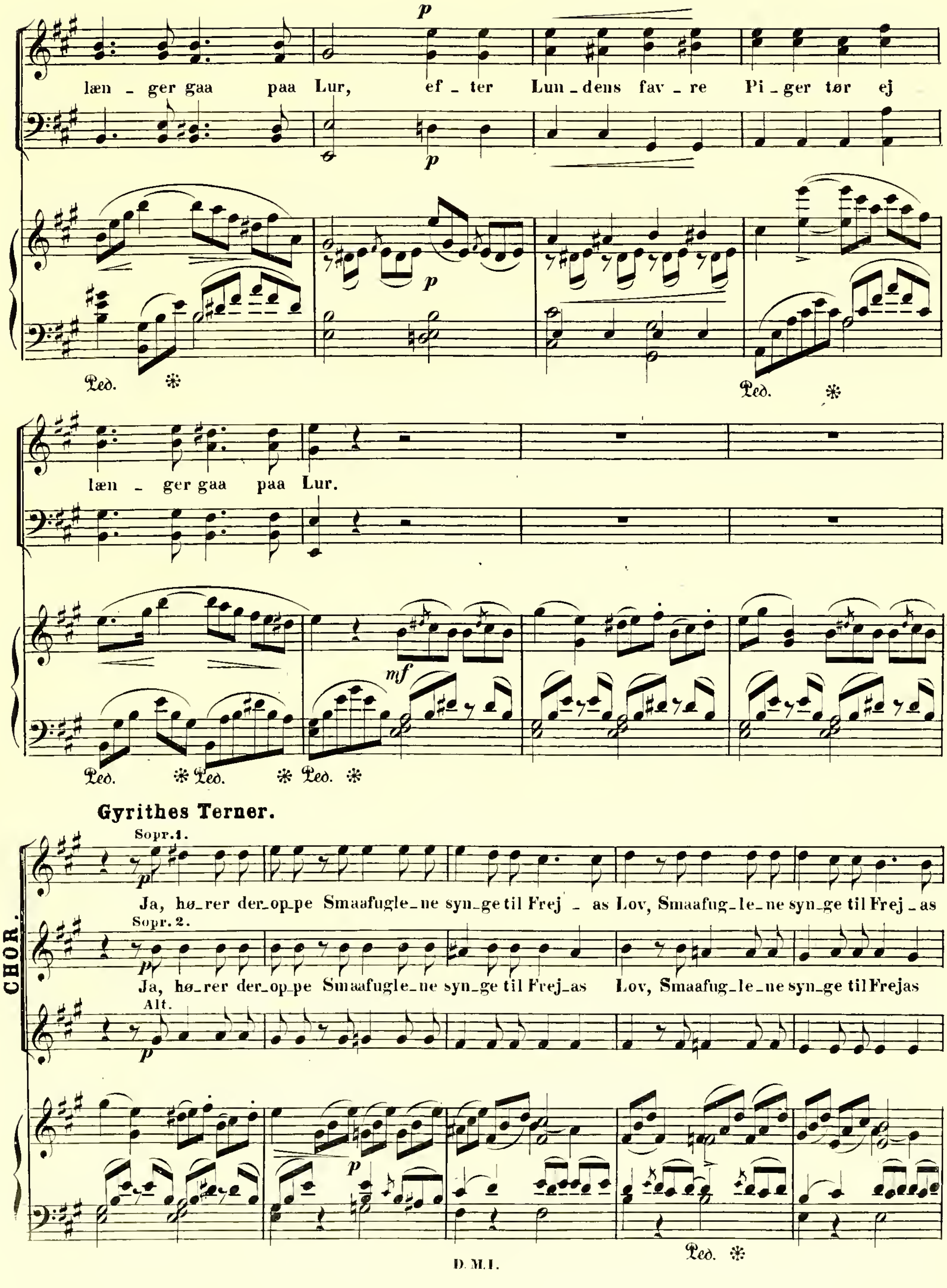
p
læn - ger gaa paa Lur, ef - ter Lun - dens fav - re Pi - ger tør ej
p
Ped. *
Ped. *
læn - ger gaa paa Lur.
mf
Ped. * Ped. * Ped. *
Gyrithes Terner.
Sopr. 1.
p
Ja, hø-rer der-op-pe Smaafugle-ne syn-ge til Frej - as Lov, Smaafug-le-ne syn-ge til Frej - as
Sopr. 2.
p
Ja, hø-rer der-op-pe Smaafugle-ne syn-ge til Frej-as Lov, Smaafug-le-ne syn-ge til Frejas
CHOR.
Alt.
p
p
Ped. *

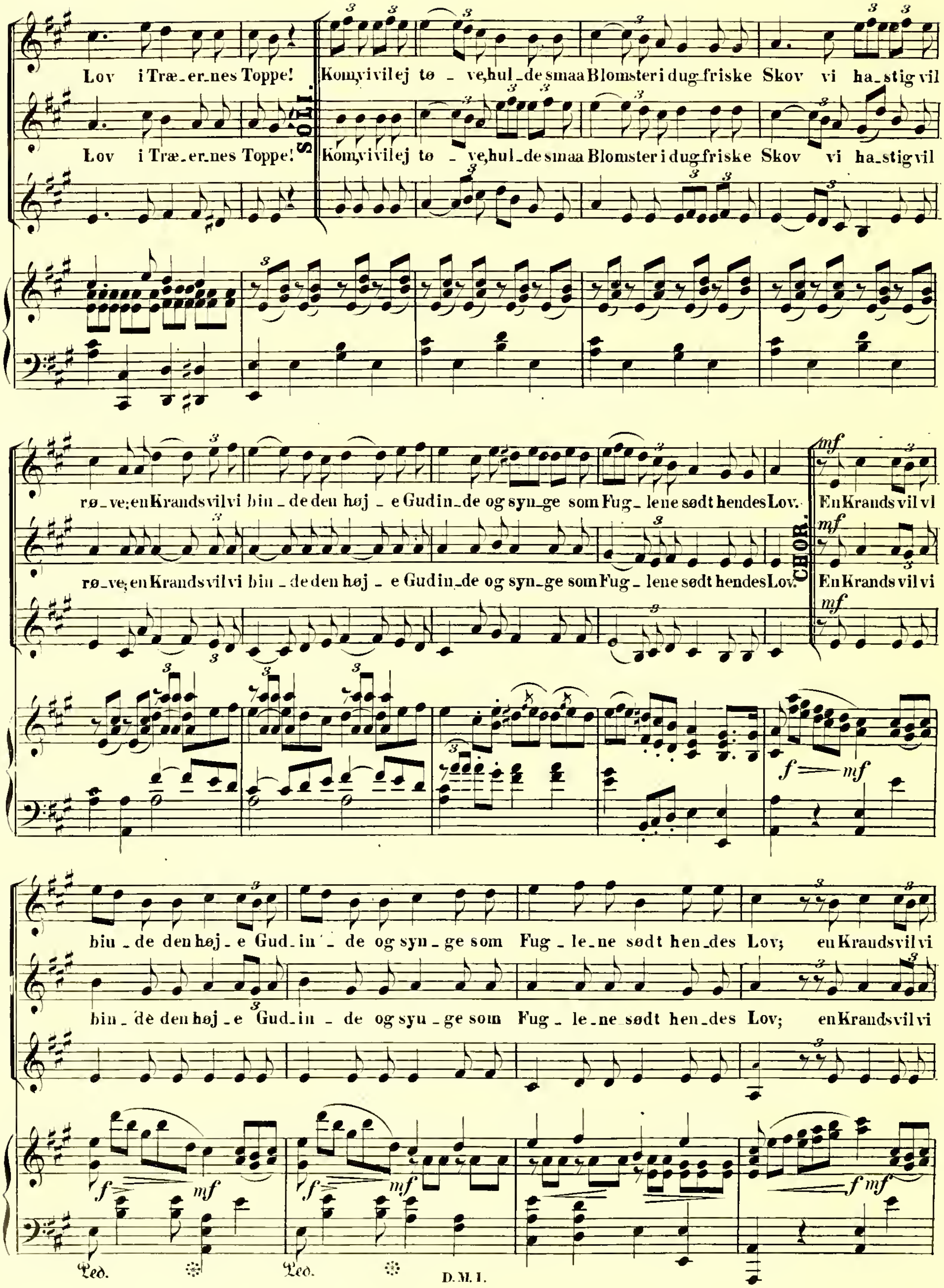
Lov i Træ_er_nes Toppe! Kom, vi vil ej tø _ ve, hul_de smaa Blomster i dug_friske Skov vi ha_stig vil
Lov i Træ_er_nes Toppe! Kom, vi vil ej tø _ ve, hul_de smaa Blomster i dug_friske Skov vi ha_stig vil
SOLI.
rø_ve; en Krands vil vi bin _ de den høj _ e Gudin_de og syn_ge som Fug_ lene sødt hendes Lov.
En Krands vil vi
rø_ve; en Krands vil vi bin _ de den høj _ e Gudin_de og syn_ge som Fug_ lene sødt hendes Lov.
En Krands vil vi
CHOR.
mf
f mf
bin _ de den høj_e Gud_in _ de og syn_ge som Fug _ le_ne sødt hen_des Lov; en Krands vil vi
bin _ de den høj _e Gud_in _ de og syn_ge som Fug _ le_ne sødt hen_des Lov; en Krands vil vi
f mf
f mf
f mf
Ped.
Ped.

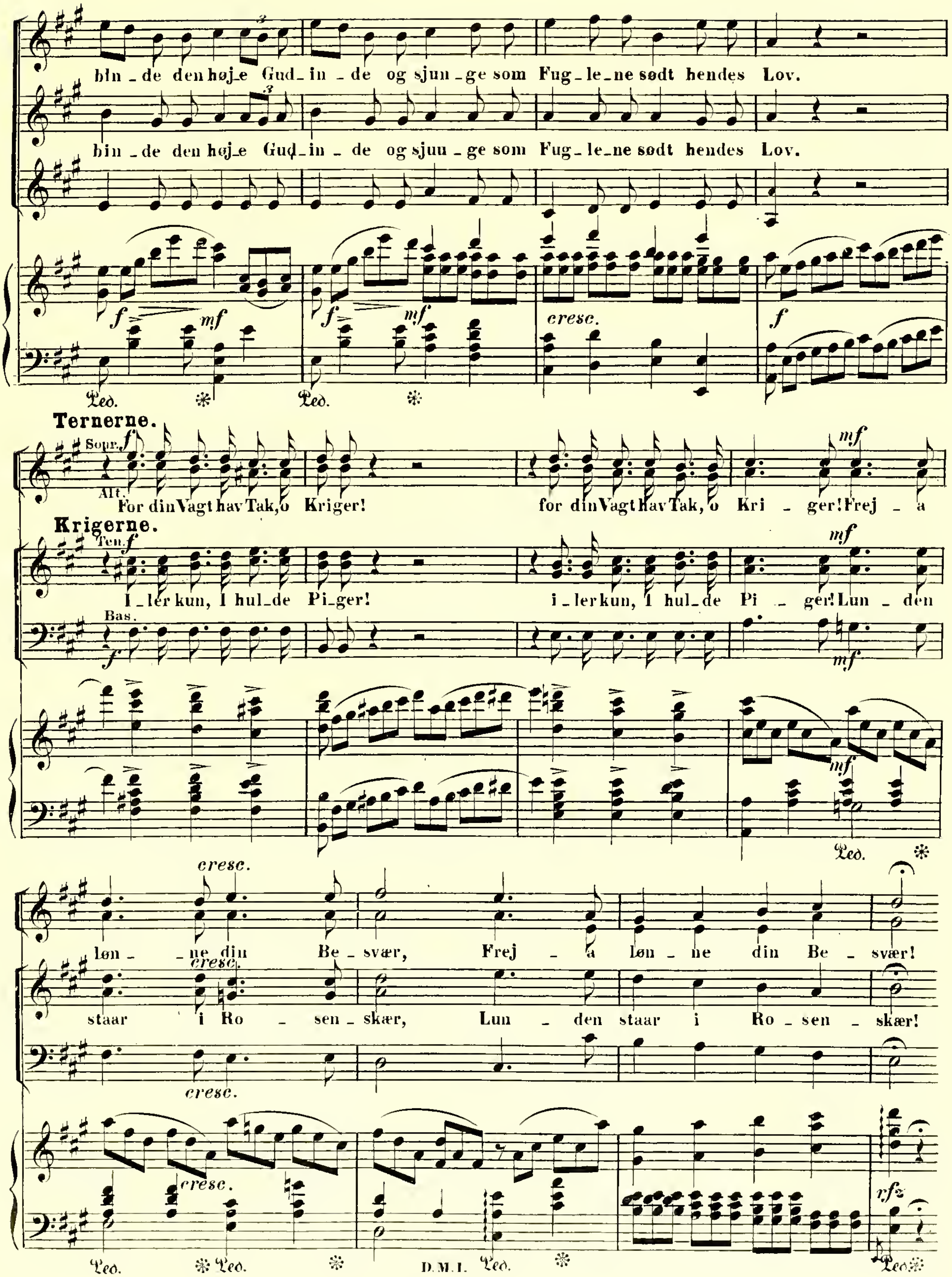
bin - de den høj - e Gud - in - de og sjun - ge som Fug - le - ne sødt hendes Lov.
bin - de den høj - e Gud - in - de og sjun - ge som Fug - le - ne sødt hendes Lov.
f
mf
cresc.
Ternerne.
Sopr.
Alt.
For din Vagt hav Tak, o Kriger! for din Vagt hav Tak, o Kri - ger! Frej - a
Krigerne.
Ten.
Bas.
I - ler kun, I hul - de Pi - ger! i - ler kun, I hul - de Pi - ger! Lun - den
løn - ne din Be - svær, Frej - a løn - ne din Be - svær!
staar i Ro - sen - skær, Lun - den staar i Ro - sen - skær!
rfz
D.M.I.

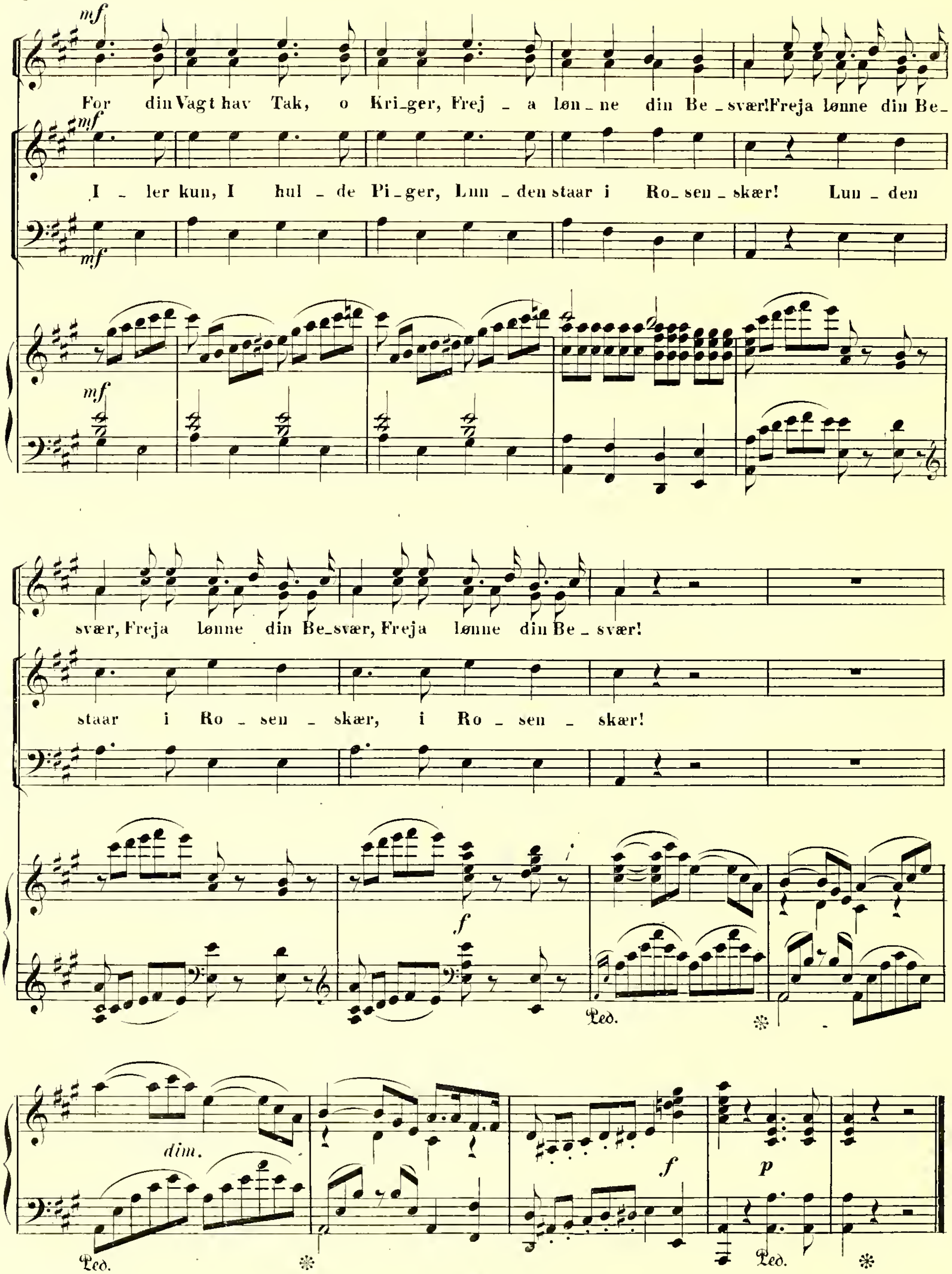
mf
For din Vagt hav Tak, o Kri_ger, Frej _ a løn _ ne din Be _ svær! Freja lønne din Be_
I _ ler kun, I hul _ de Pi_ger, Lun _ den staar i Ro_ sen _ skær! Lun _ den
svær, Freja lønne din Be_svær, Freja lønne din Be _ svær!
staar i Ro _ sen _ skær, i Ro _ sen _ skær!
f
dim.
p
Ped.

Kong Sigvard kommer med sit Følge.

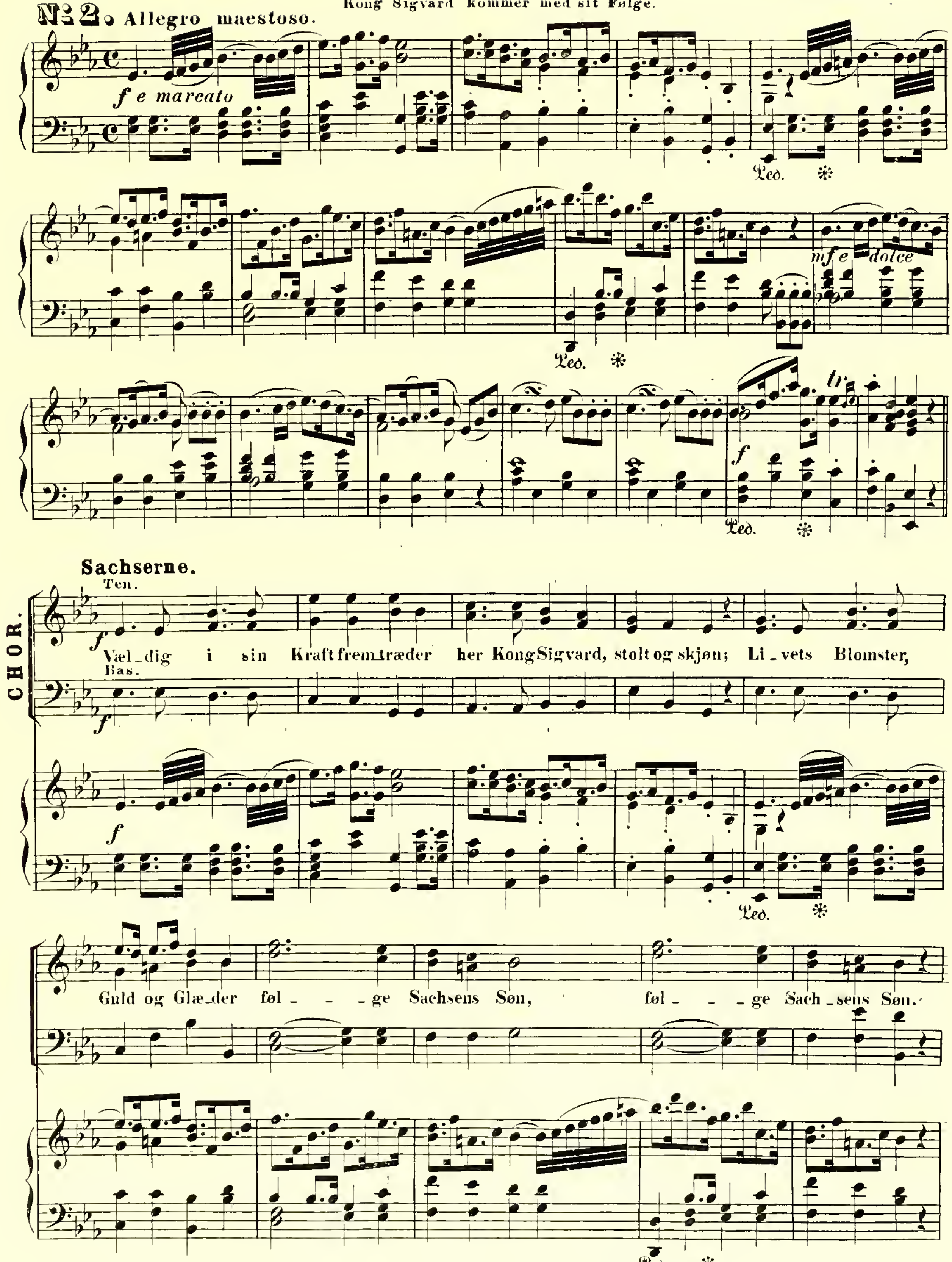

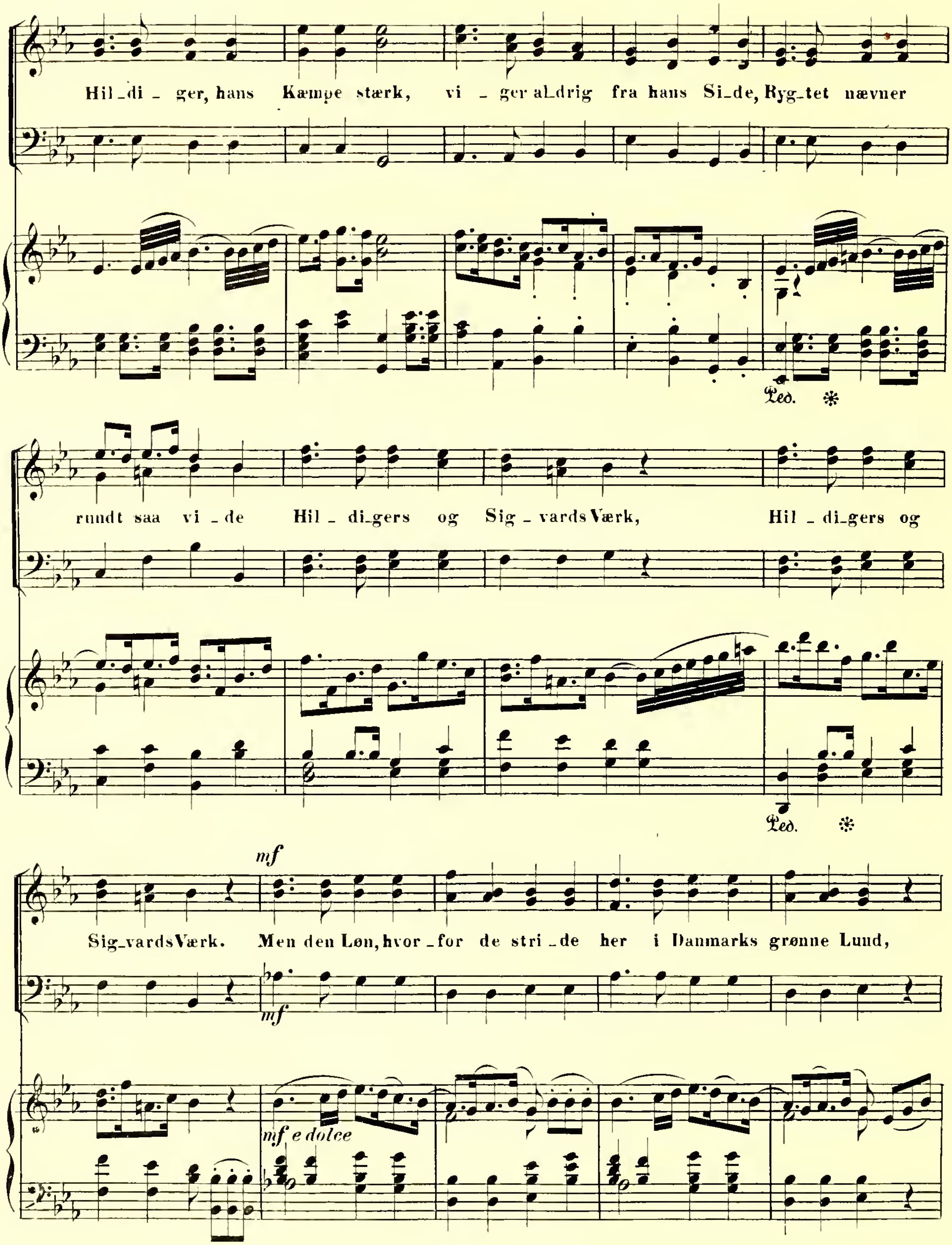
Hil_di _ ger, hans Kæmpe stærk, vi _ ger aldrig fra hans Si_de, Ryg_tet nævner
Ped.
rundt saa vi _ de Hil _ di_gers og Sig _ vards Værk, Hil _ di_gers og
Ped.
mf
Sig_vards Værk. Men den Løn, hvor _for de stri _de her i Danmarks grønne Lund,
mf
mf e dolce

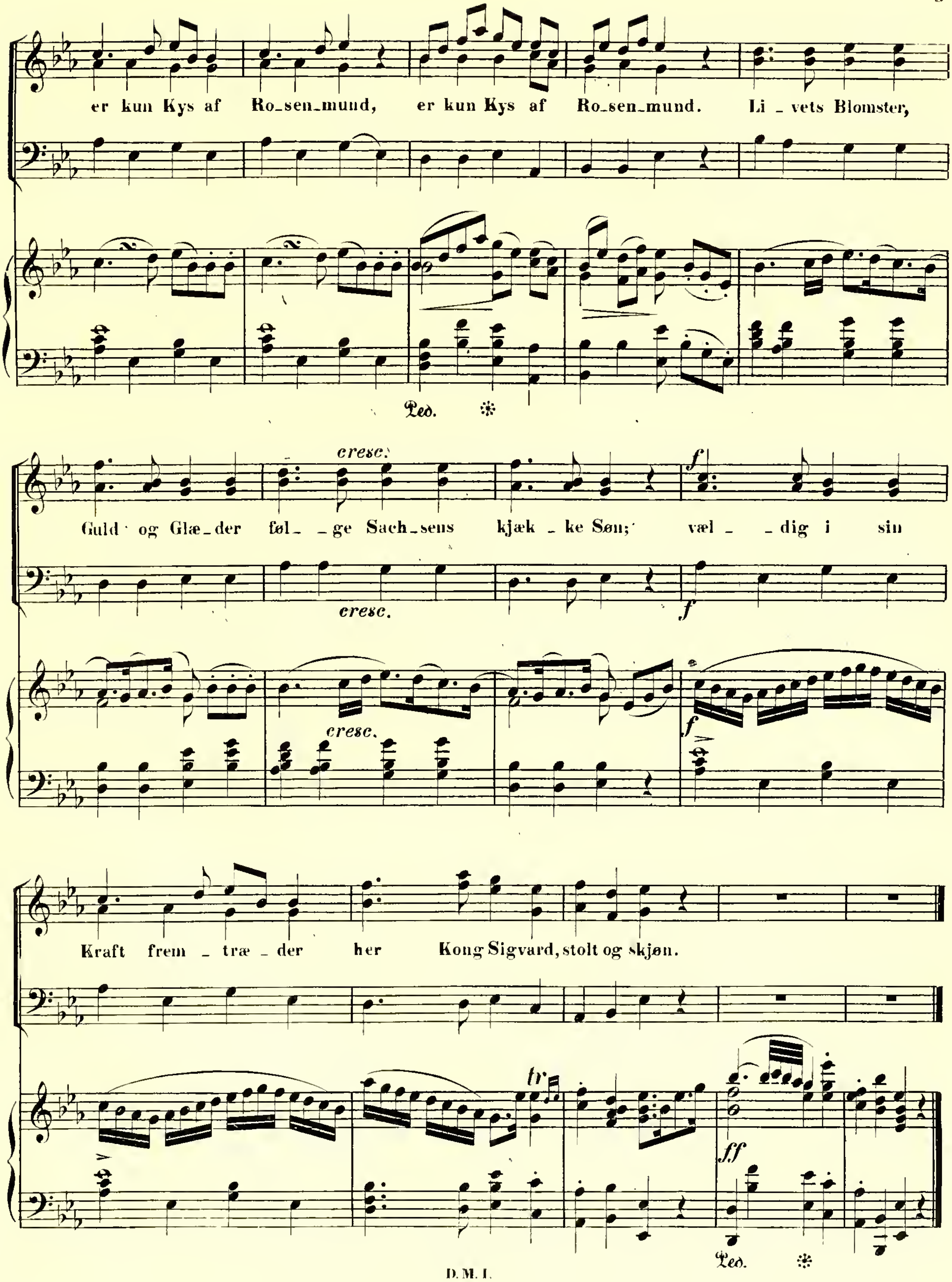
er kun Kys af Ro_sen_mund, er kun Kys af Ro_sen_mund. Li _ vets Blomster,
Ped. *
cresc.
Guld og Glæ_der føl_ _ge Sach_sens kjæk _ ke Søn; væl _ _dig i sin
cresc.
f
cresc.
f
Kraft frem _ træ _ der her Kong Sigvard, stolt og skjøn.
tr
ff
Ped. *

Sex Udsendinge fra Kong Sigvard have i Spidsen for et Tog af sachsiske Mænd overbragt Gyrithe en Gave af kostbare Brudesmykker, som hun afslaar med Foragt, idet hun hastig bortfjerner sig.

No 3. Allegro. Sachserne.

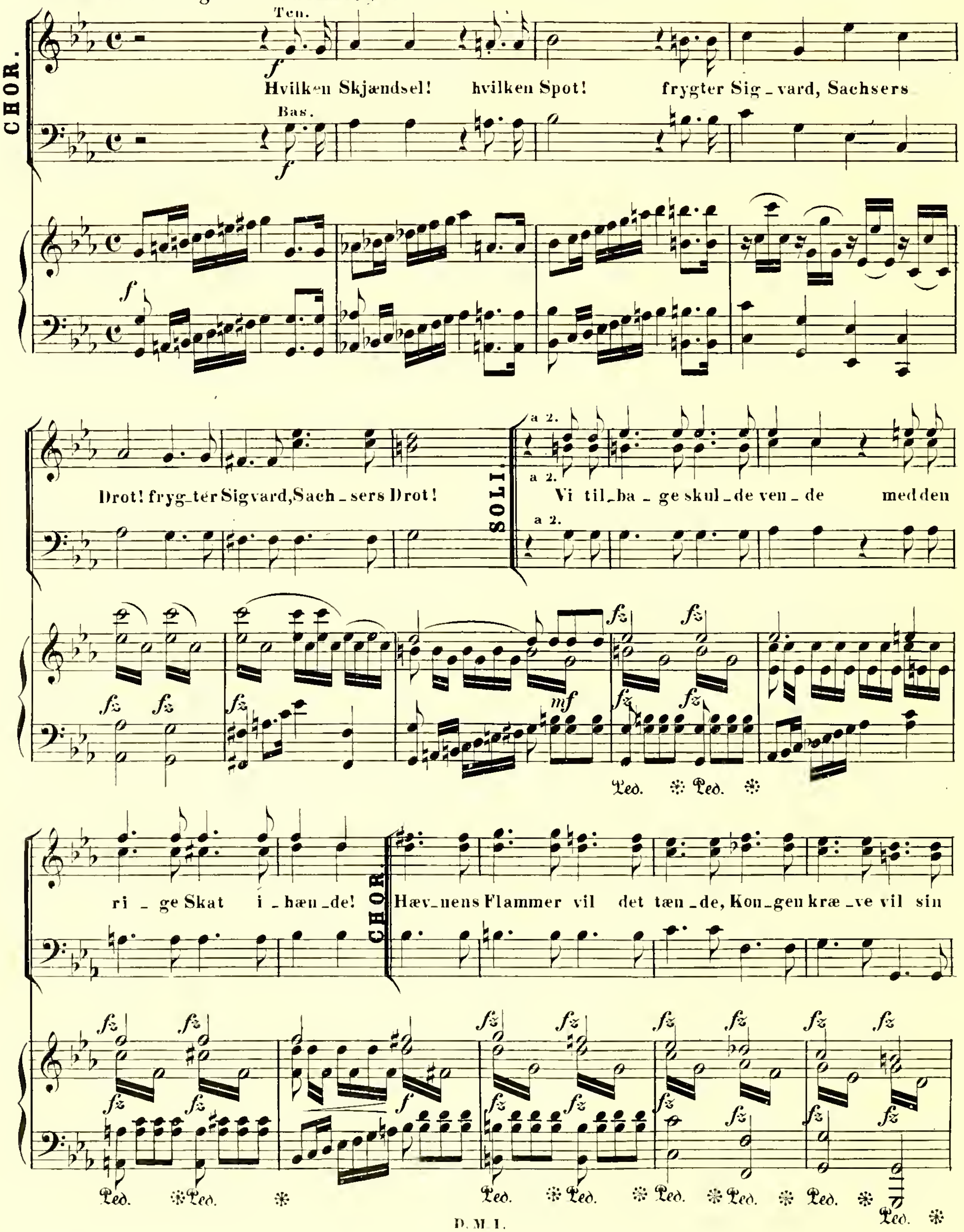

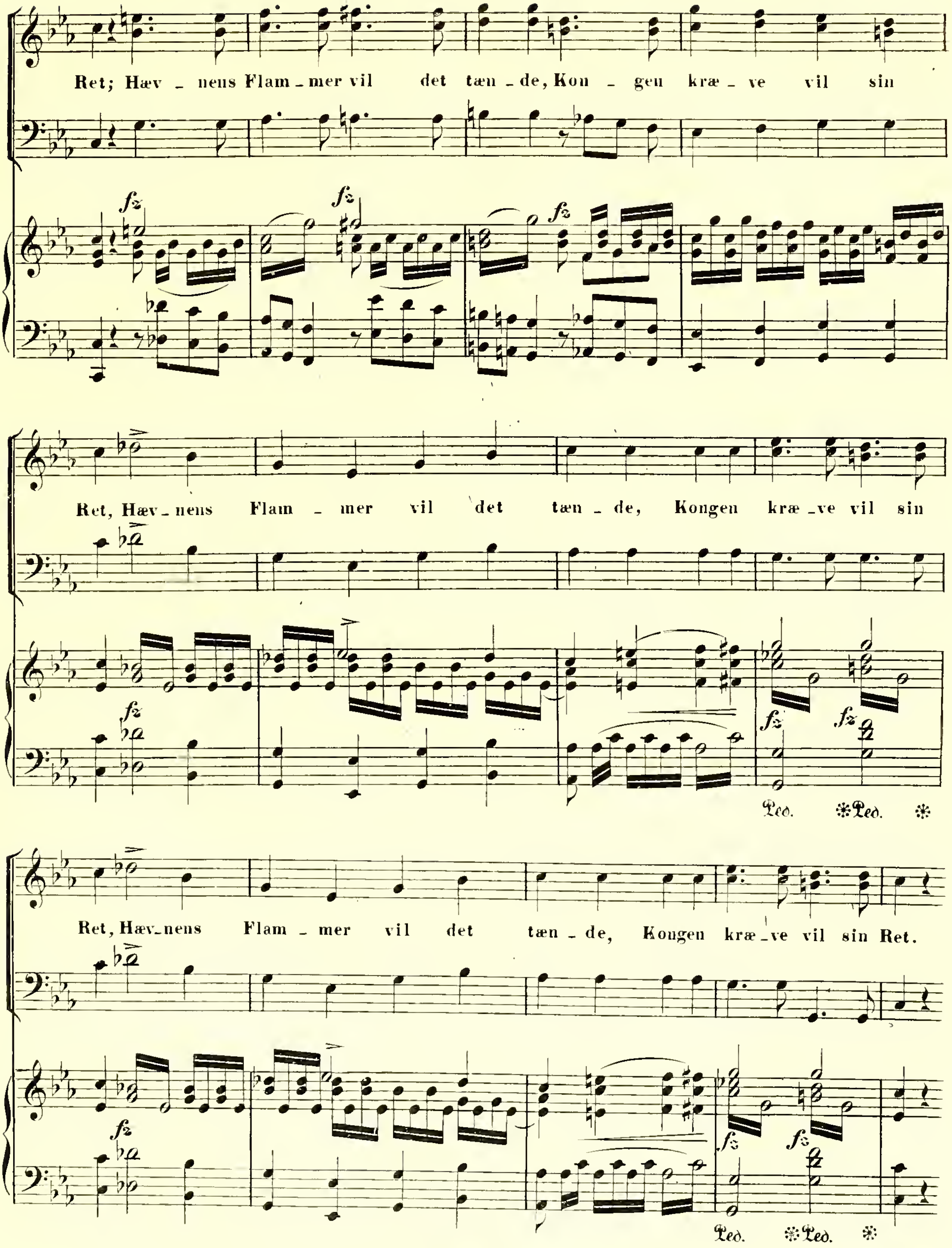
Ret; Hæv _ nens Flam _ mer vil det tæn _ de, Kon _ gen kræ _ ve vil sin
fz
fz
fz
Ret, Hæv_nens Flam _ mer vil det tæn _ de, Kongen kræ _ve vil sin
fz
fz
fz
Ped. *Ped. *
Ret, Hæv_nens Flam _ mer vil det tæn _ de, Kongen kræ_ve vil sin Ret.
fz
fz
fz
Ped. *Ped. *

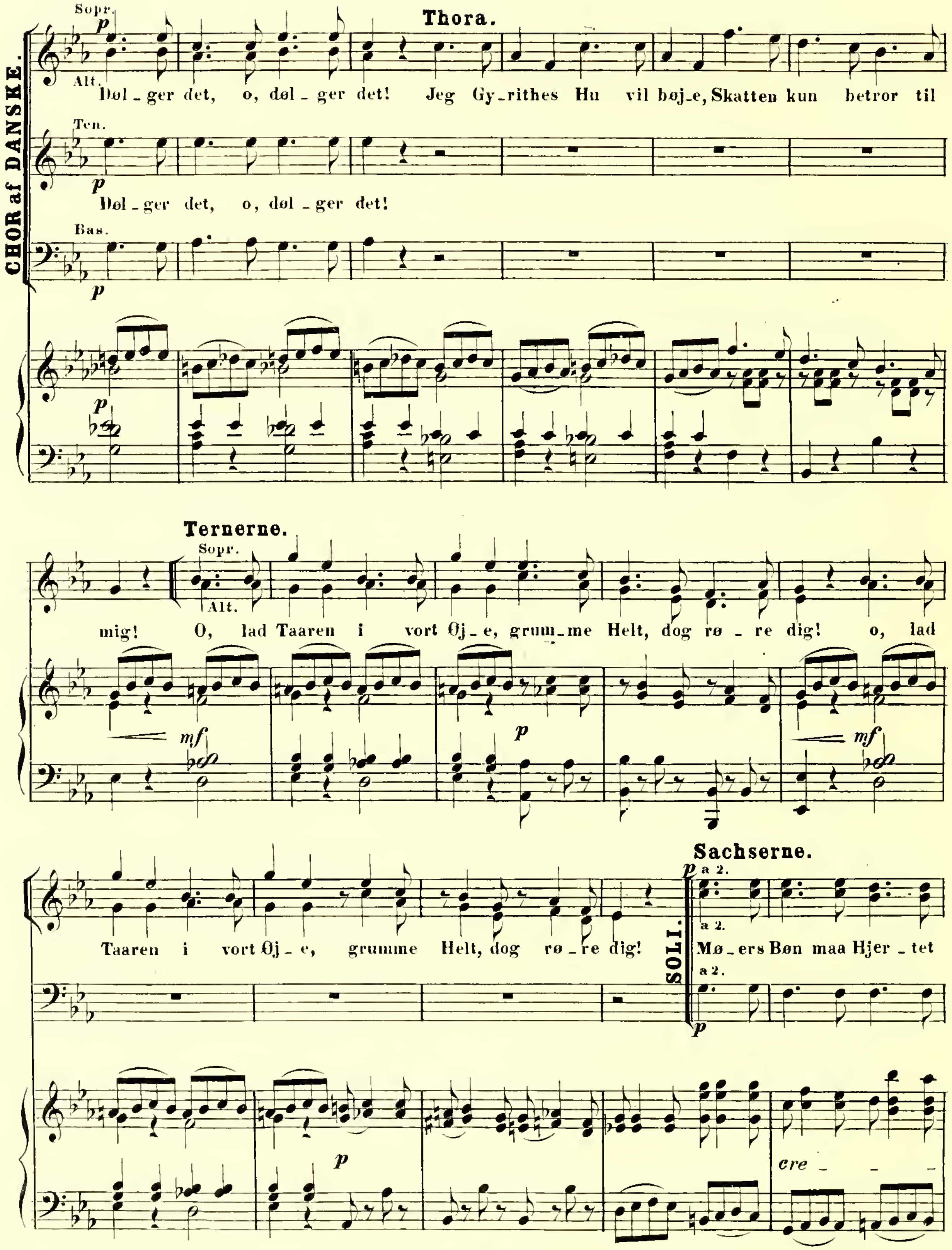
CHOR af DANSKE.
Sopr.
Alt.
Thora.
Døl - ger det, o, døl - ger det! Jeg Gy - rithes Hu vil bøj - e, Skatten kun betror til
Ten.
Døl - ger det, o, døl - ger det!
Bas.
Ternerne.
mig! O, lad Taaren i vort Øj - e, grum - me Helt, dog rø - re dig! o, lad
Taaren i vort Øj - e, grumme Helt, dog rø - re dig!
Sachserne.
SOLI.
a 2.
Mø - ers Bøn maa Hjer - tet
cre - - -

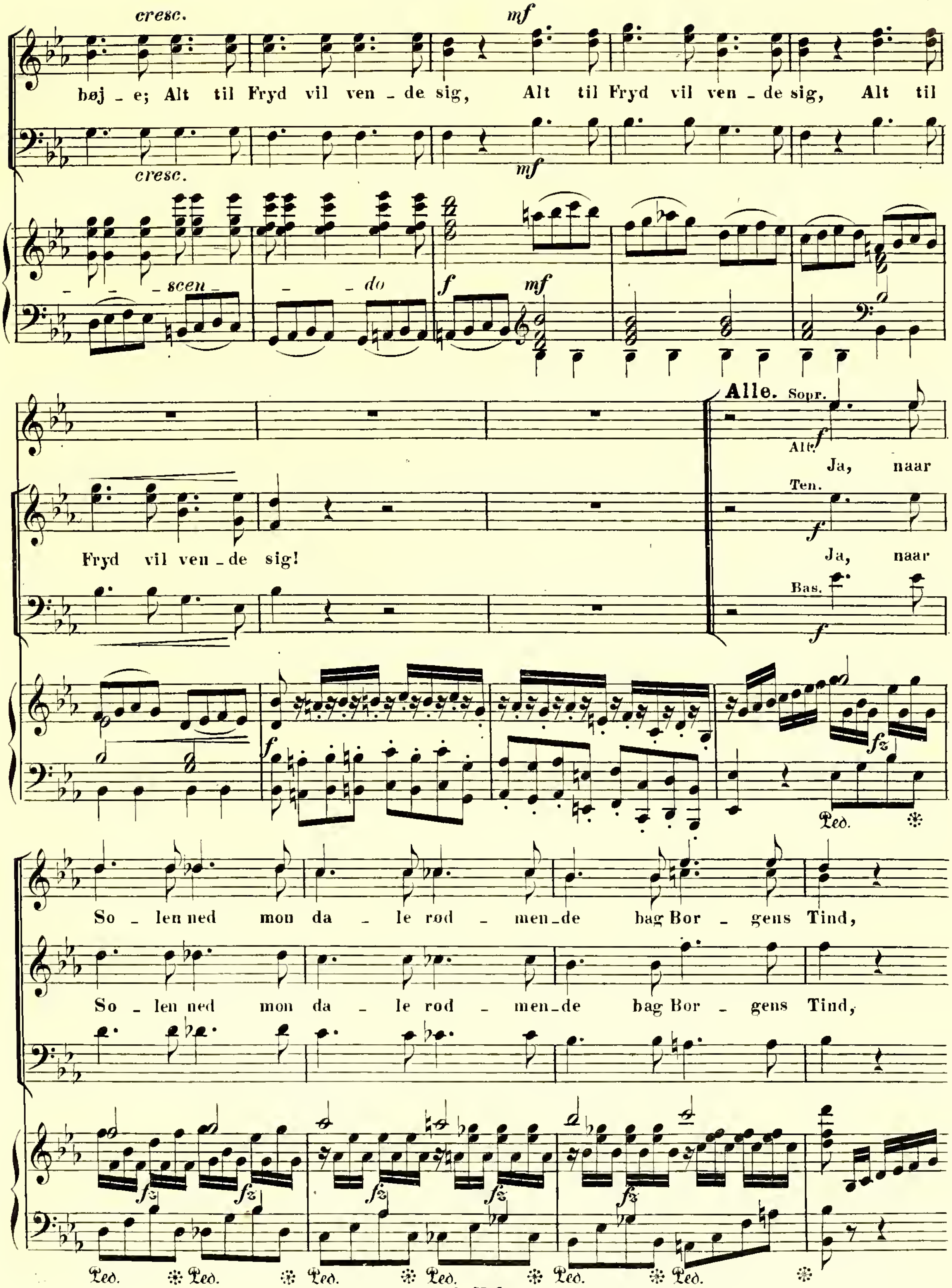
cresc.
mf
bøj - e; Alt til Fryd vil ven - de sig, Alt til Fryd vil ven - de sig, Alt til
cresc.
mf
scen
do
f
mf
Fryd vil ven - de sig!
Alle.
Sopr.
Alt.
f
Ja, naar
Ten.
f
Ja, naar
Bas.
f
f
fz
Ped.
So - len ned mon da - le rød - men - de bag Bor - gens Tind,
So - len ned mon da - le rød - men - de bag Bor - gens Tind,
fz
Ped.

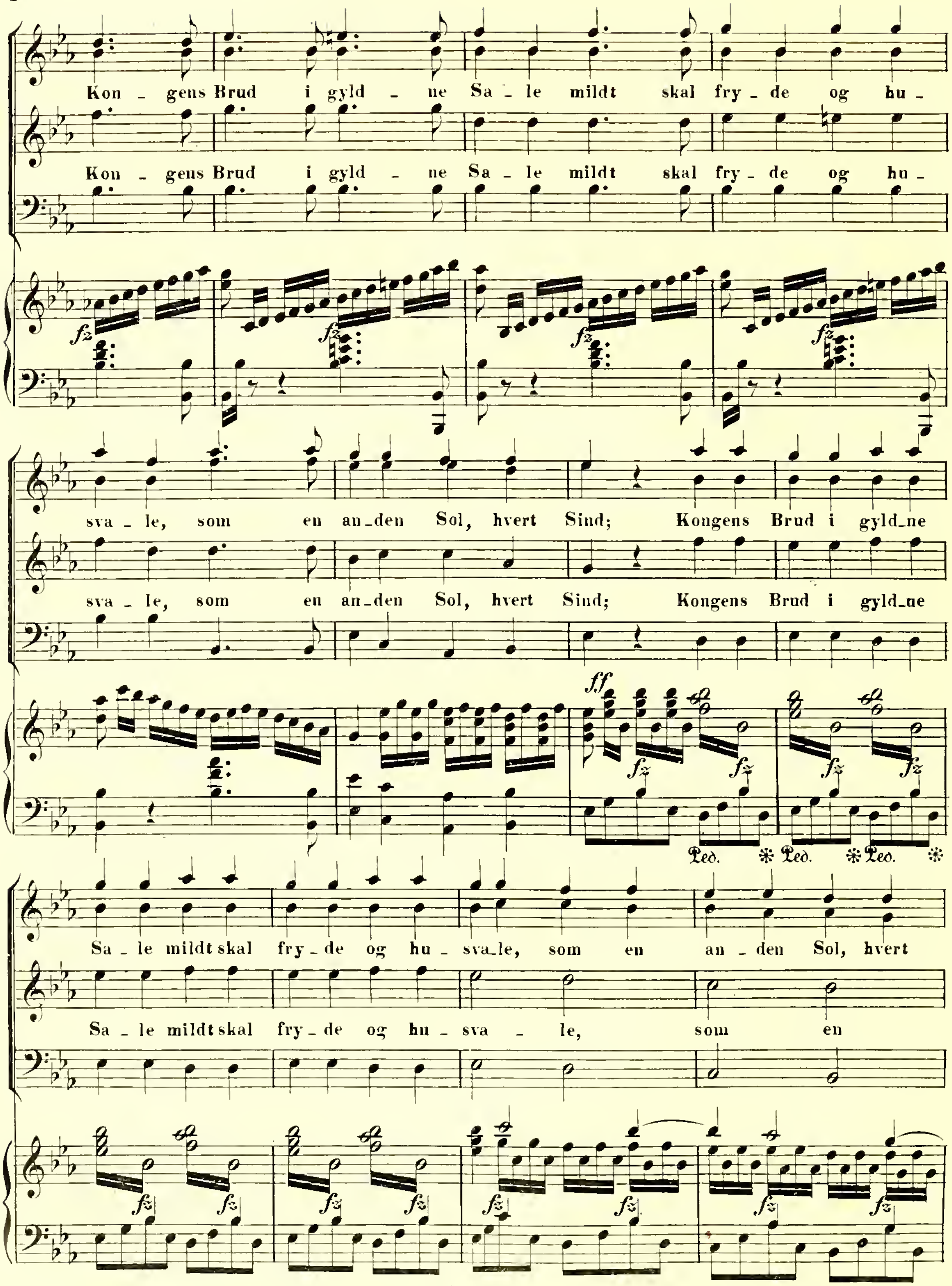
Kon - gens Brud i gyld - ne Sa - le mildt skal fry - de og hu -
Kon - gens Brud i gyld - ne Sa - le mildt skal fry - de og hu -
fz
sva - le, som en an - den Sol, hvert Sind; Kongens Brud i gyld - ne
sva - le, som en an - den Sol, hvert Sind; Kongens Brud i gyld - ne
ff
fz
Ped. * Ped. * Ped. *
Sa - le mildt skal fry - de og hu - sva - le, som en an - den Sol, hvert
Sa - le mildt skal fry - de og hu - sva - le, som en
fz

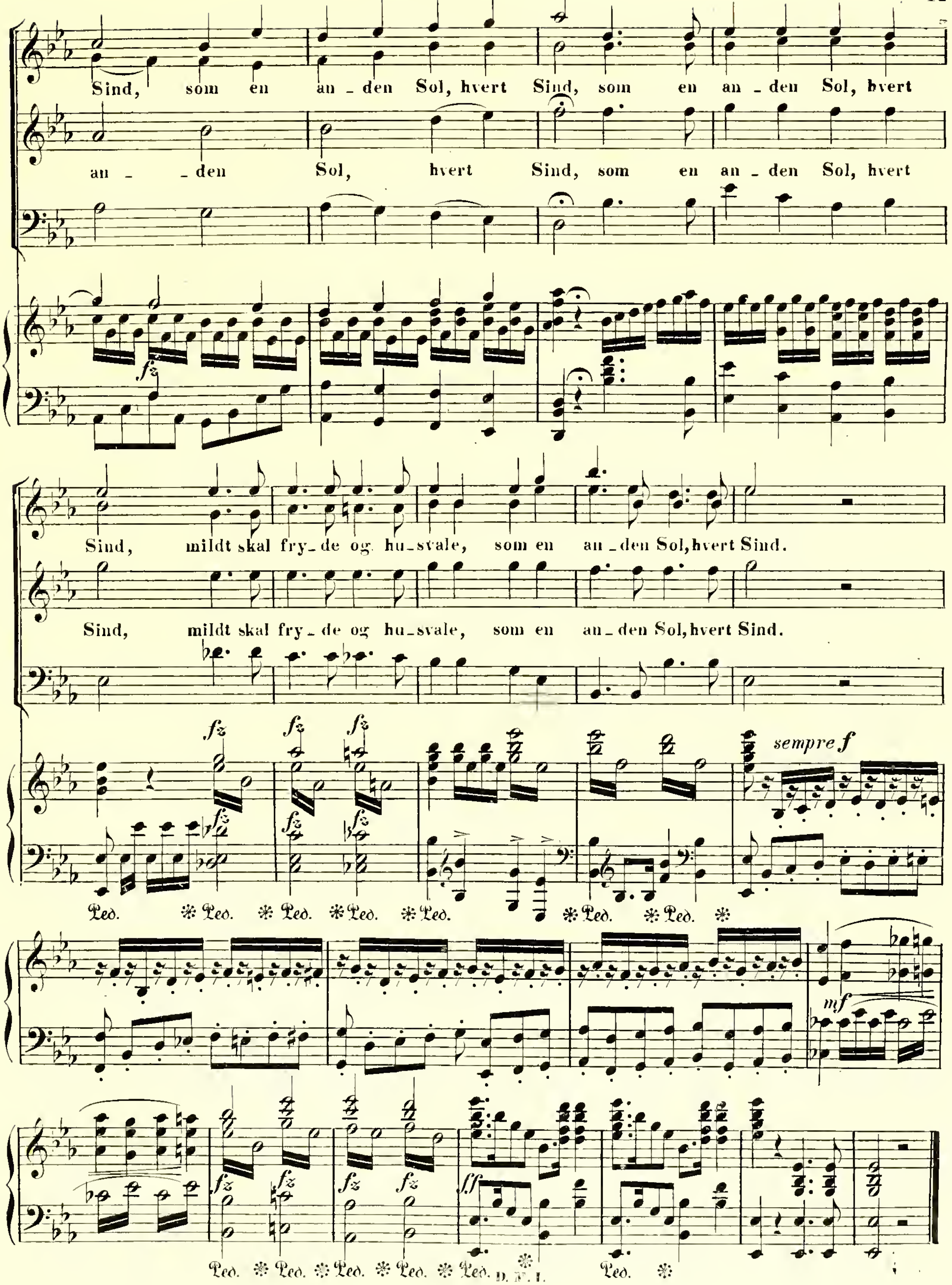
Sind, som en an - den Sol, hvert Sind, som en an - den Sol, hvert
an - - den Sol, hvert Sind, som en an - den Sol, hvert
fz
Sind, mildt skal fry - de og hu - svale, som en an - den Sol, hvert Sind.
Sind, mildt skal fry - de og hu - svale, som en an - den Sol, hvert Sind.
fz fz fz
sempre f
Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻
mf
fz fz fz fz
ff
Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻
D. F. I.

Thora og de øvrige Terner anraabe Gyrithe om Tilgivelse, fordi de imod hendes Vilje have vovet at modtage Sigvards Gaver.

No 4. Poco lento e grazioso.

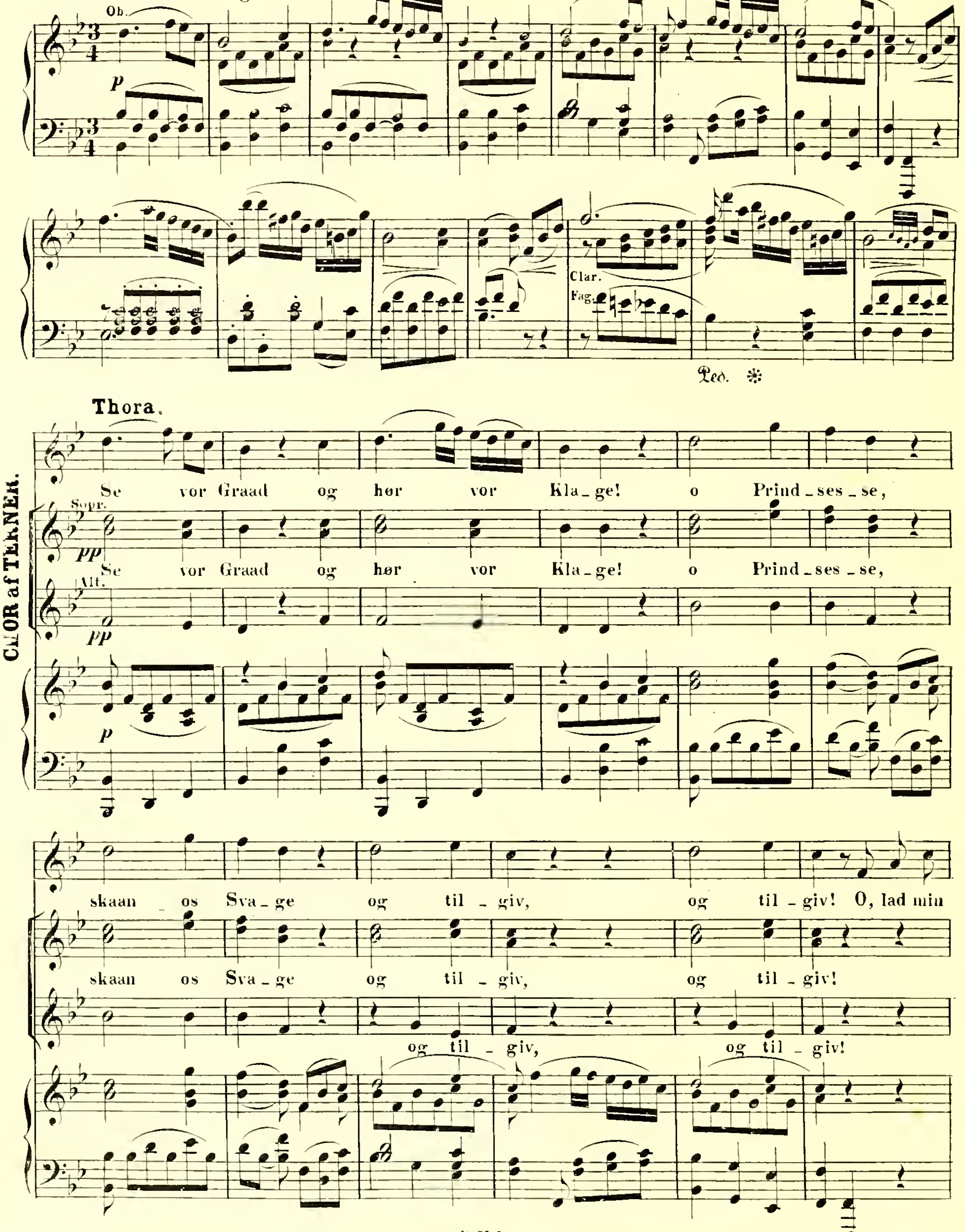

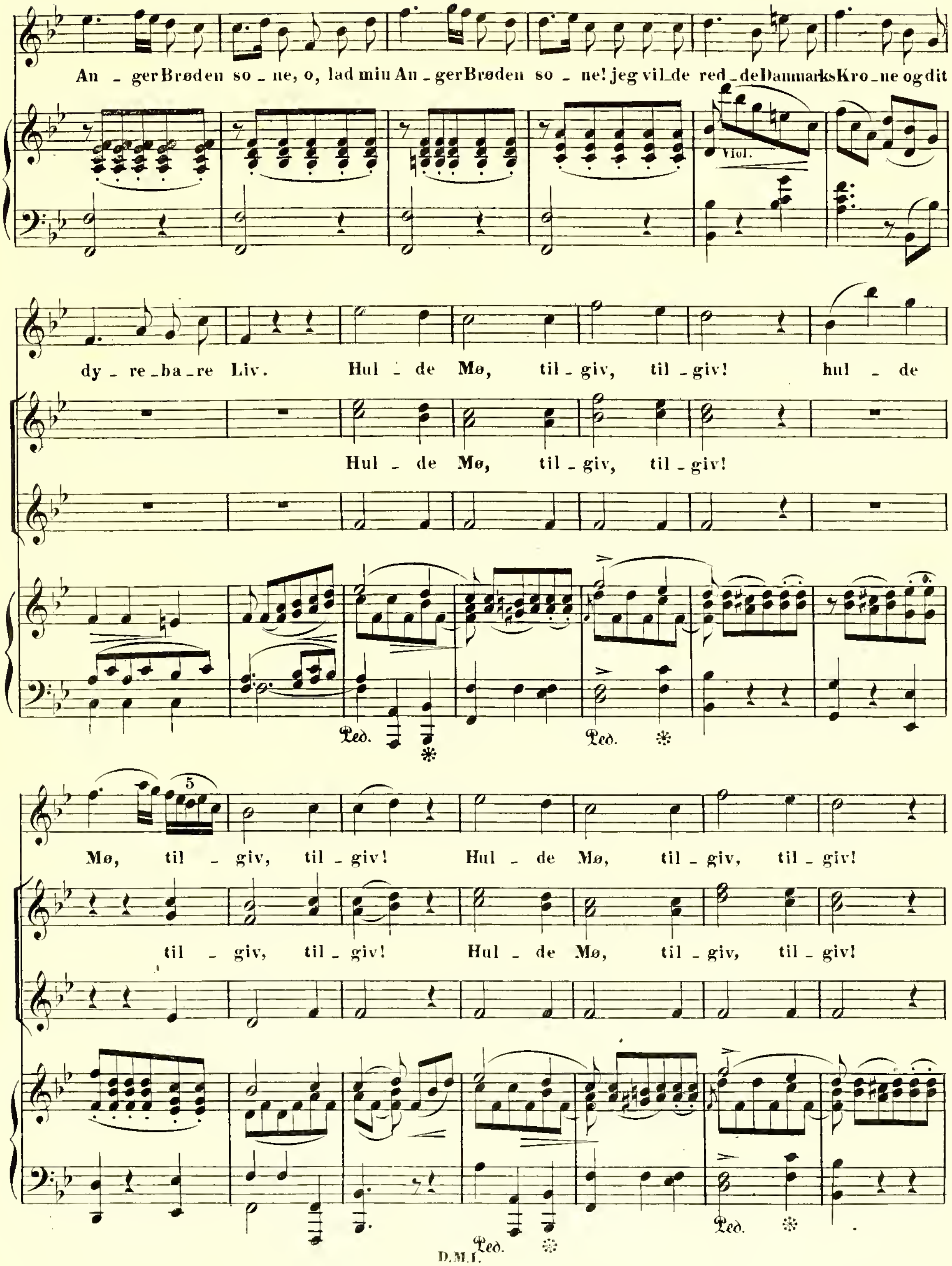
An _ ger Brøden so _ ne, o, lad min An _ ger Brøden so _ ne! jeg vil_de red _ de Danmarks Kro _ ne og dit
Viol.
dy _ re_ba_re Liv. Hul _ de Mø, til _ giv, til _ giv! hul _ de
Hul _ de Mø, til _ giv, til _ giv!
Mø, til _ giv, til _ giv! Hul _ de Mø, til _ giv, til _ giv!
til _ giv, til _ giv! Hul _ de Mø, til _ giv, til _ giv!

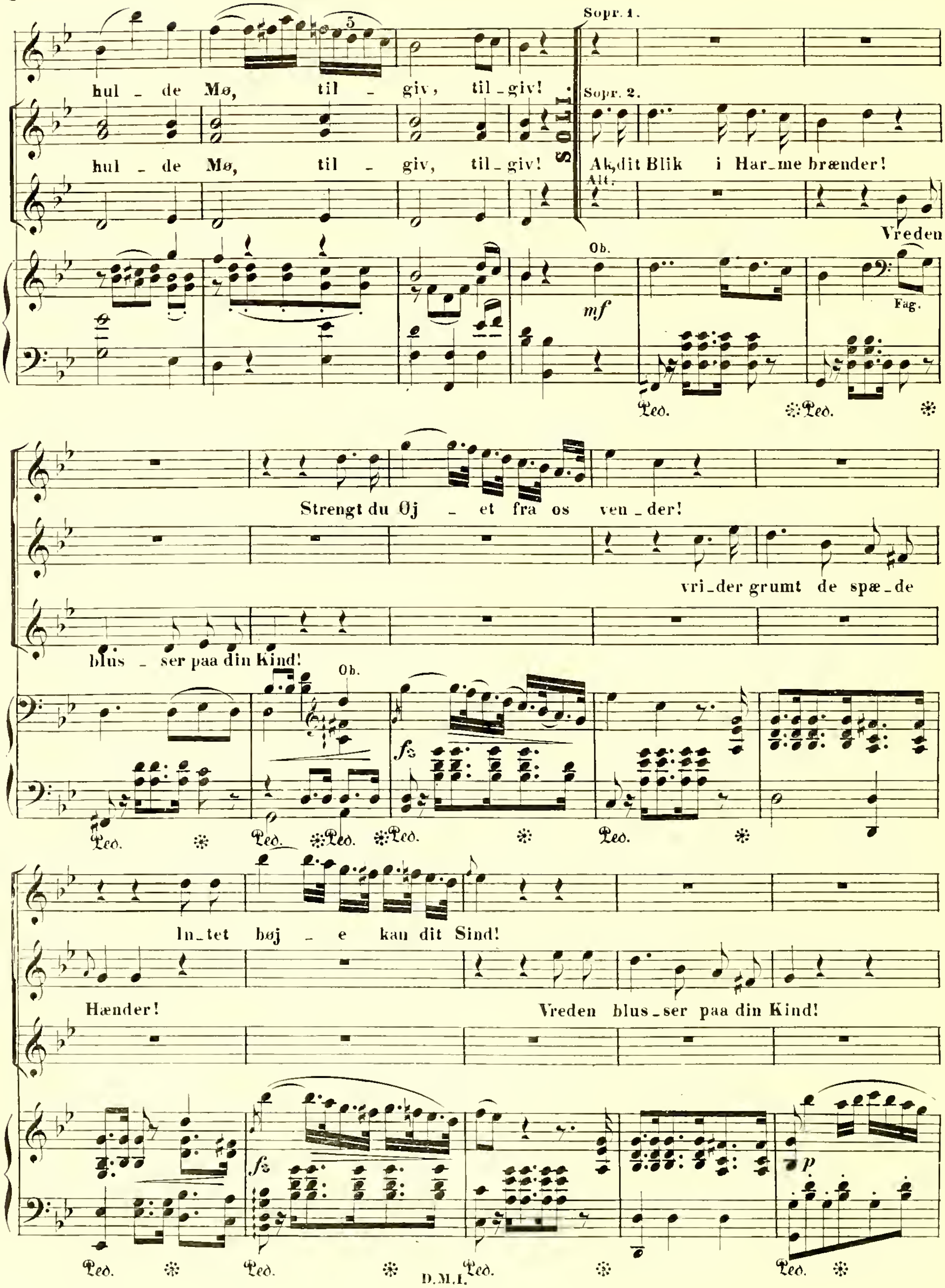
Sopr. 1.
hul - de Mø, til - giv, til - giv!
Sopr. 2.
hul - de Mø, til - giv, til - giv!
SOLI.
Ak, dit Blik i Har - me brænder!
Alt.
Vreden
Ob.
mf
Fag.
Strengt du Øj - et fra os ven - der!
vri - der grumt de spæ - de
blus - ser paa din Kind!
Ob.
fz
In - tet bøj - e kan dit Sind!
Hænder!
Vreden blus - ser paa din Kind!
fz
p

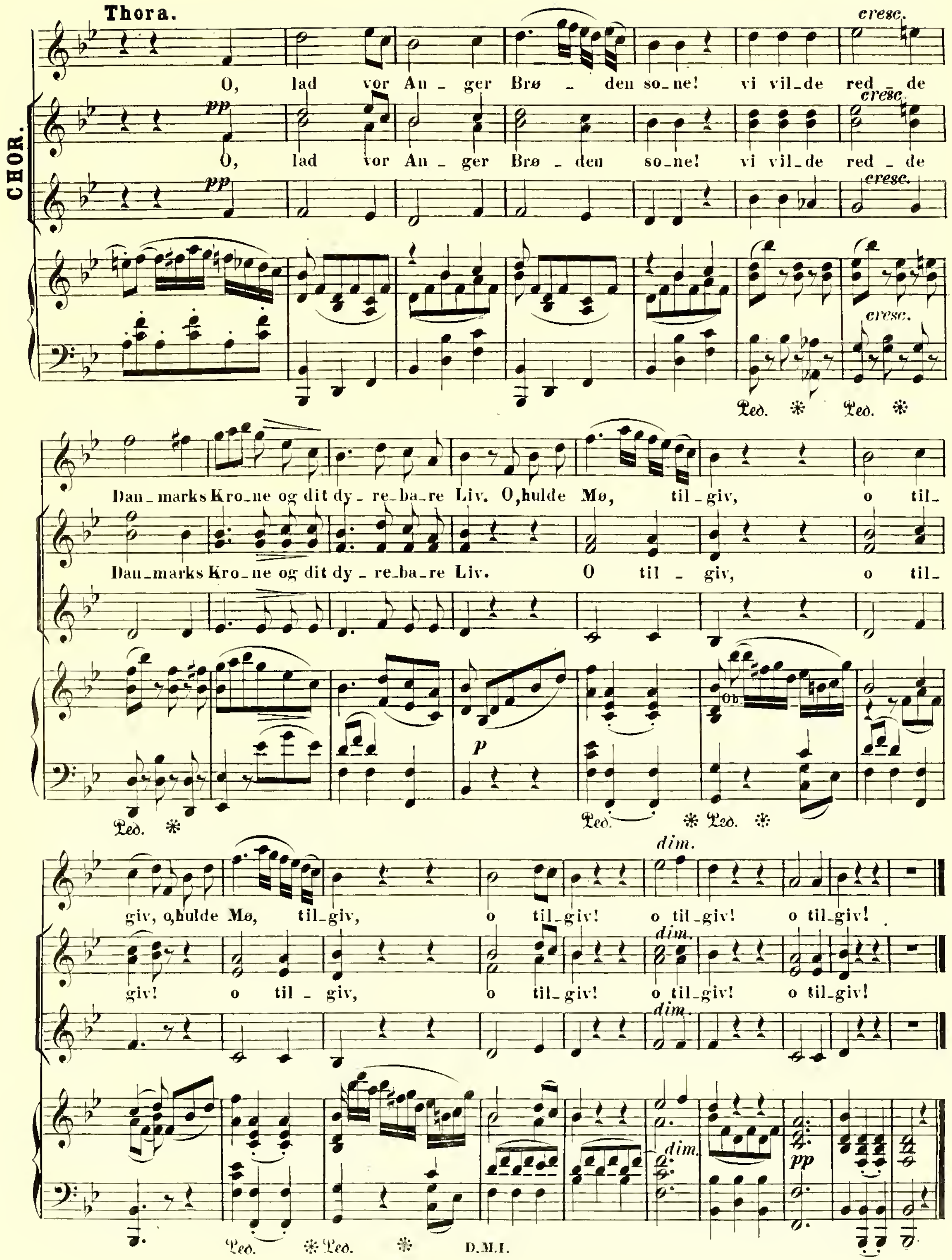
Thora.
CHOR.
cresc.
O, lad vor An_ger Brø_den so_ne! vi vil_de red_de
pp
O, lad vor An_ger Brø_den so_ne! vi vil_de red_de
Led. * Led. *
Dan_marks Kro_ne og dit dy_re_ba_re Liv. O,hulde Mø, til_giv, o til_
Dan_marks Kro_ne og dit dy_re_ba_re Liv. O til_giv, o til_
Ob.
p
Led. * Led. * Led. *
dim.
giv, o,hulde Mø, til_giv, o til_giv! o til_giv! o til_giv!
giv! o til_giv, o til_giv! o til_giv! o til_giv!
pp
Led. * Led. *
D.M.I.

En aaben Plads i Skoven med en Kreds af store Stene.— Hildiger kommer, i Følge med Sigvard, for at modtage Kampen, dersom Nogen vil stride for Gyrithe.

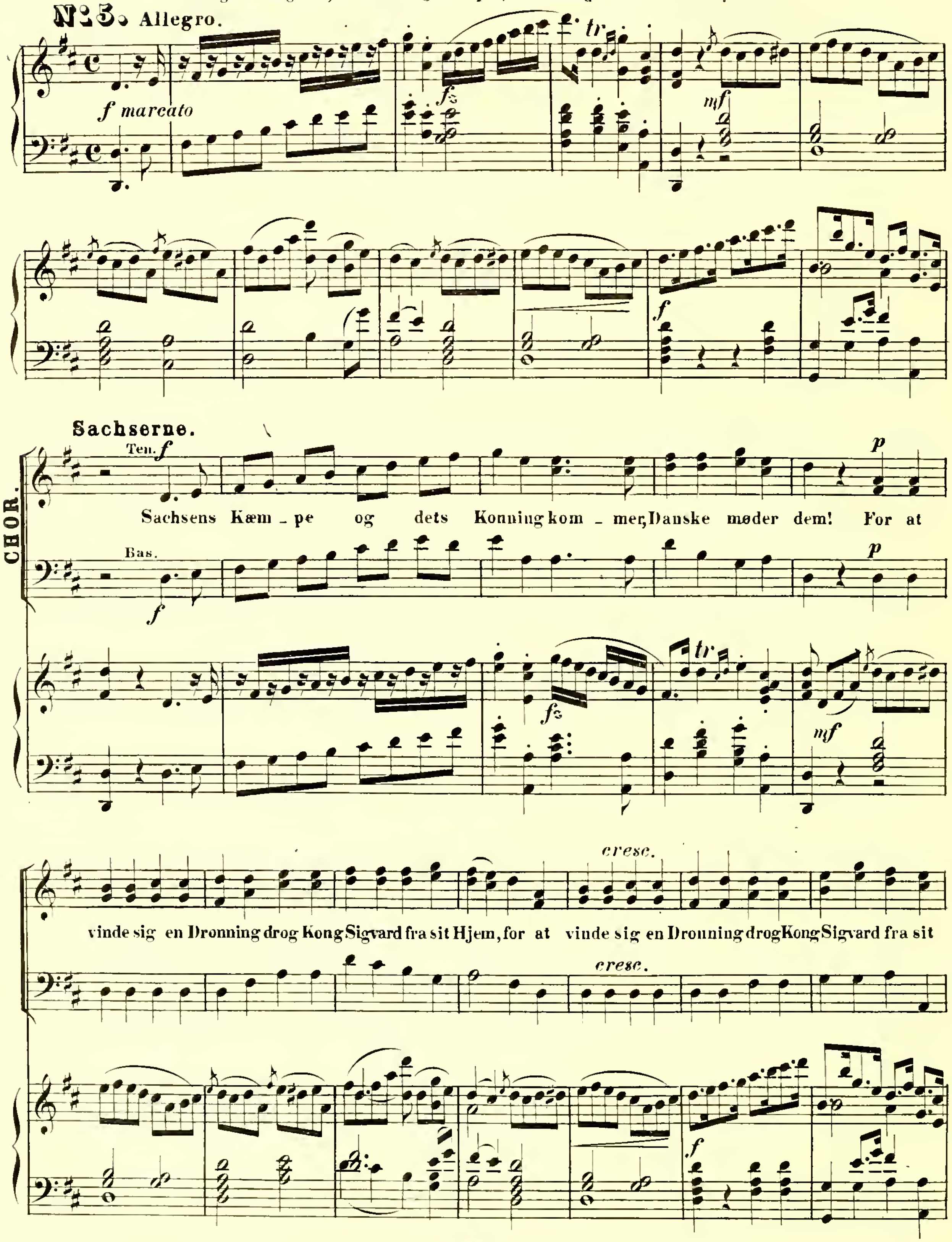

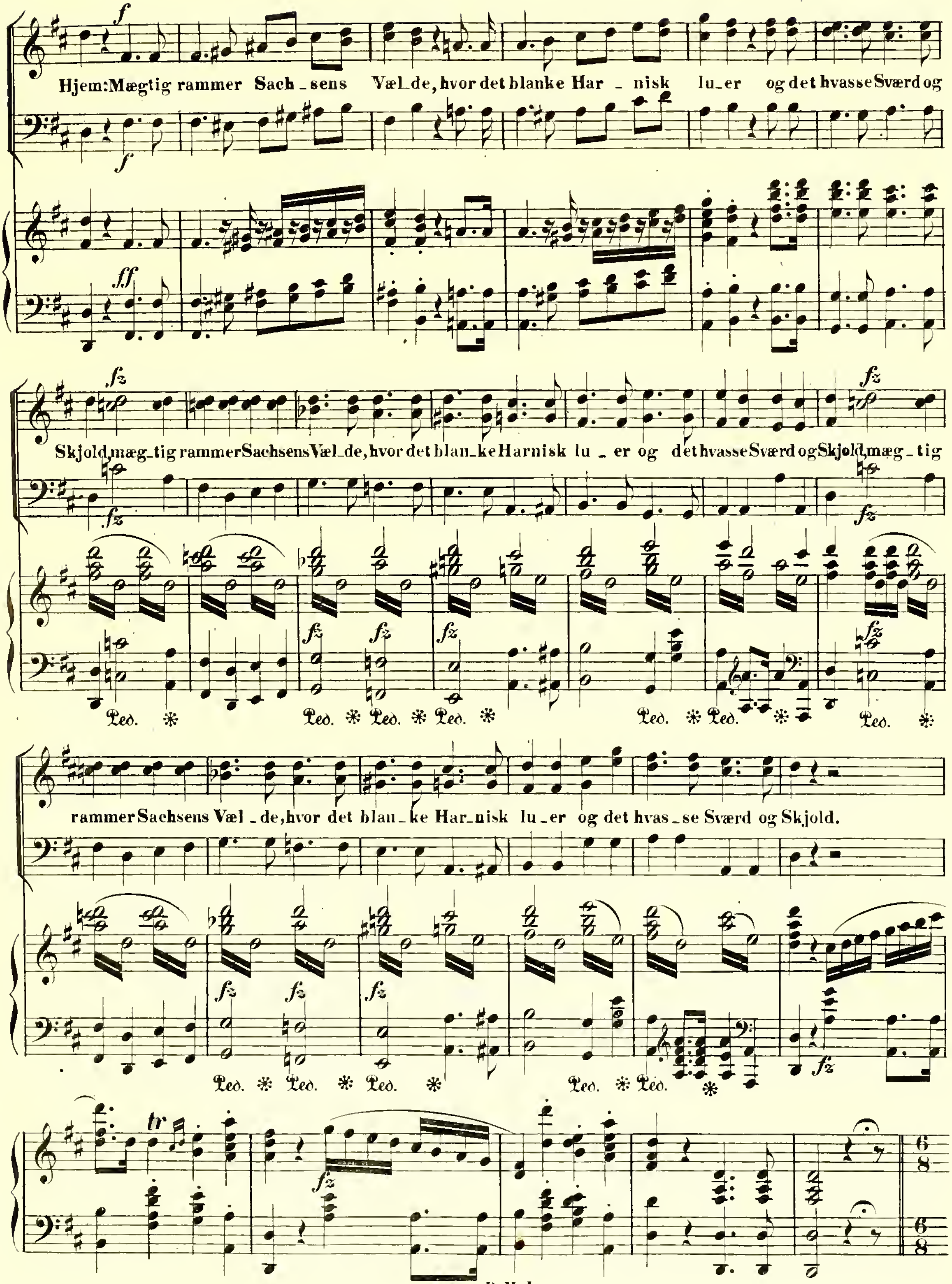
Hjem: Mægtig rammer Sach _ sens Væl_de, hvor det blanke Har _ nisk lu_er og det hvasse Sværd og
Skjold, mæg_tig rammer Sachsens Væl_de, hvor det blan_ke Harnisk lu _ er og det hvasse Sværd og Skjold, mæg _ tig
rammer Sachsens Væl _ de, hvor det blan_ke Har_nisk lu_er og det hvas_se Sværd og Skjold.

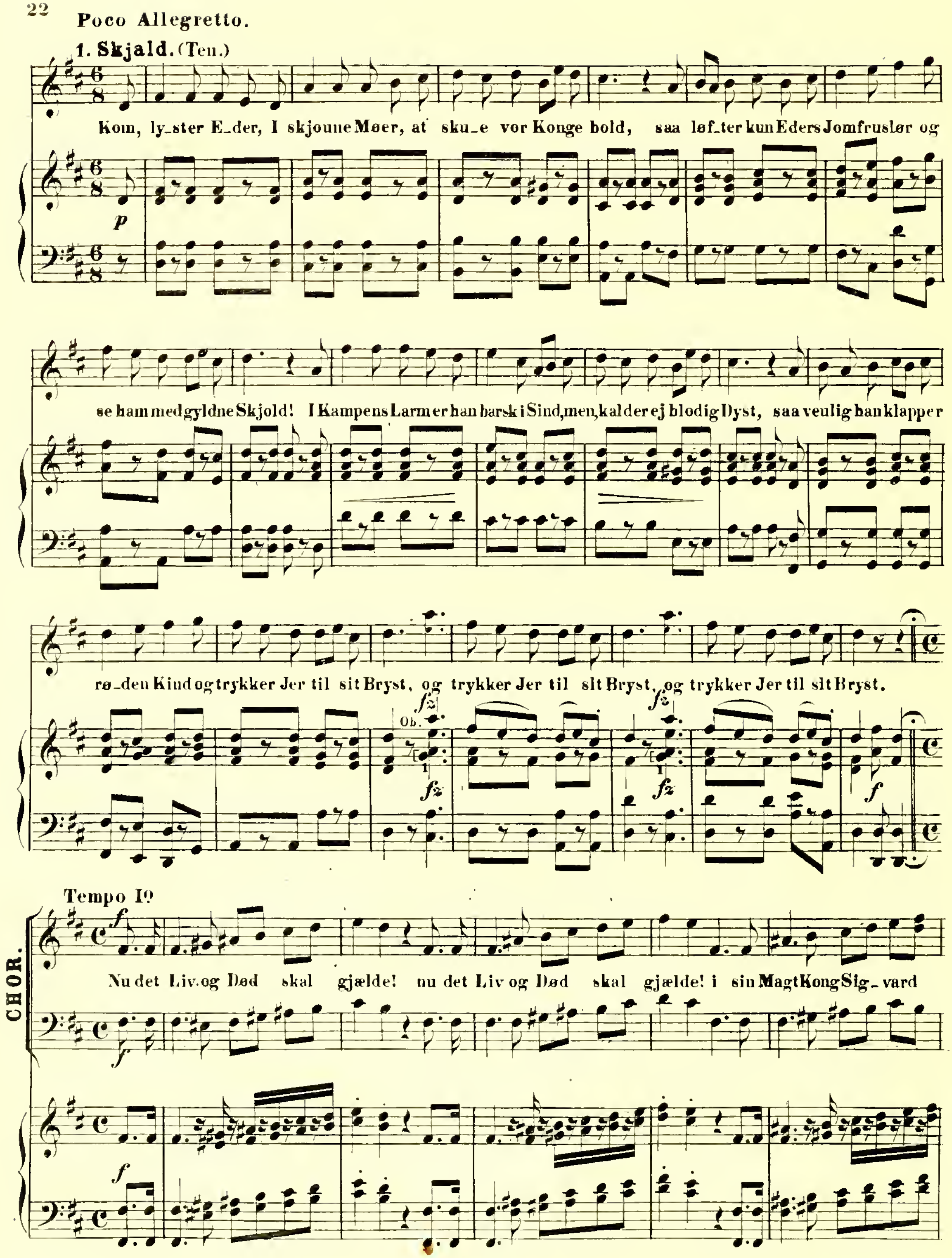
Poco Allegretto.
1. Skjald. (Ten.)
Kom, ly_ster E_der, I skjonne Møer, at sku_e vor Konge bold, saa løf_ter kun Eders Jomfruslør og
se ham med gyldne Skjold! I Kampens Larm er han barsk i Sind, men, kalder ej blodig Dyst, saa venlig han klapper
rø_den Kind og trykker Jer til sit Bryst, og trykker Jer til sit Bryst, og trykker Jer til sit Bryst.
p
fz
Ob.
f
Tempo I°
CHOR.
Nu det Liv og Død skal gjælde! nu det Liv og Død skal gjælde! i sin Magt Kong Sig_vard

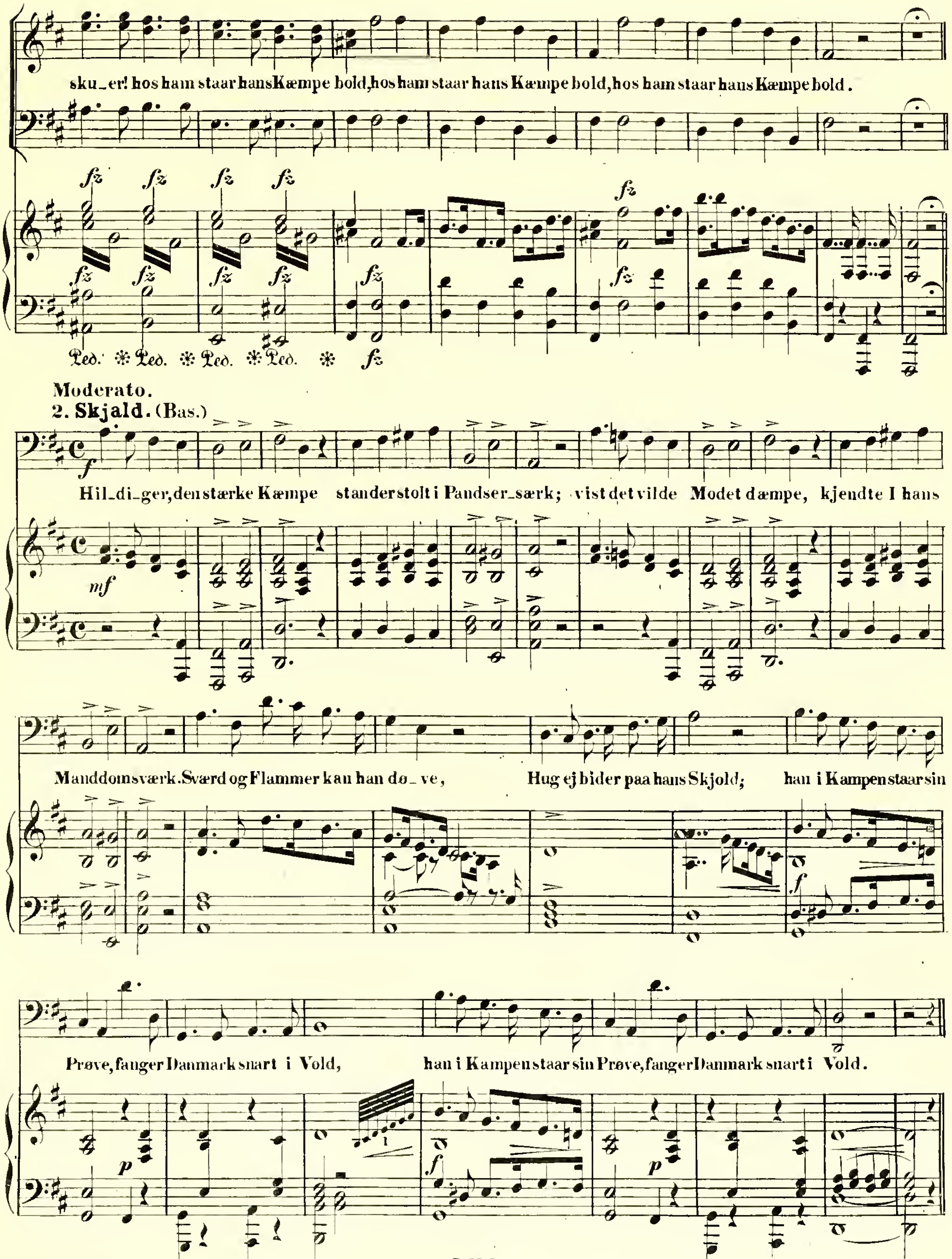
sku_er! hos ham staar hans Kæmpe bold, hos ham staar hans Kæmpe bold, hos ham staar hans Kæmpe bold.
Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻
Moderato.
2. Skjald. (Bas.)
Hil_di_ger, den stærke Kæmpe stander stolt i Pandser_særk; vist det vilde Modet dæmpe, kjendte I hans
Manddomsværk. Sværd og Flammer kan han dø_ve, Hug ej bider paa hans Skjold; han i Kampen staar sin
Prøve, fanger Danmark snart i Vold, han i Kampen staar sin Prøve, fanger Danmark snart i Vold.

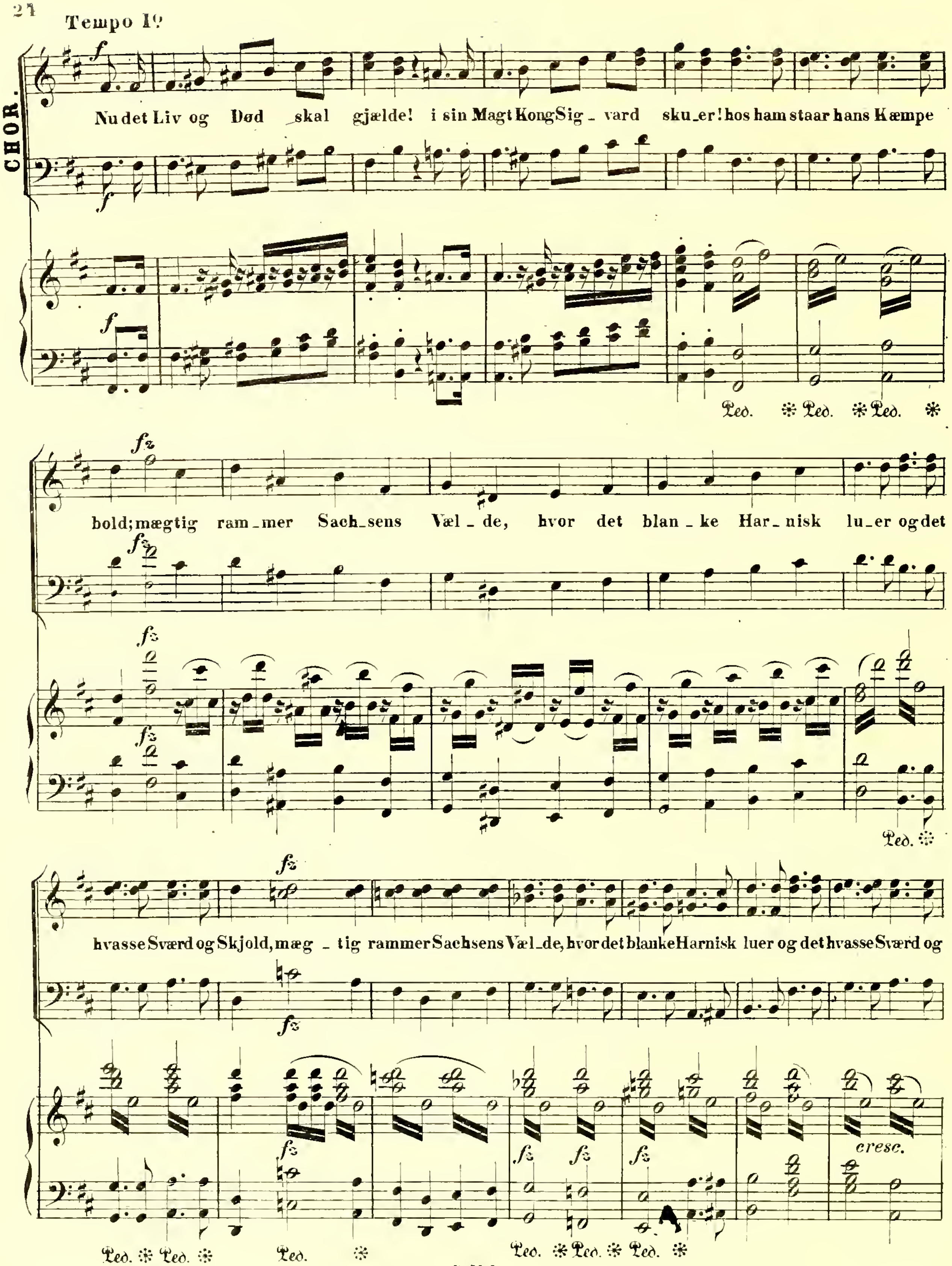
Tempo I°
CHOR.
Nu det Liv og Død skal gjælde! i sin Magt Kong Sig_vard sku_er! hos ham staar hans Kæmpe
bold; mægtig ram_mer Sach_sens Væl_de, hvor det blan_ke Har_nisk lu_er og det
hvasse Sværd og Skjold, mæg_tig rammer Sachsens Væl_de, hvor det blanke Harnisk luer og det hvasse Sværd og
cresc.

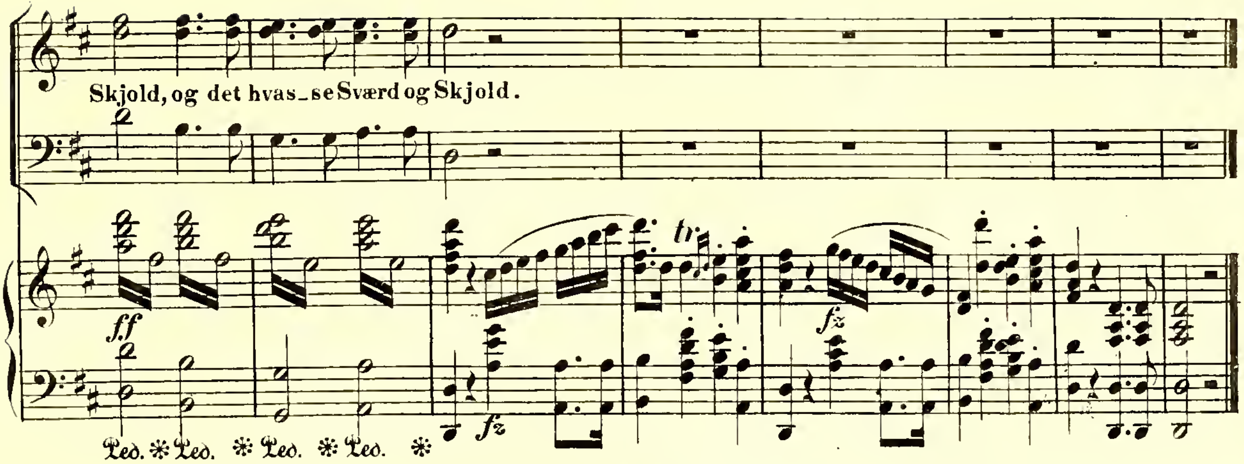

Lunden udenfor Jomfruburet.— Gyrithe træder ud blandt sine Terner, smykket som Brud, for at føres til Kong Sigvard, der venter hende i Gjæstehallen.

No. 6. Andantino e grazioso.

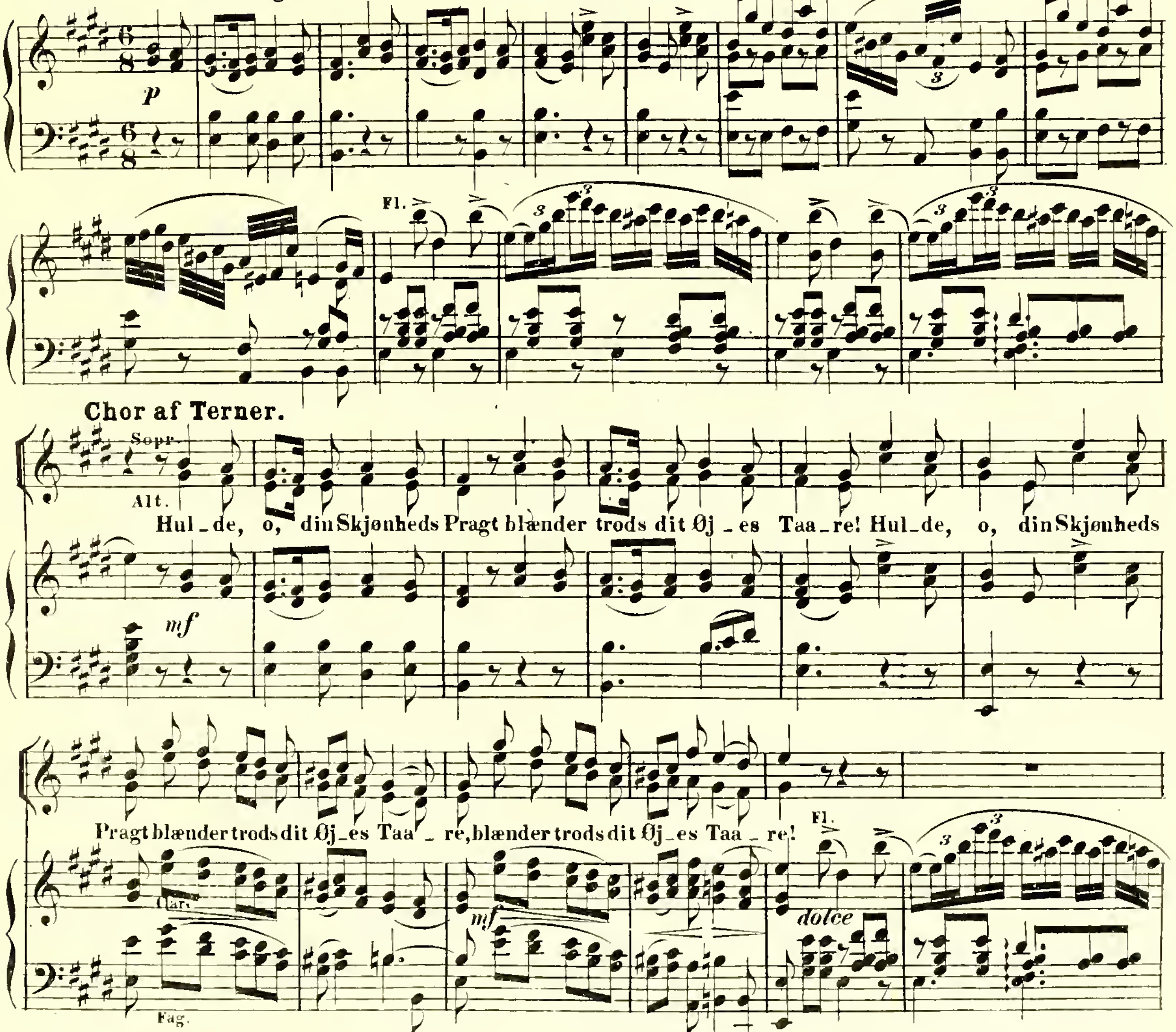

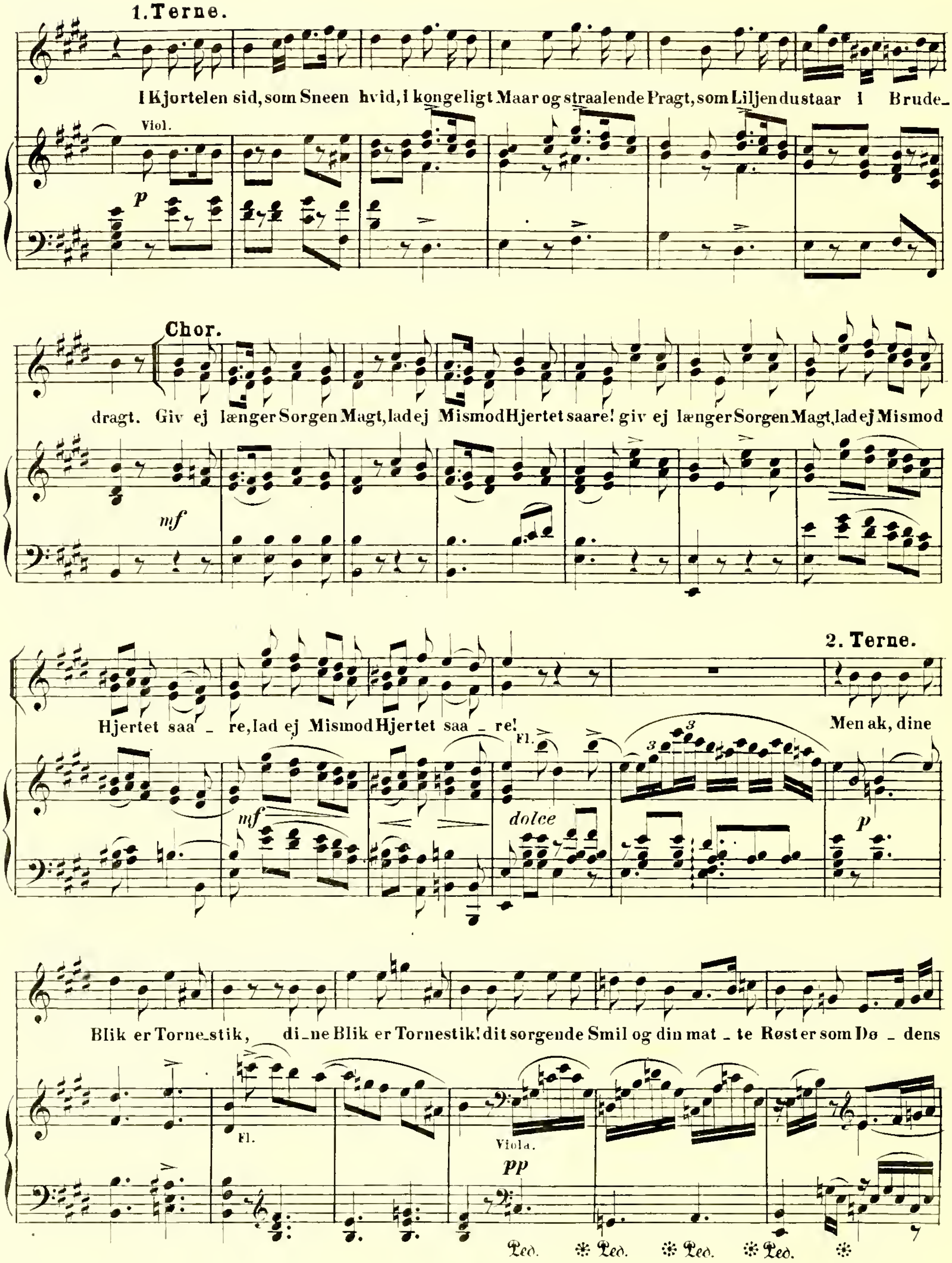
1. Terne.
I Kjortelen sid, som Sneen hvid, i kongeligt Maar og straalende Pragt, som Liljen du staar i Brude-
Viol.
p
dragt.
Chor.
Giv ej længer Sorgen Magt, lad ej Mismod Hjertet saare! giv ej længer Sorgen Magt, lad ej Mismod
mf
Hjertet saa - re, lad ej Mismod Hjertet saa - re!
2. Terne.
Men ak, dine
Fl.
mf
dolce
p
Blik er Torne_stik, di_ne Blik er Tornestik! dit sorgende Smil og din mat - te Røst er som Dø - dens
Fl.
Viola.
pp
Ped. * Ped. * Ped. * Ped. *

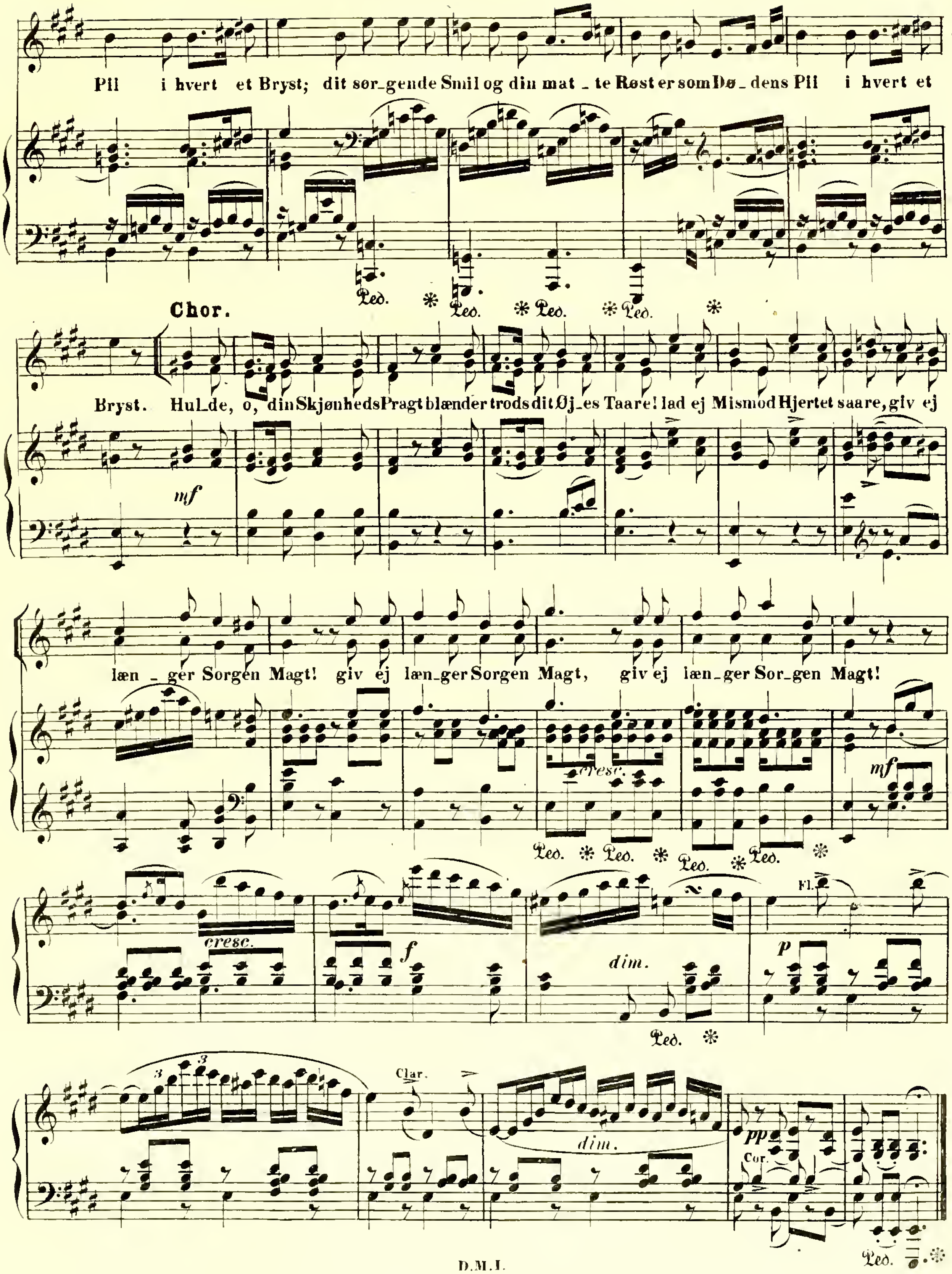
Pil i hvert et Bryst; dit sør_gende Smil og din mat _ te Røst er som Dø_dens Pil i hvert et
Ped. * Ped. * Ped. * Ped. *
Chor.
Bryst. Hul_de, o, din Skjønheds Pragt blænder trods dit Øj_es Taare! lad ej Mismod Hjertet saare, giv ej
mf
læn _ ger Sorgen Magt! giv ej læn_ger Sorgen Magt, giv ej læn_ger Sor_gen Magt!
cresc.
Ped. * Ped. * Ped. * Ped. *
mf
cresc.
f
dim.
Fl.
p
Ped. *
Clar.
dim.
pp
Cor.
Ped. *

En festlig smykket Hal.—Sigvard har taget Plads blandt sine Gjæster med Gyrithe ved sin Side. Nordiske Dandse og sachsiske Skjaldesange forherlige hans Bryllupsfest.

No 7. Vivace.

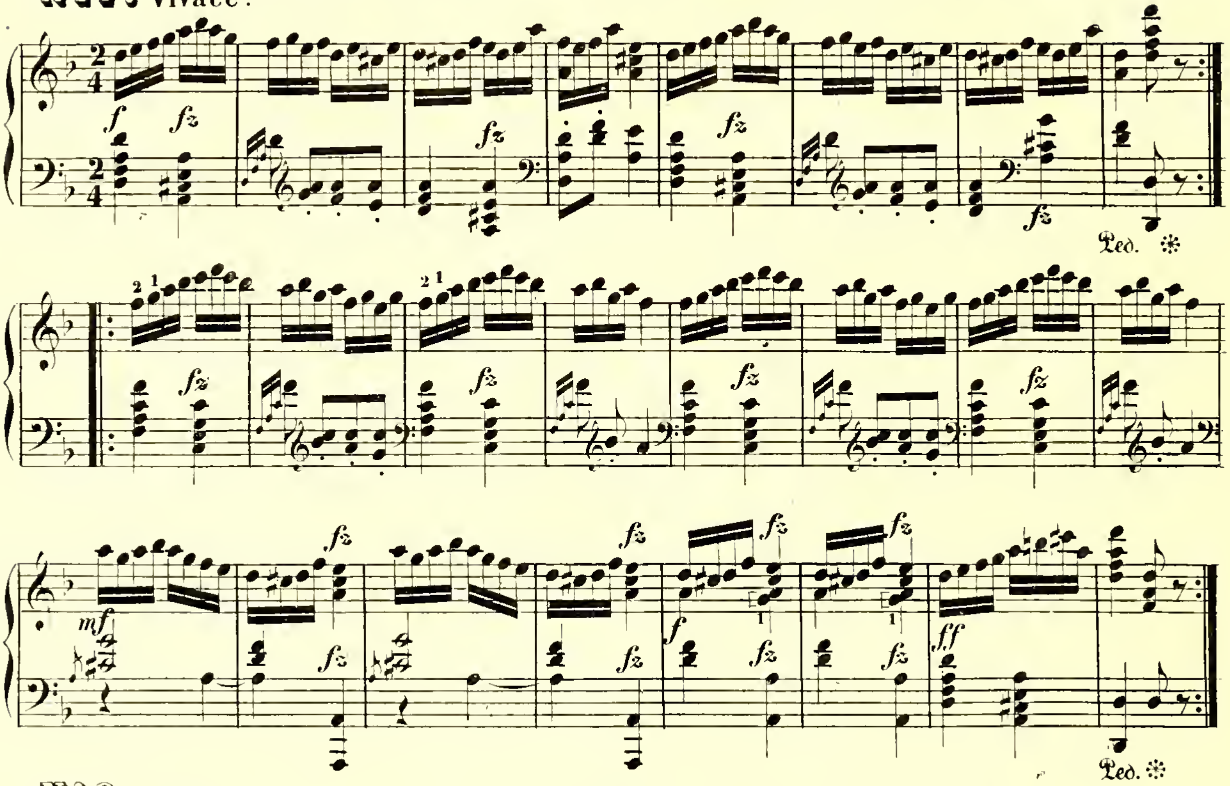

No 8. Allegro.

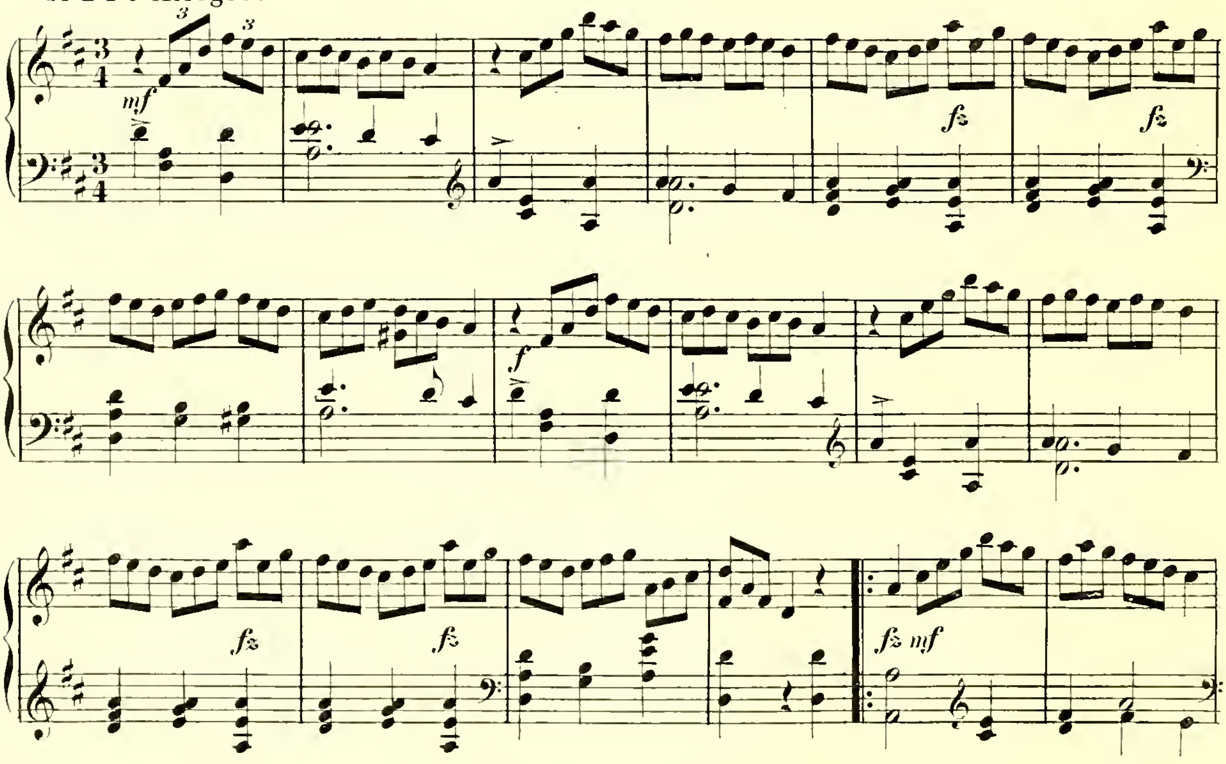

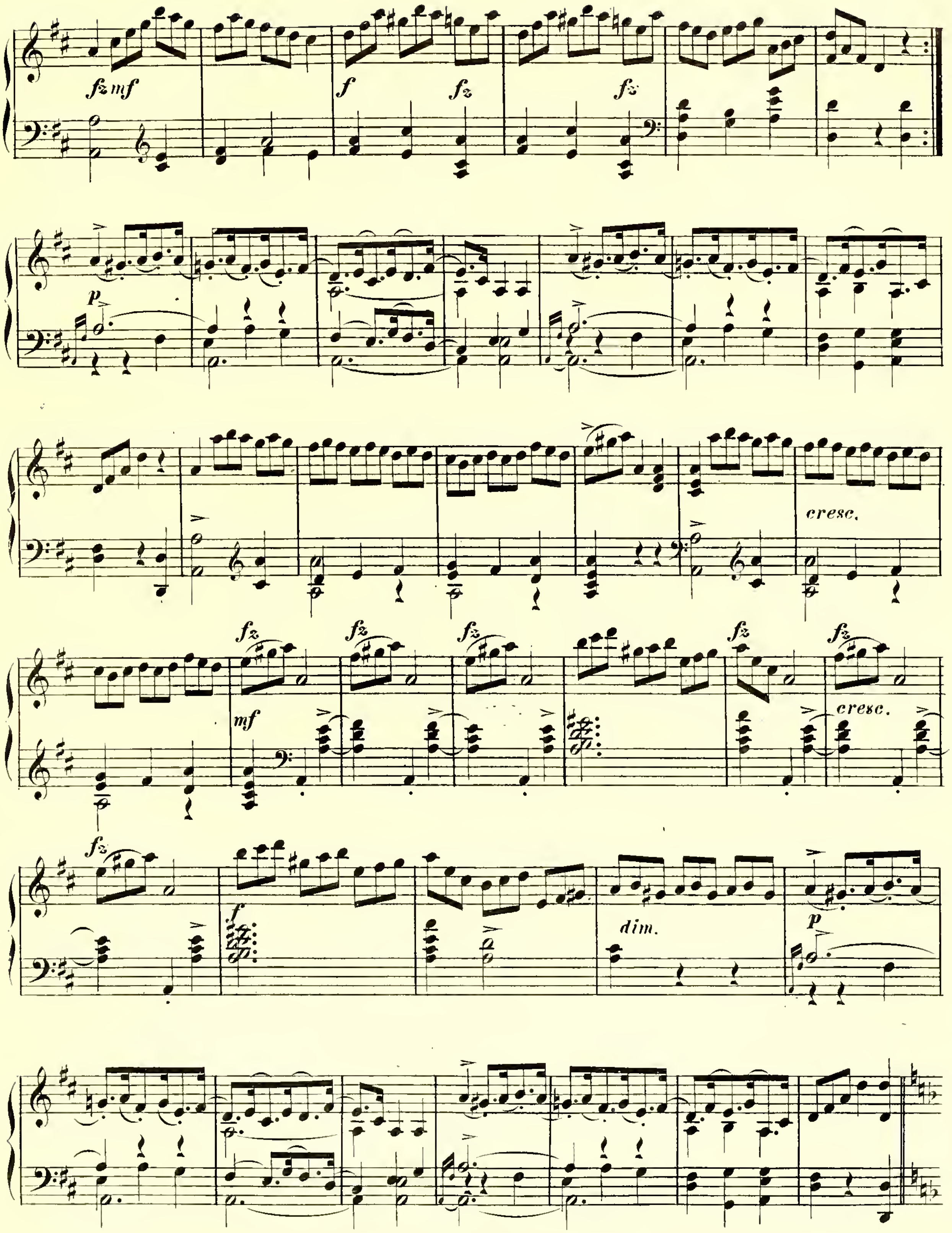
fz mf
f
fz
fz
p
cresc.
fz
mf
cresc.
f
dim.
p

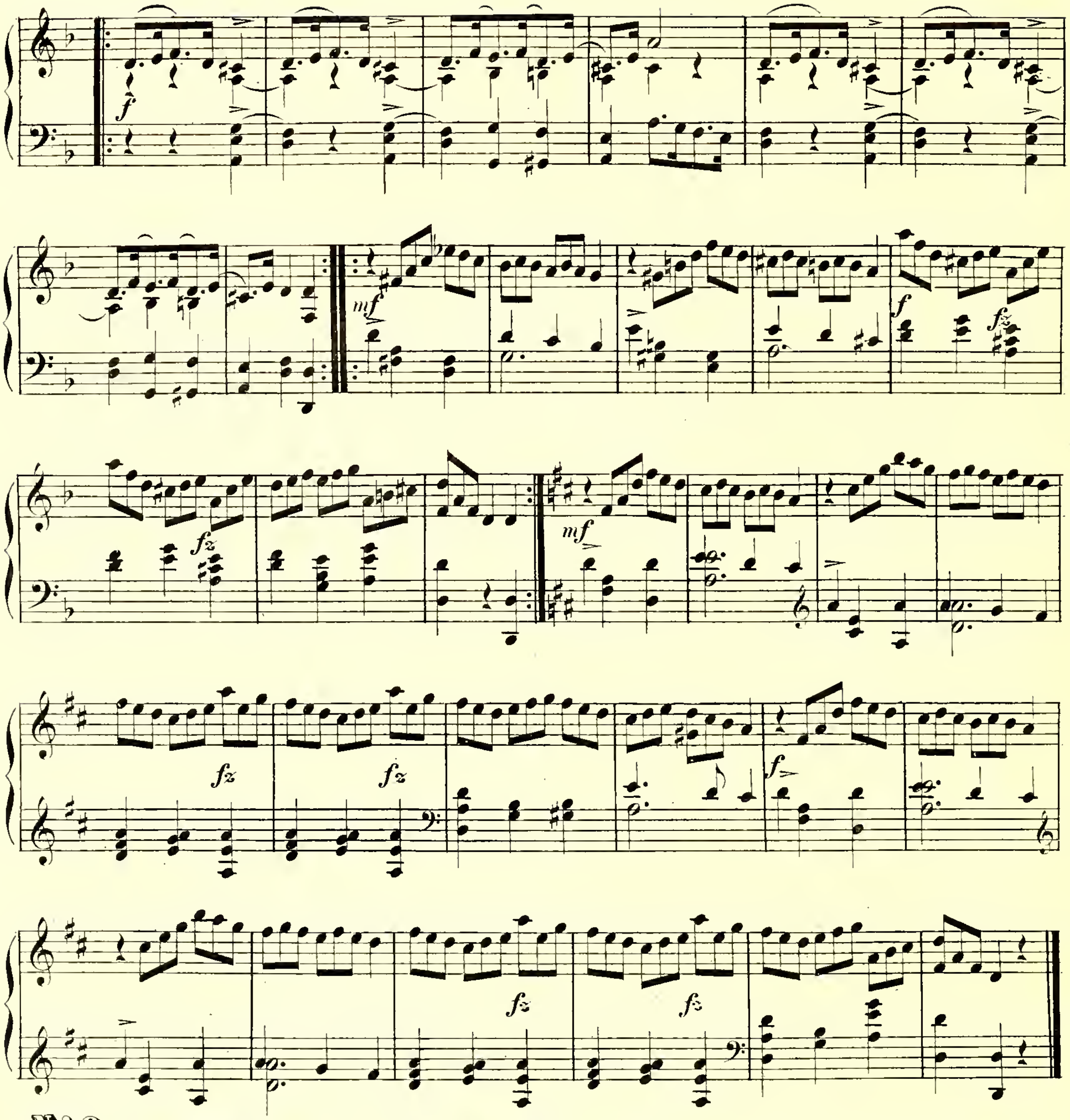

Nº 9. Poco Allegretto.

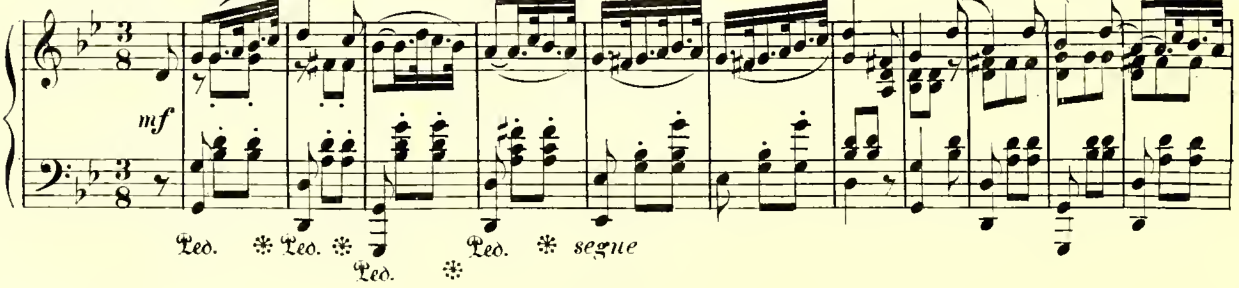

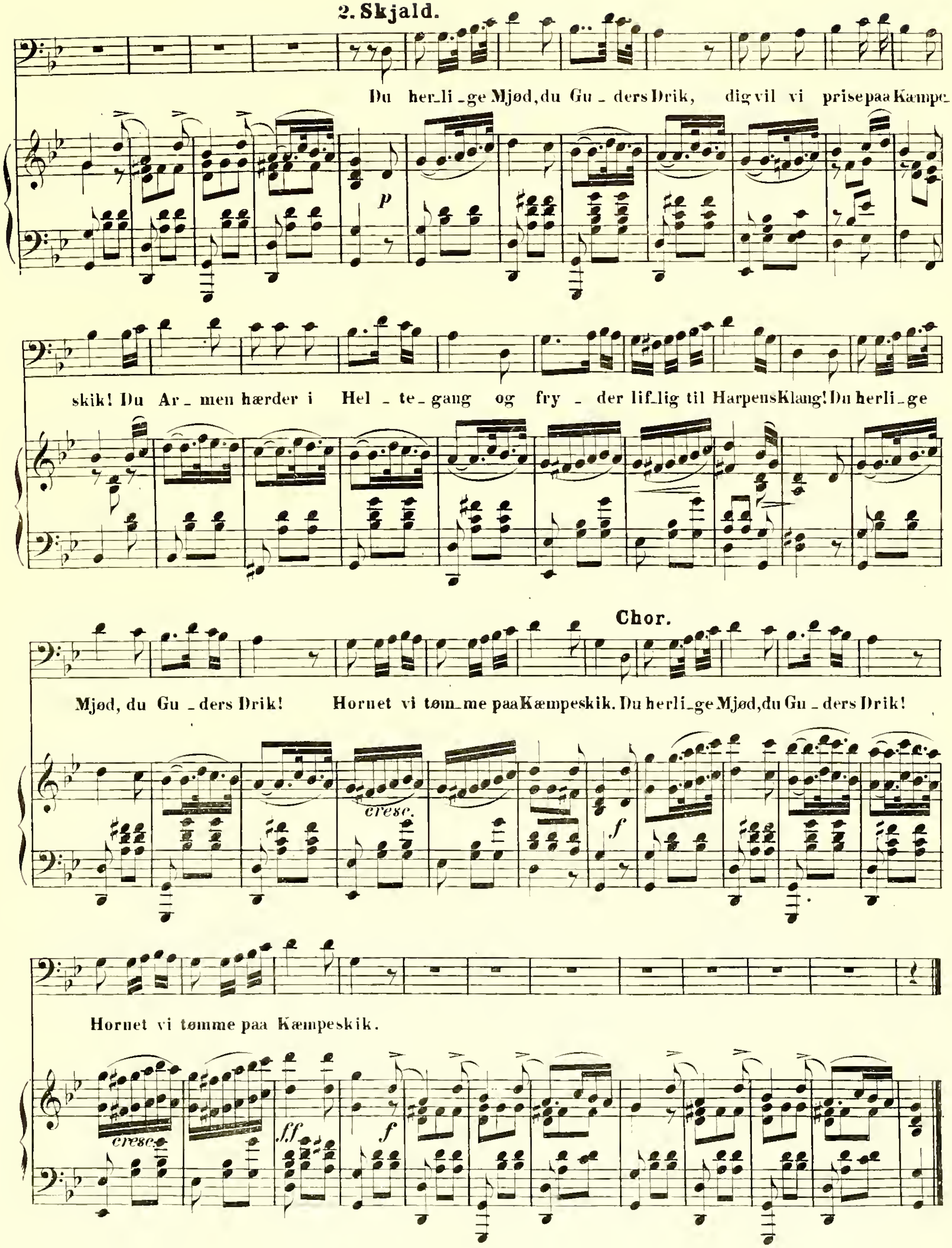
2. Skjald.
Du her_li_ge Mjød, du Gu_ders Drik, dig vil vi prise paa Kæmpe_
skik! Du Ar_men hærder i Hel_te_gang og fry_der lif_lig til Harpens Klang! Du herli_ge
Mjød, du Gu_ders Drik!
Chor.
Hornet vi tøm_me paa Kæmpeskik. Du herli_ge Mjød, du Gu_ders Drik!
Hornet vi tømme paa Kæmpeskik.
p
cresc.
f
ff

Nº 10. Andantino.

1. Skjald.

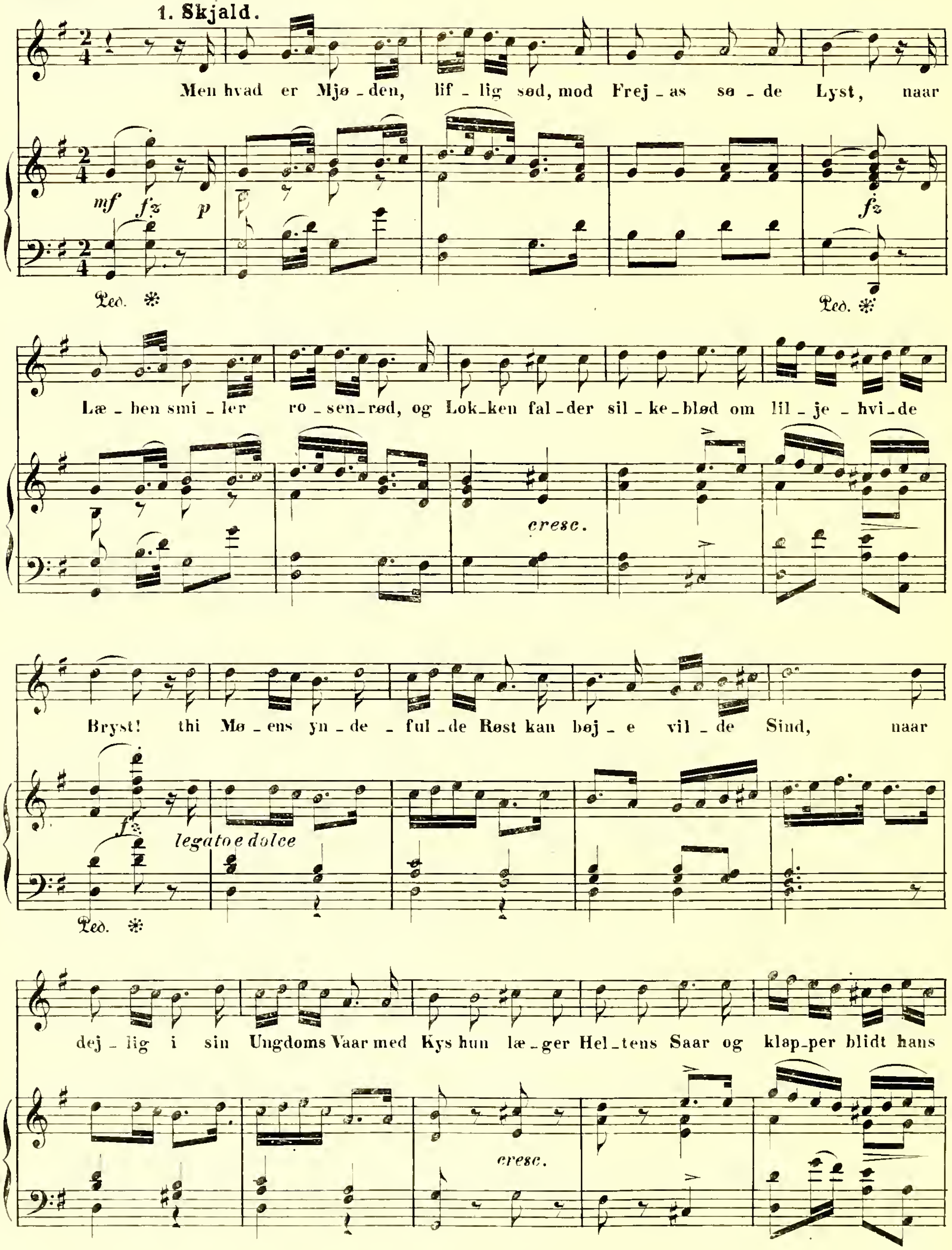

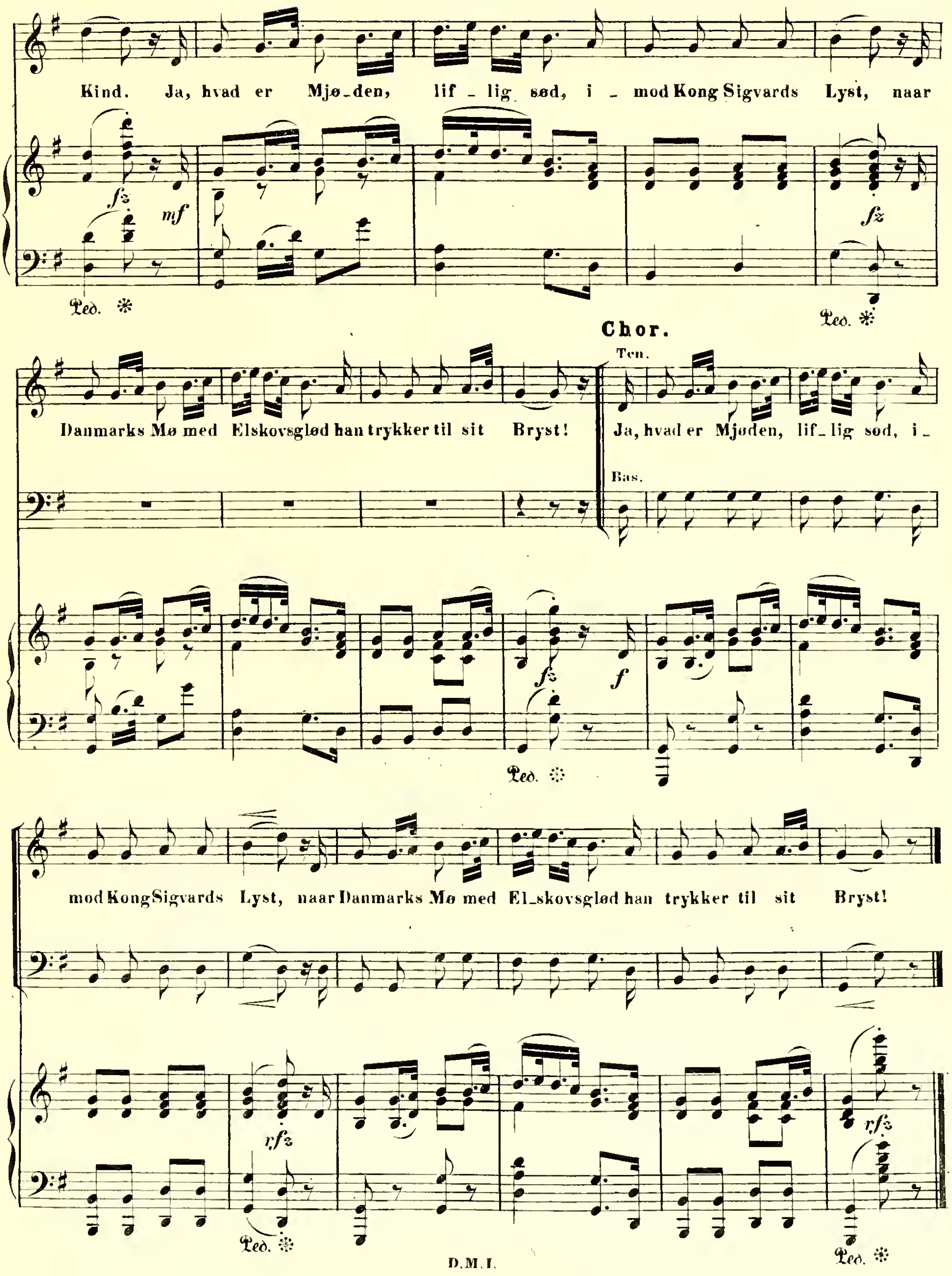
Kind. Ja, hvad er Mjø_den, lif_lig sød, i_mod Kong Sigvards Lyst, naar
Danmarks Mø med Elskovsglød han trykker til sit Bryst!
Chor.
Ten.
Ja, hvad er Mjøden, lif_lig sød, i_
Bas.
mod Kong Sigvards Lyst, naar Danmarks Mø med El_skovsglød han trykker til sit Bryst!

Halfdan, der forklædt er tilstede ved Festen, faar Tilladelse af Sigvard til at synge en Sang.

Nº 11. Andante con moto.

Halfdan.

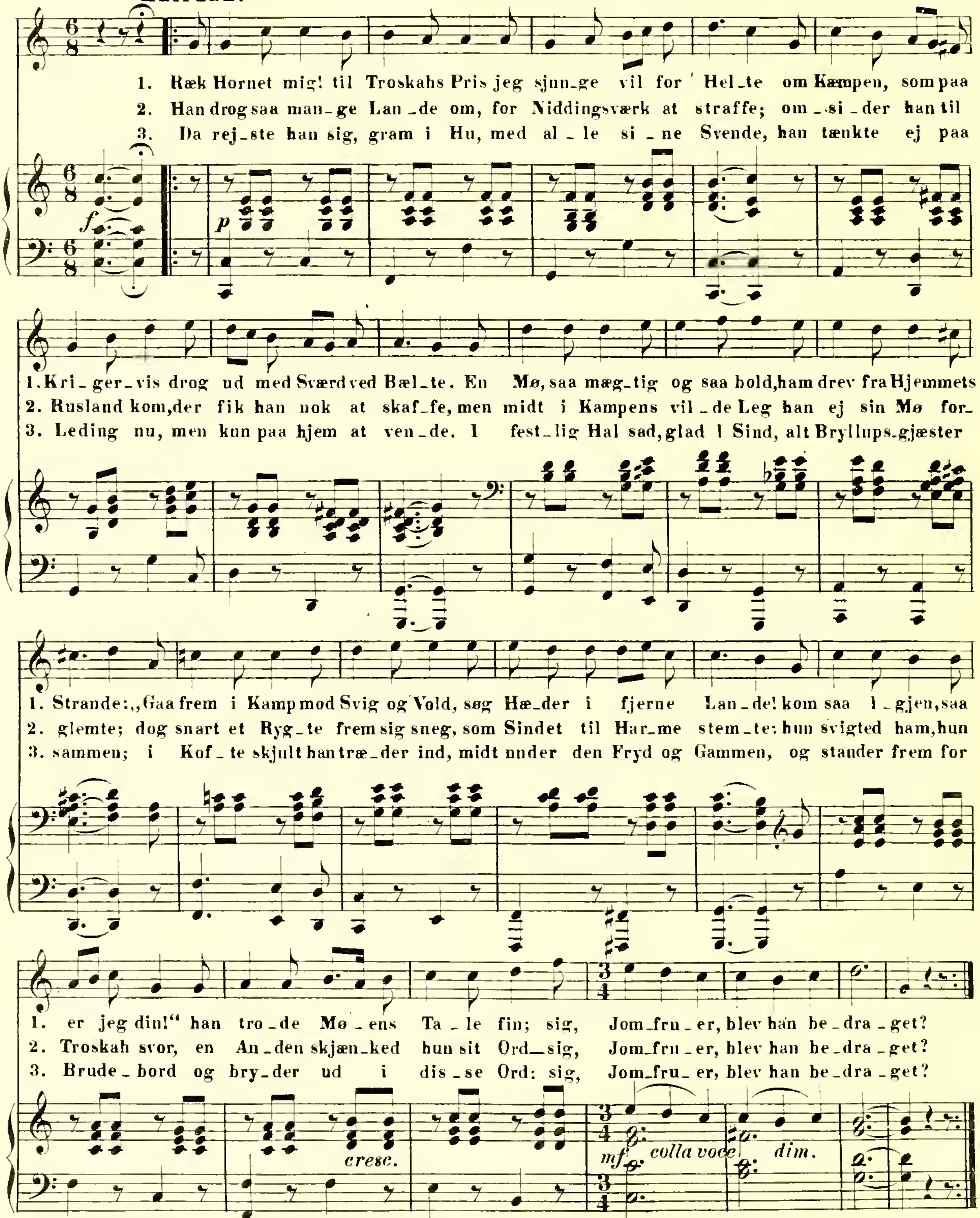

Her tier Halfdan. Gyrithe, der allerede under Sangen har gjenkjendt ham, rejser sig og kaarer ham i Alles Paahør til sin Kæmper. Festen afbrydes, Halfdan og Hildiger gaa til Kamppladsen, og Sachserne istemme følgende Stridsbøn:

No 12. Allegro. **Sachserne.**

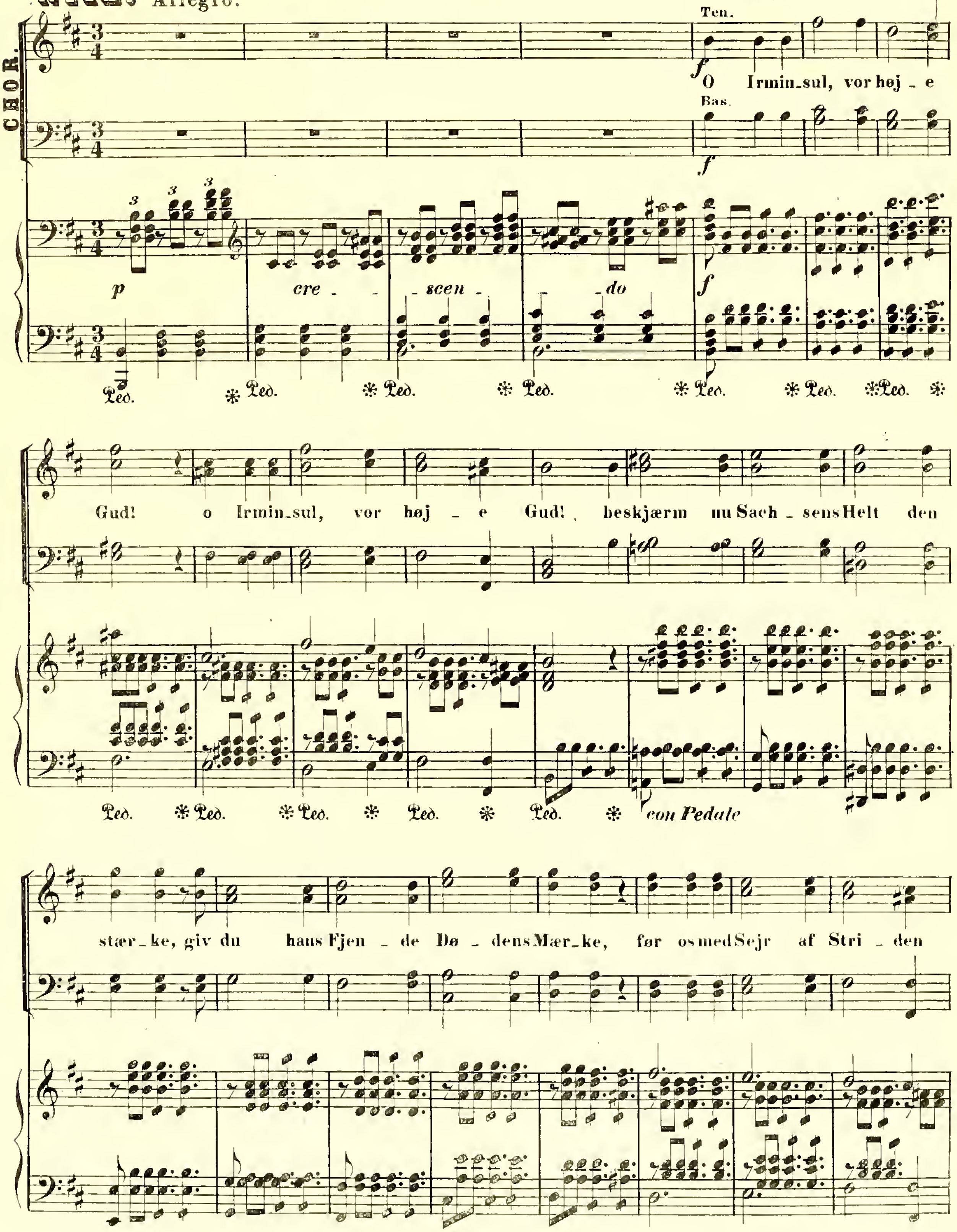

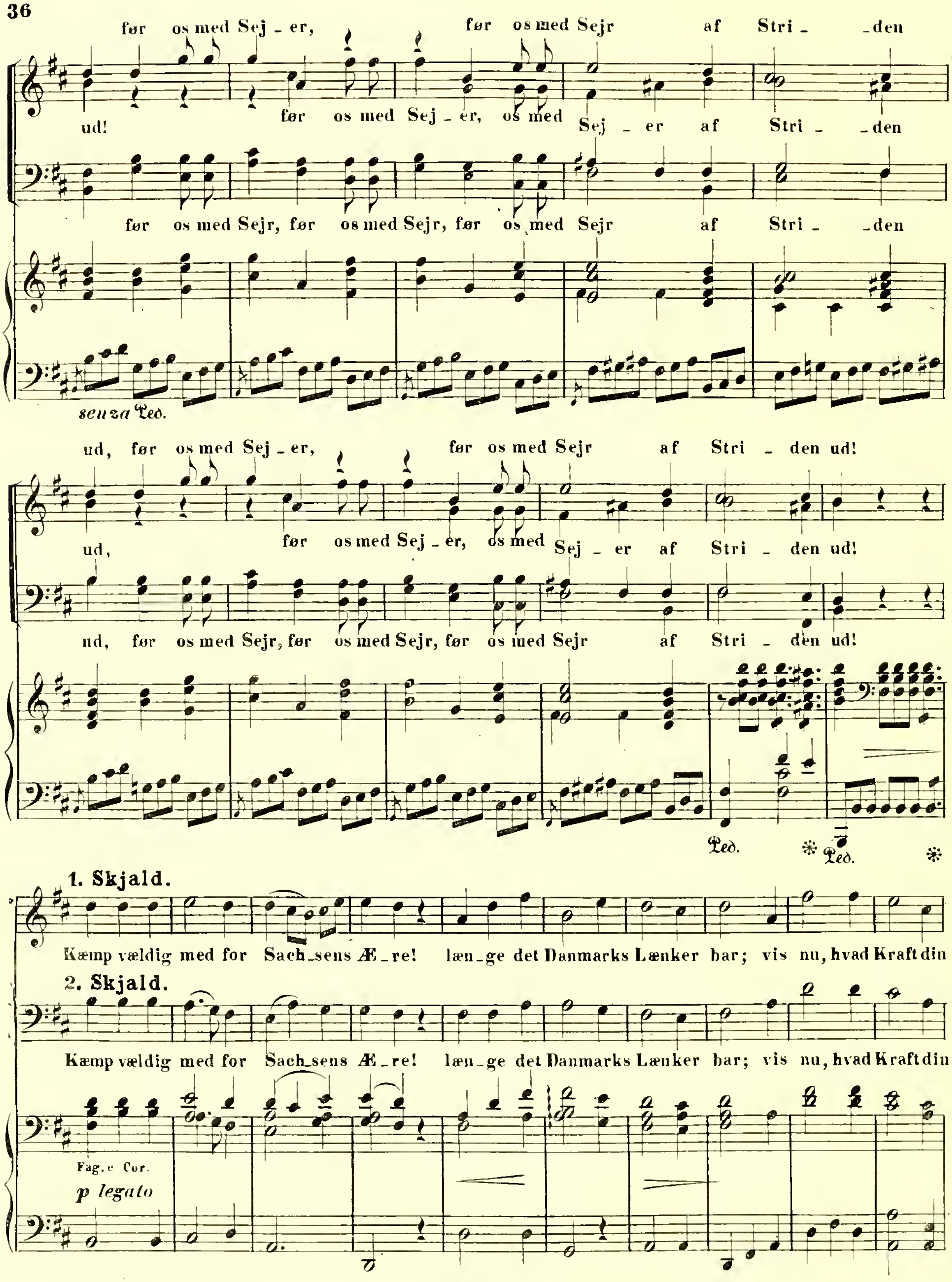
før os med Sej - er, før os med Sejr af Stri - den
ud! før os med Sej - er, os med Sej - er af Stri - den
før os med Sejr, før os med Sejr, før os med Sejr af Stri - den
senza Ped.
ud, før os med Sej - er, før os med Sejr af Stri - den ud!
ud, før os med Sej - er, os med Sej - er af Stri - den ud!
ud, før os med Sejr, før os med Sejr, før os med Sejr af Stri - den ud!
Ped. Ped.
1. Skjald.
Kæmp vældig med for Sach - sens Æ - re! læn - ge det Danmarks Lænker bar; vis nu, hvad Kraft din
2. Skjald.
Kæmp vældig med for Sach - sens Æ - re! læn - ge det Danmarks Lænker bar; vis nu, hvad Kraft din
Fag. e Cor.
p legato

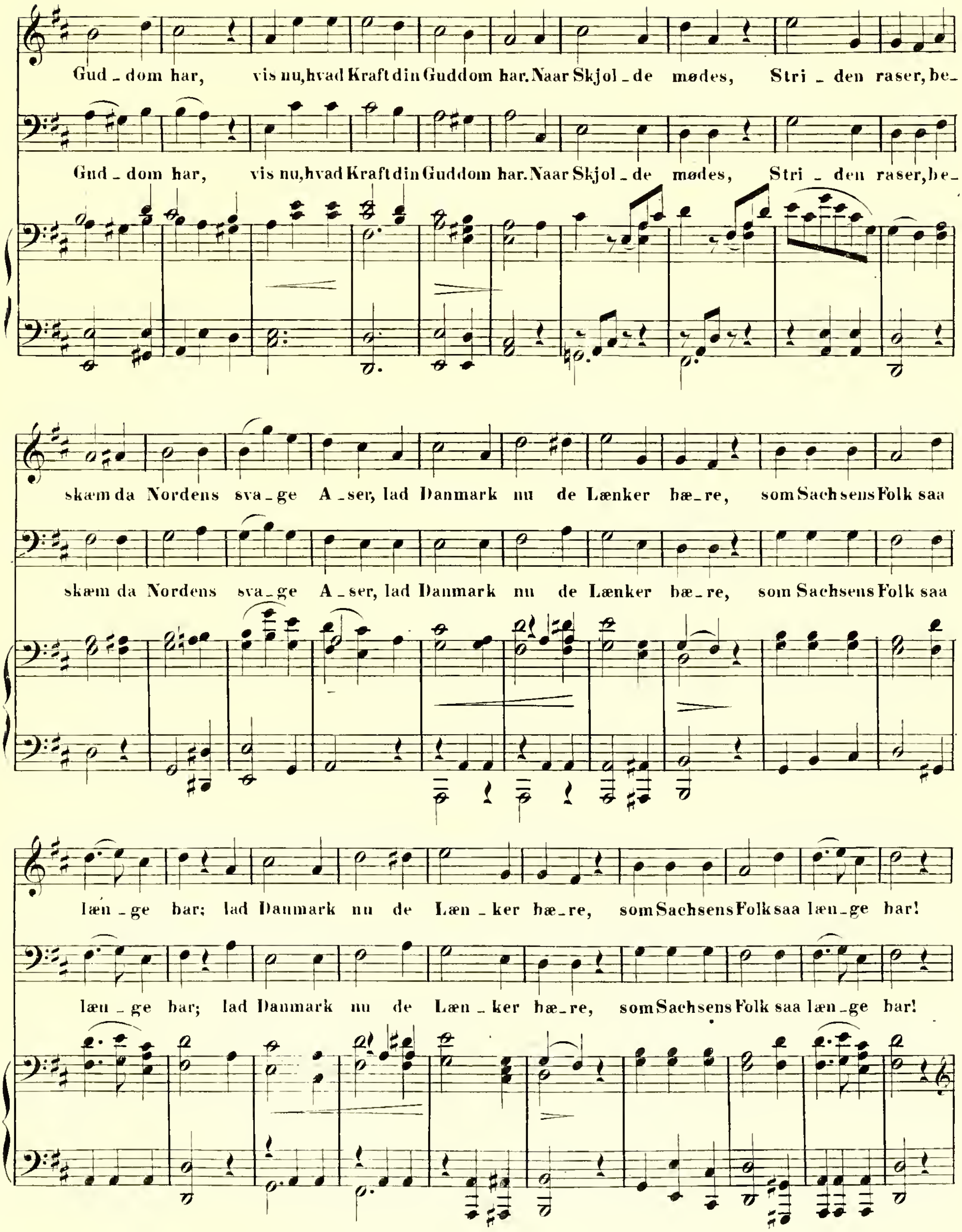
Gud_dom har, vis nu, hvad Kraft din Guddom har. Naar Skjol_de mødes, Stri_den raser, be_
Gud_dom har, vis nu, hvad Kraft din Guddom har. Naar Skjol_de mødes, Stri_den raser, be_
skæm da Nordens sva_ge A_ser, lad Danmark nu de Lænker bæ_re, som Sachsens Folk saa
skæm da Nordens sva_ge A_ser, lad Danmark nu de Lænker bæ_re, som Sachsens Folk saa
læn_ge bar; lad Danmark nu de Læn_ker bæ_re, som Sachsens Folk saa læn_ge bar!
læn_ge bar; lad Danmark nu de Læn_ker bæ_re, som Sachsens Folk saa læn_ge bar!

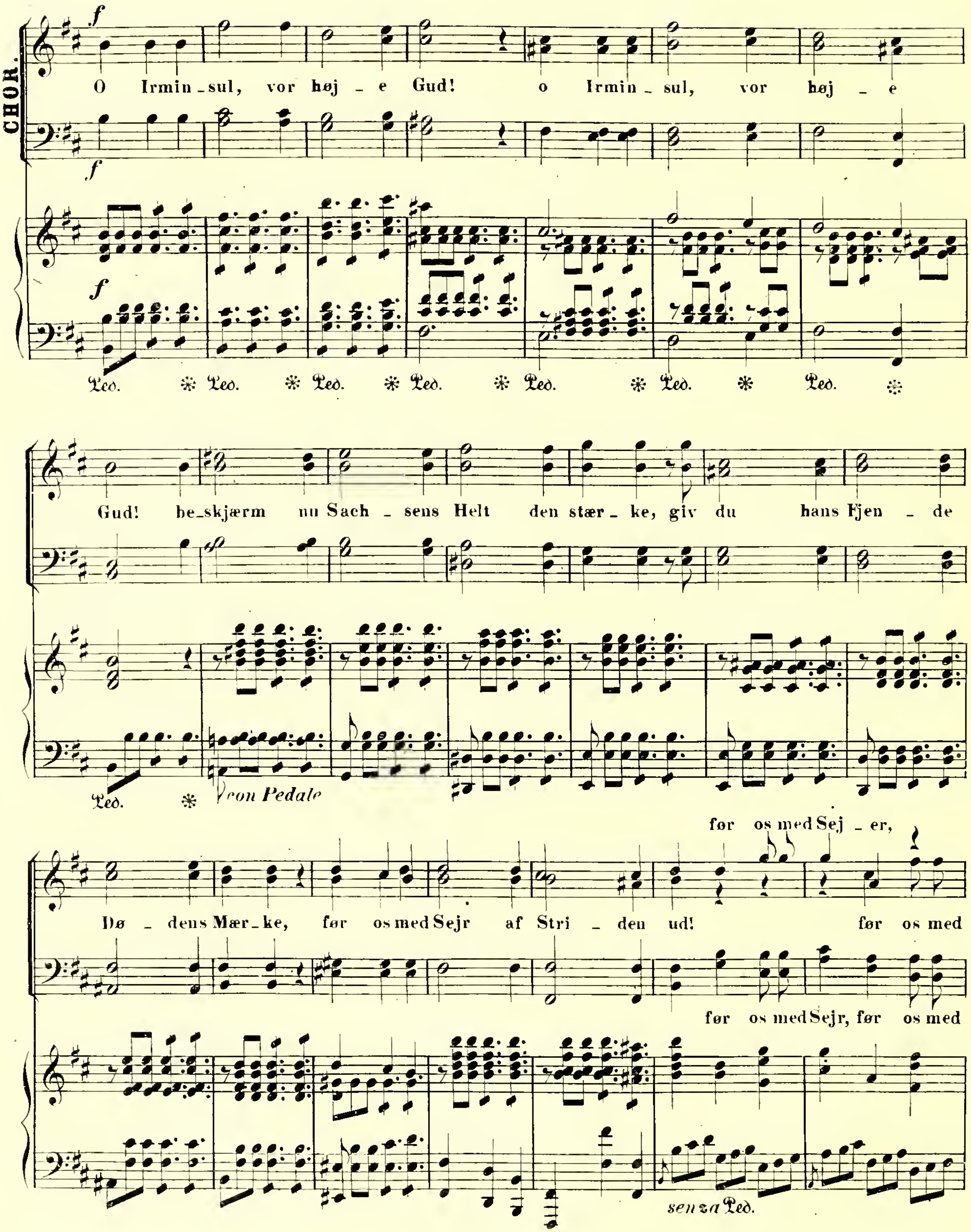
CHOR.
O Irmin_sul, vor høj_e Gud! o Irmin_sul, vor høj_e
Gud! be_skjærm nu Sach_sens Helt den stær_ke, giv du hans Fjen_de
con Pedale
før os med Sej_er,
Dø_dens Mær_ke, før os med Sejr af Stri_den ud! før os med
før os med Sejr, før os med
senza Ped.

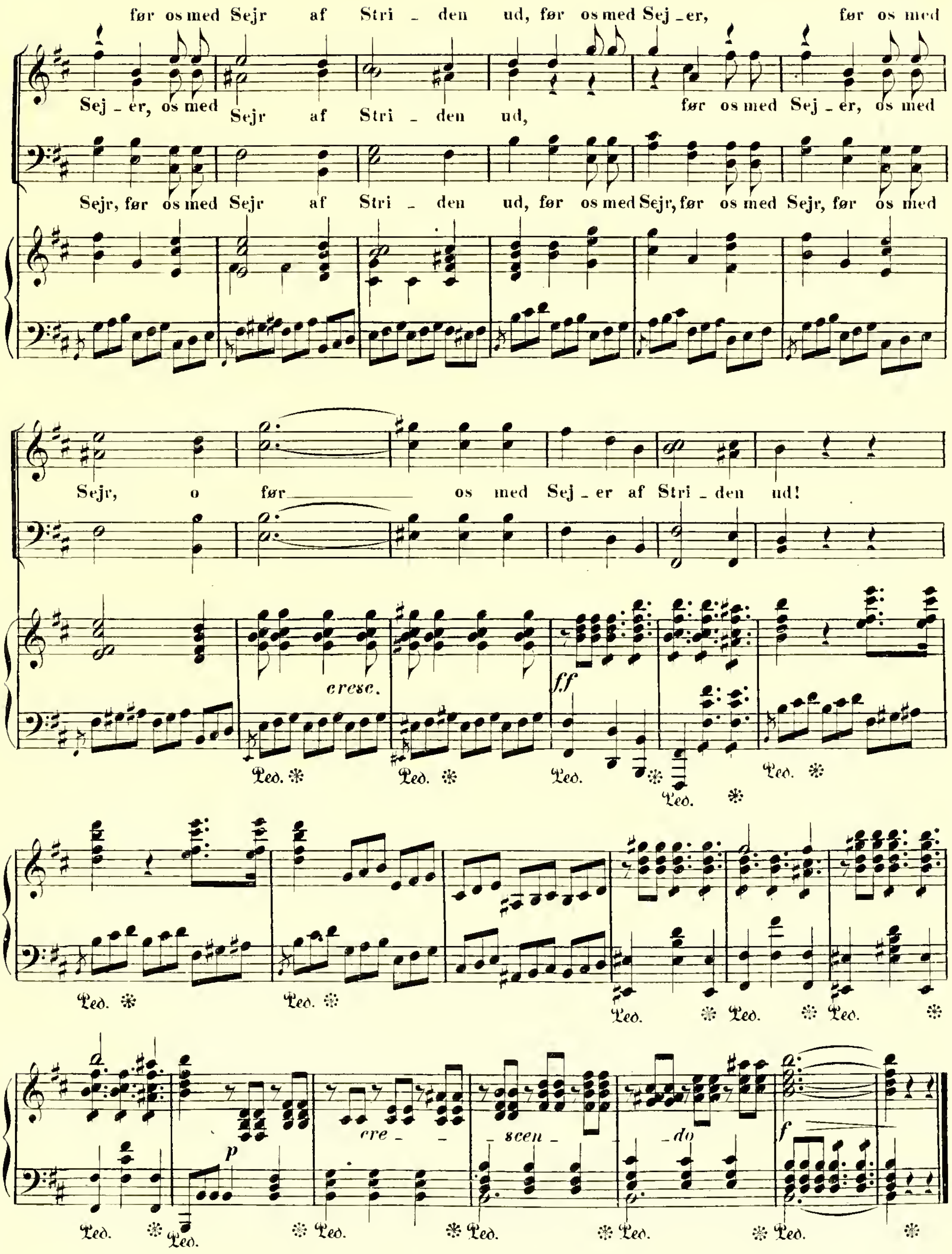
før os med Sejr af Stri _ den ud, før os med Sej _ er, før os med
Sej _ er, os med Sejr af Stri _ den ud, før os med Sej _ er, os med
Sejr, før os med Sejr af Stri _ den ud, før os med Sejr, før os med Sejr, før os med
Sejr, o før os med Sej _ er af Stri _ den ud!
cresc.
ff
p
cre _ _ scen _ _ do
f

Frejas Tempel. — Offerluen brænder paa Alteret, ved hvilket Gyrithe staar, omgiven af sine Terner og et Følge af Danske. Under Offringen styrter en Skare flygtende Sachsere ind i Templet.

No 13. Poco lento. Chor af Terner og Præster.

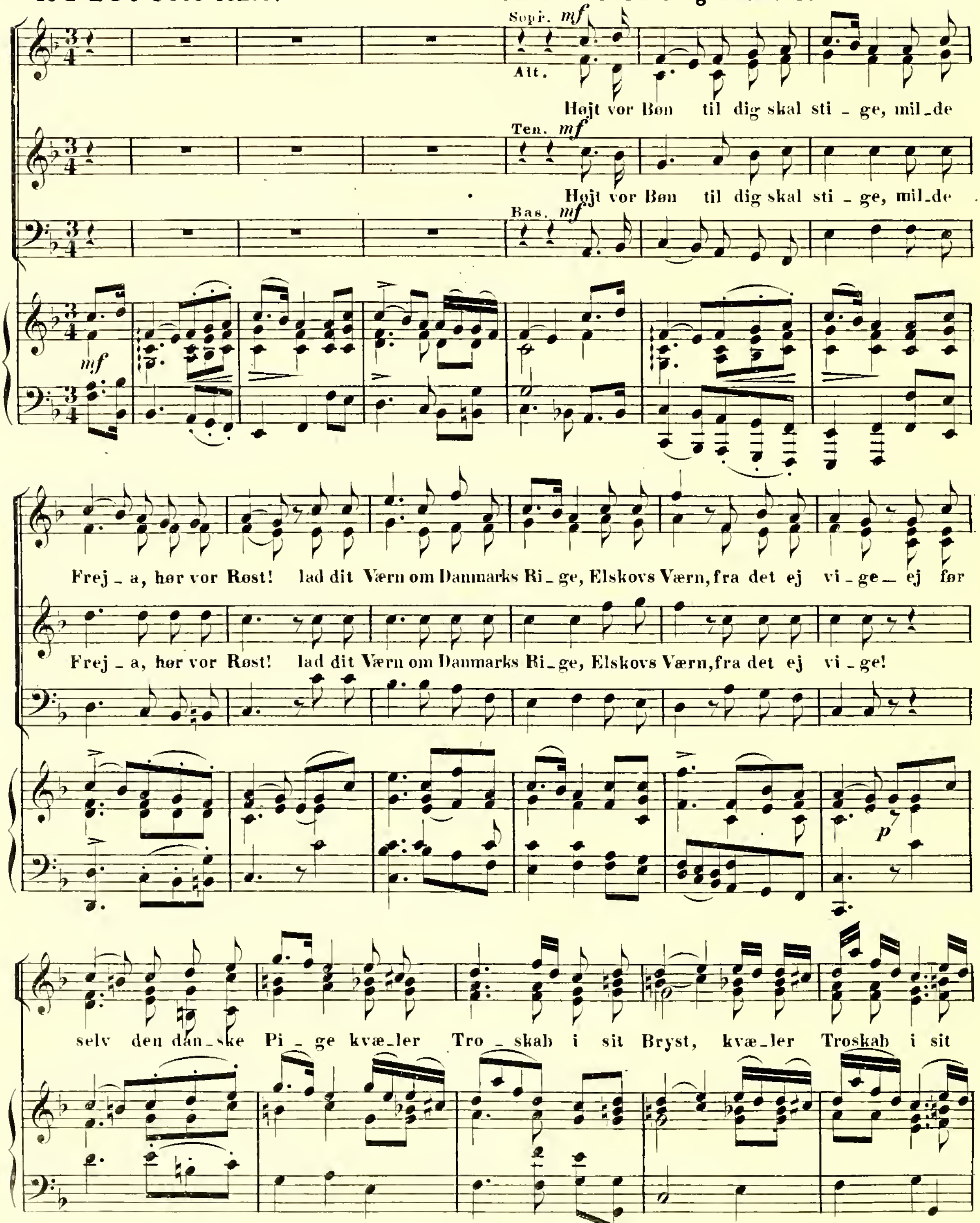

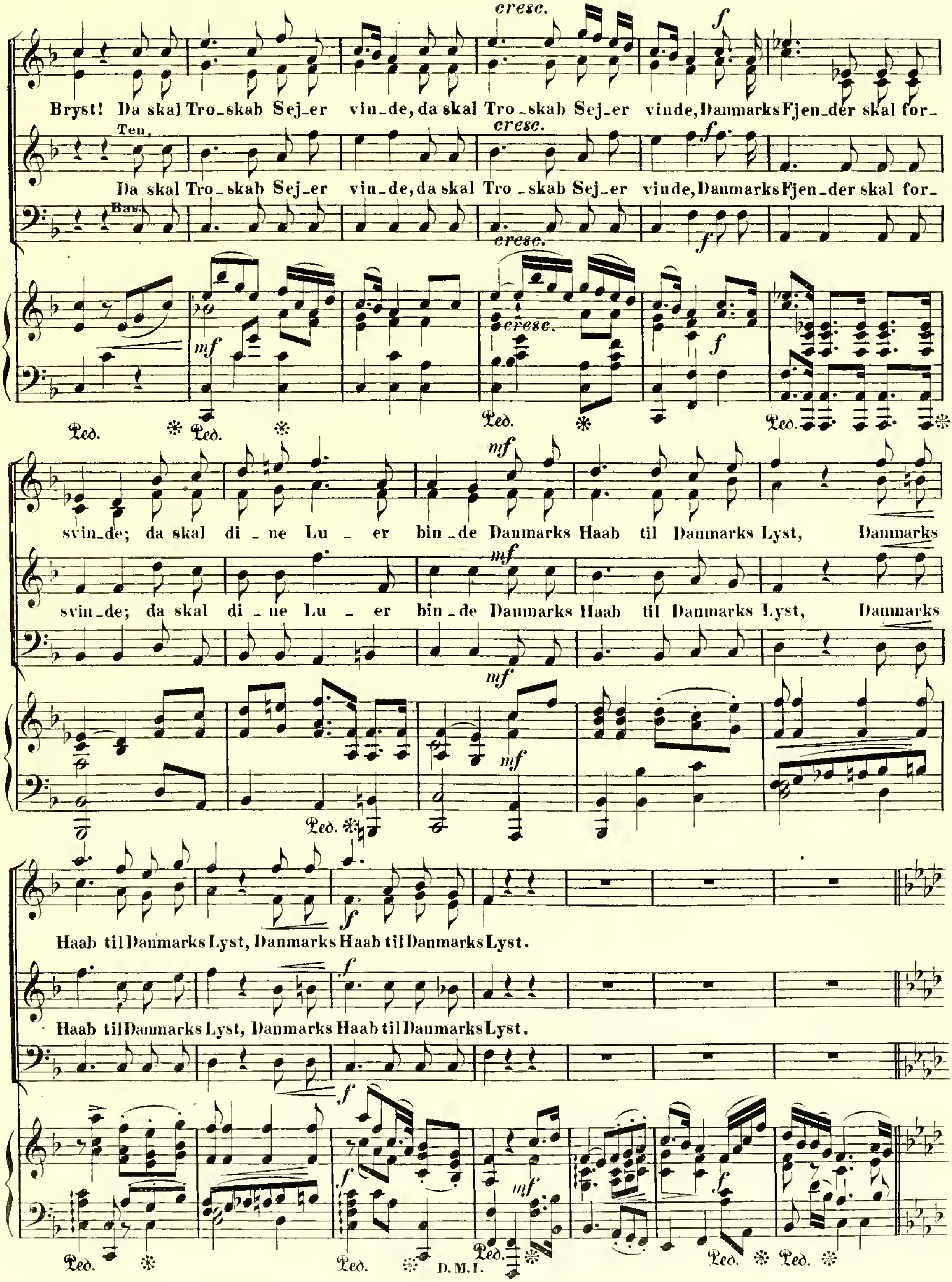
cresc.
f
Bryst! Da skal Tro_skab Sej_er vin_de, da skal Tro_skab Sej_er vinde, Danmarks Fjen_der skal for_
Ten.
cresc.
Da skal Tro_skab Sej_er vin_de, da skal Tro_skab Sej_er vinde, Danmarks Fjen_der skal for_
Bas.
cresc.
mf
cresc.
svin_de; da skal di _ ne Lu _ er bin _de Danmarks Haab til Danmarks Lyst, Danmarks
svin_de; da skal di _ ne Lu _ er bin _de Danmarks Haab til Danmarks Lyst, Danmarks
Haab til Danmarks Lyst, Danmarks Haab til Danmarks Lyst.
Haab til Danmarks Lyst, Danmarks Haab til Danmarks Lyst.

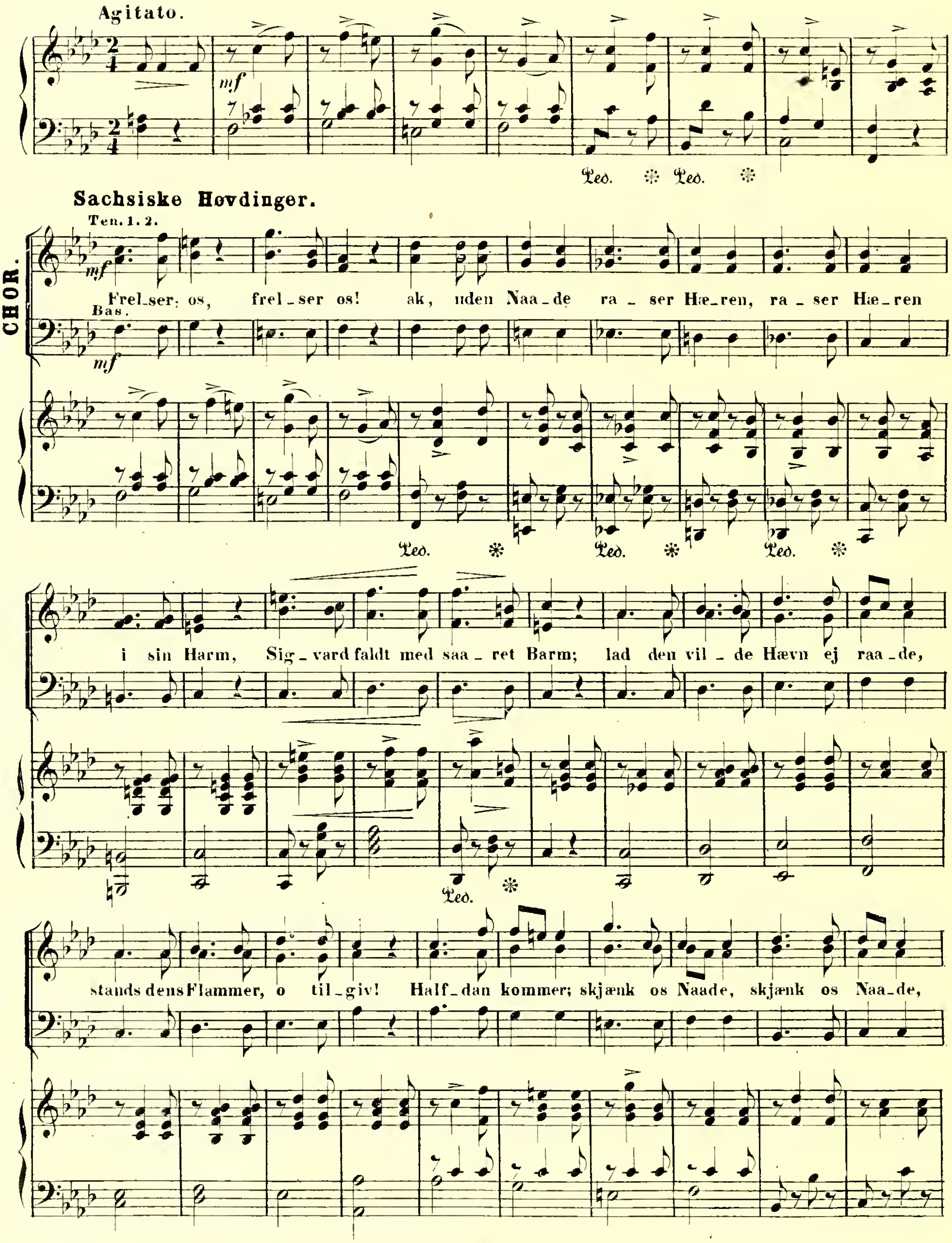
Agitato.
mf
Ped. * Ped. *
Sachsiske Høvdinger.
Ten. 1. 2.
CHOR.
Bas.
mf
Frel_ser; os, frel_ser os! ak, uden Naa_de ra _ ser Hæ_ren, ra _ ser Hæ_ren
Ped. * Ped. * Ped. *
i sin Harm, Sig _ vard faldt med saa _ ret Barm; lad den vil _ de Hævn ej raa _de,
Ped. *
stands dens Flammer, o til_giv! Half_dan kommer; skjænk os Naade, skjænk os Naa_de,

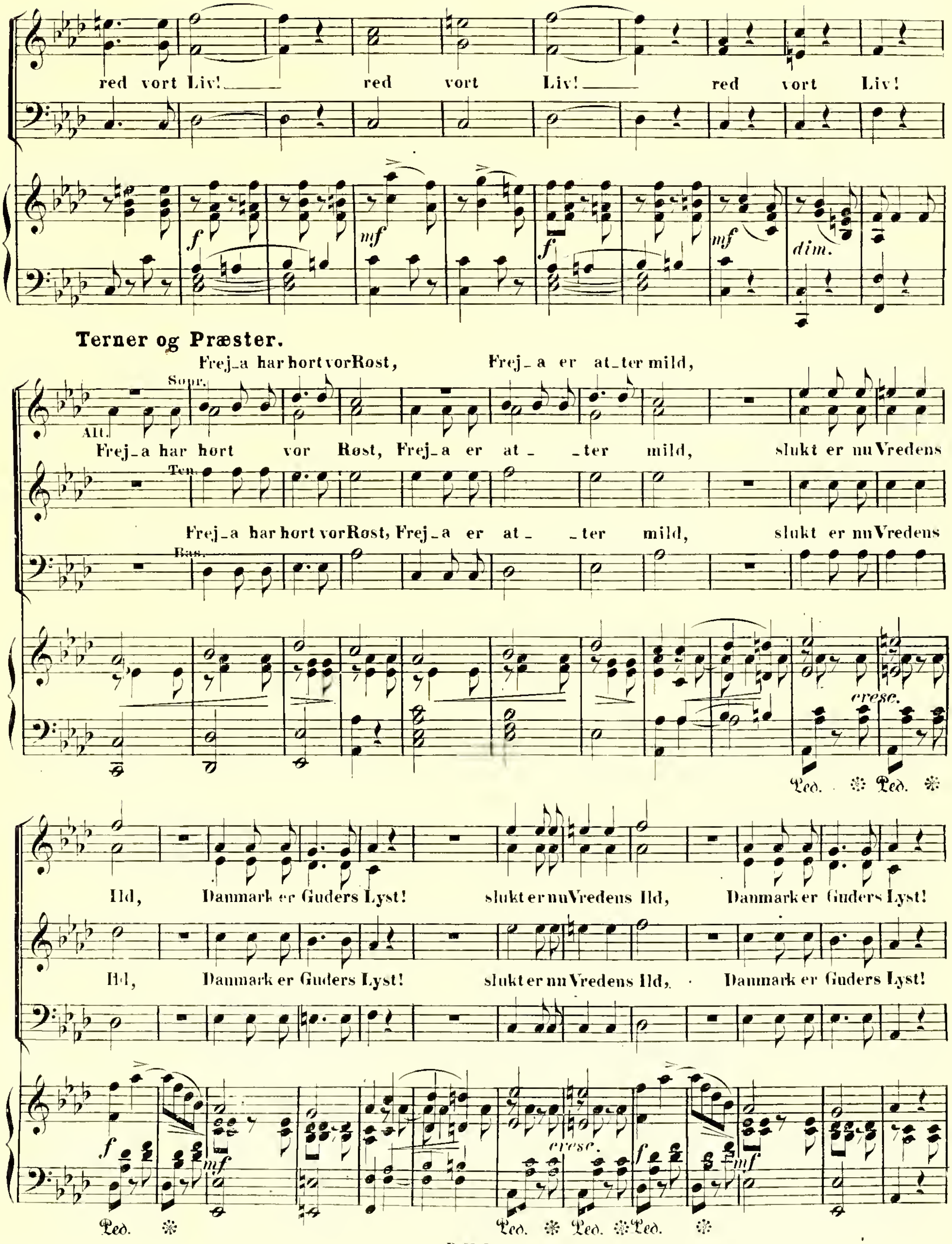
red vort Liv! red vort Liv! red vort Liv!
Terner og Præster.
Frej_a har hort vor Rost, Frej_a er at_ter mild,
Sopr.
Alt.
Frej_a har hort vor Røst, Frej_a er at_ _ter mild, slukt er nu Vredens
Ten.
Frej_a har hort vor Røst, Frej_a er at_ _ter mild, slukt er nu Vredens
Bas.
Ild, Dannark er Guders Lyst! slukt er nu Vredens Ild, Danmark er Guders Lyst!
Ild, Danmark er Guders Lyst! slukt er nu Vredens Ild, Danmark er Guders Lyst!

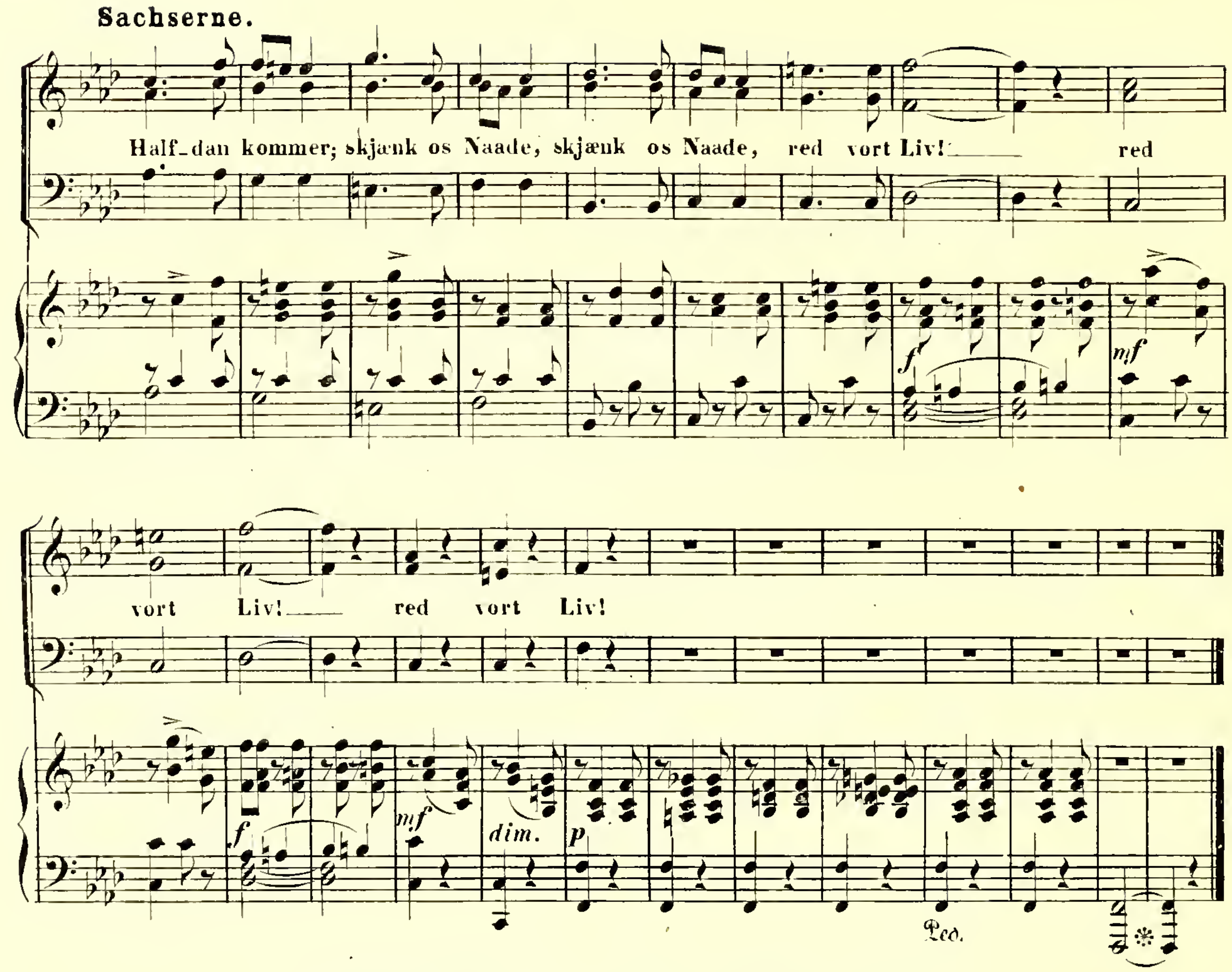

Efterat Sachserne have underkastet sig, og Gyrithe har
rakt Halfdan sin Haand, synges følgende Slutnings-Chor:

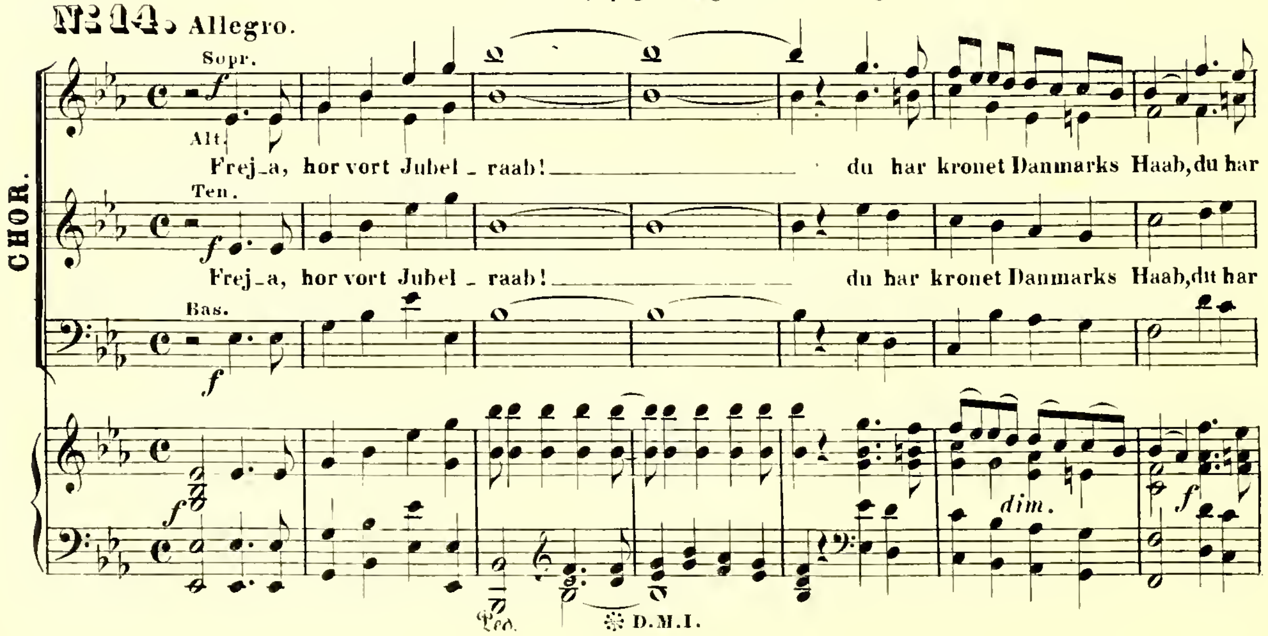

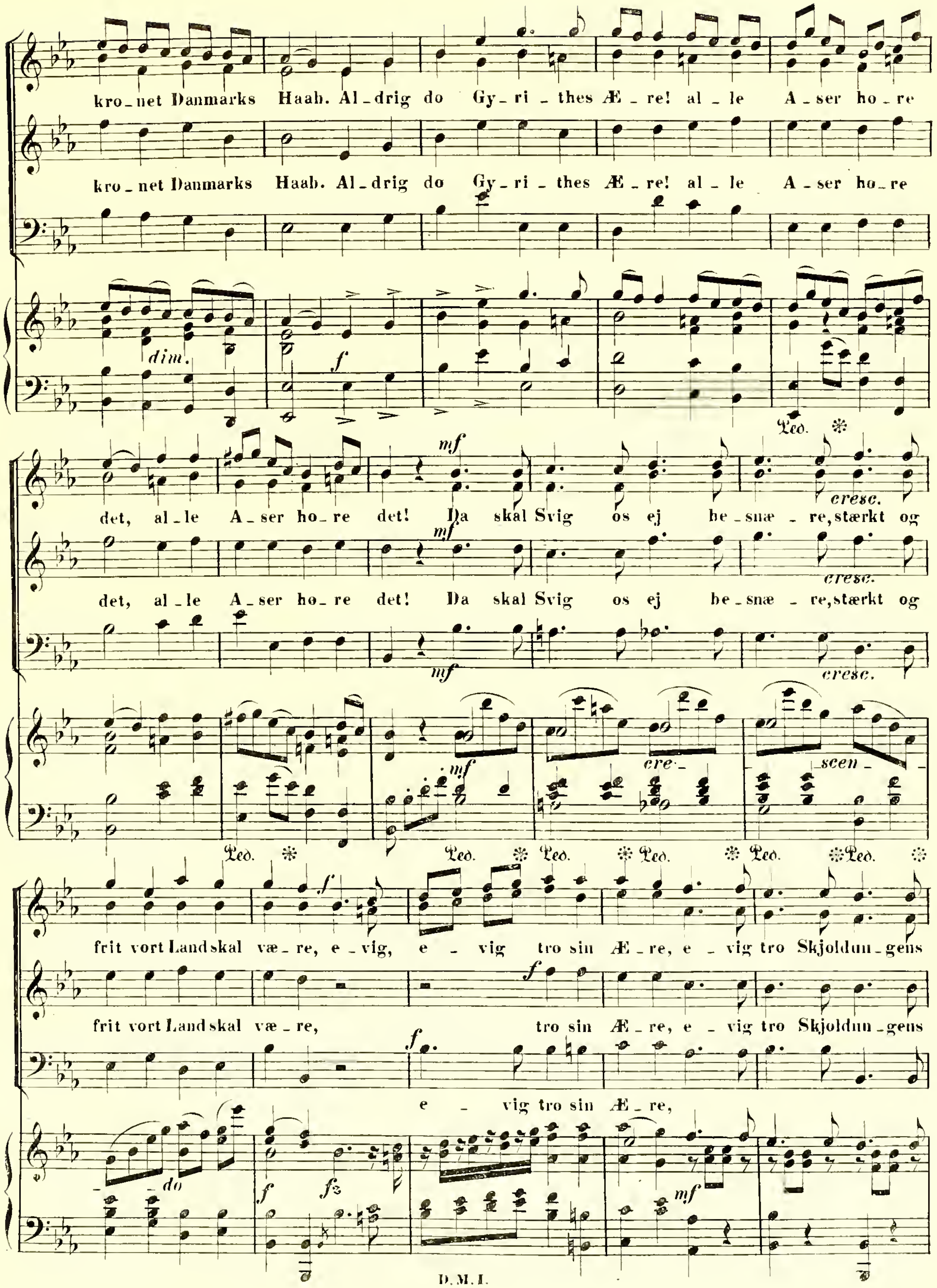
kro_net Danmarks Haab. Al_drig do Gy_ri_thes Æ_re! al_le A_ser ho_re
kro_net Danmarks Haab. Al_drig do Gy_ri_thes Æ_re! al_le A_ser ho_re
det, al_le A_ser ho_re det! Da skal Svig os ej be_snæ_re, stærkt og
det, al_le A_ser ho_re det! Da skal Svig os ej be_snæ_re, stærkt og
frit vort Land skal væ_re, e_vig, e_vig tro sin Æ_re, e_vig tro Skjoldun_gens
frit vort Land skal væ_re, tro sin Æ_re, e_vig tro Skjoldun_gens
e_vig tro sin Æ_re,

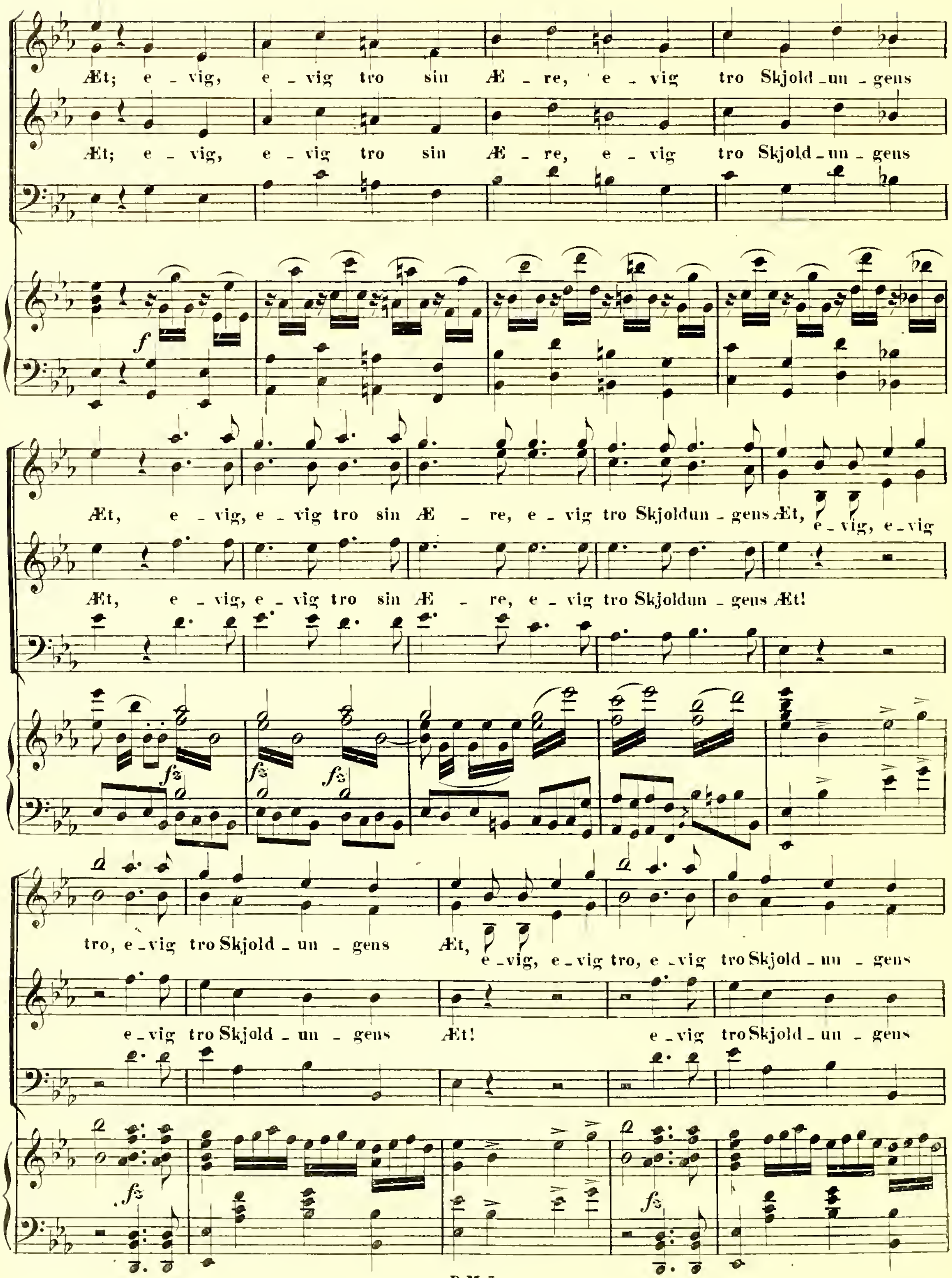
Æt; e - vig, e - vig tro sin Æ - re, e - vig tro Skjold - un - gens
Æt; e - vig, e - vig tro sin Æ - re, e - vig tro Skjold - un - gens
f
Æt, e - vig, e - vig tro sin Æ - re, e - vig tro Skjoldun - gens Æt, e - vig, e - vig
Æt, e - vig, e - vig tro sin Æ - re, e - vig tro Skjoldun - gens Æt!
fz
fz
fz
tro, e - vig tro Skjold - un - gens Æt, e - vig, e - vig tro, e - vig tro Skjold - un - gens
e - vig tro Skjold - un - gens Æt! e - vig tro Skjold - un - gens
fz
fz

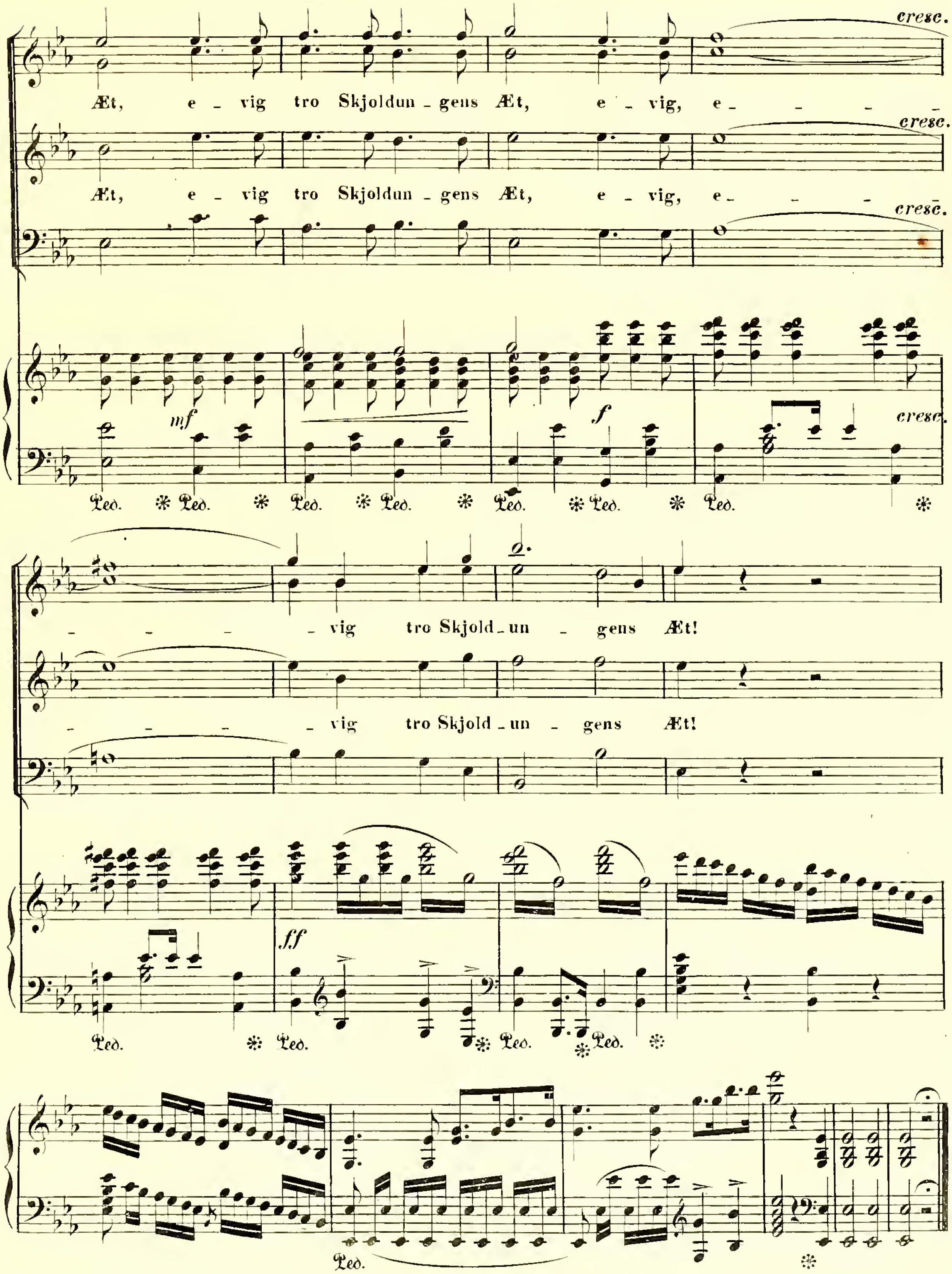
cresc.
Æt, e - vig tro Skjoldun - gens Æt, e - vig, e - - - -
cresc.
Æt, e - vig tro Skjoldun - gens Æt, e - vig, e - - - -
cresc.
mf
f
cresc.
Ped. * Ped. * Ped. * Ped. * Ped. * Ped. * Ped. *
- - - - - vig tro Skjold - un - gens Æt!
- - - - - vig tro Skjold - un - gens Æt!
ff
Ped. * Ped. * Ped. * Ped. *
Ped. *